

நிழல்கள்

அ. யேசுராசா

நிழல்கள்

அ. யேசுராசா

அலை வெளியீடு,
இல. 1, ஓடைக்கரை வீதி,
குருநகர், யாழ்ப்பாணம்

நிழல்கள்

(திரைப்படக் கட்டுரைகள்)

ஆசிரியர் : அ.யேசுராசா

முதற்பதிப்பு : ஆவணி 2018

பக்கங்கள் : iv + 104

அலை வெளியீடு,

இல.1, ஓடைக்கரை வீதி,

குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

தளக்கோலம்: அ.யேசுராசா

அட்டை வடிவமைப்பு, அச்சுப்பதிப்பு :

பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி.

விலை : 300/-

Nizhalkal

(articles on films)

author: a.jesurasa

first edition :august 2018

pages : iv + 104

alai veliyedu,

no. 1, odaikkarai road,

gurunagar, jaffna.

layout : a.Jesurasa

cover design,printing:

Baranee printers,Nelliady.

price : 300/-

ISBN : 978-955-3989-01-7

1979 இல்,
 தமிழ்ப் பிரதேசத்தில்
 முன்னோடியாய்
 அமைந்த -
 யாழ். திரைப்பட வட்டத்துக்கு...

என்னுரை iv

1. குறும்பட விழா 1
2. இரக்கமற்ற ஒரு காதல் கதை 6
3. ரோமியோ, யூலியர் மற்றும் இருள் 13
4. சொரயாவுக்குக் கல்லெறிதல் 24
5. நிலம் நடுங்குகிறது...! 32
6. விருந்து 42
7. ஒரு தலைமுறை 56
8. எலுமிச்சை மரம் 69
9. பாலம் 85
10. ஒருத்தி 98

என்னுரை

திரைப்படங்கள் பார்ப்பதும், வாசிப்பதும் என்னில் இயல்பாகவே இருந்தன; அண்மைக் காலங்களில், புனைகதைகள் வாசிக்கும் செயற்பாடு மட்டும் குறைந்துவிட்டது. “படங்கள் பார்ப்பதும் வாசிப்பதும் மட்டும் போதாது; அவற்றைப்பற்றி எழுதவும் வேண்டும்” என்று, நண்பர் பத்மநாப ஐயர் இடைக்கிடை கூறுவார். என்றாலும், எழுதும் முனைப்பு உள்ளபோது மட்டுமே அவ்வப்போது எழுதி வந்திருக்கிறேன். ‘யாழ். திரைப்பட வட்டம்’, யாழ். பல்கலைக்கழகப் ‘புறநிலைப் படிப்புகள் அலகி’ன் திரைப்பட வட்டம் ஆகியவற்றில் ஈடுபாட்டுடன் செயற்பட்டிருக்கிறேன்; எனினும் அங்கு காண்பிக்கப்பட்டவற்றிலும், பத்மநாப ஐயர் அக்கறையுடன் இலண்டனிலிருந்து எனக்கு அனுப்பிவைத்த ஏராளமான டி.வி.டி.களிலும் பார்த்த திரைப்படங்களில் பெரும்பாலானவைபற்றி, ஒன்றுமே நான் எழுதவில்லை என்பதை நினைக்கையில் ஆச்சரியமாய்த்தான் இருக்கிறது.

‘ஜீவநதி’ இதழுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டபிறகே சற்றுக் கூடுதலாகவும் - தொடர்ச்சியாகவும், எழுத்து முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளேன். ரிதுபர்ணோ கோஷ் என்ற வங்காளத் திரைப்பட நெறியாளர் இறந்தபோது, அவருக்கு அஞ்சலியாக அவரது படமொன்றுபற்றி எழுதும் எண்ணம் தோன்றியது; எனவே, ‘மழை அங்கி’ என்ற படம்பற்றி ‘ஜீவநதி’யில் எழுதினேன். கதையின் நிகழ்வுப்போக்கையும் முக்கிய அம்சங்களையும் முக்கிய உரையாடல்களையும் வாசகனுக்கு அறிமுகப்படுத்த விரும்பினேன்; மனதில் பதியும் முக்கிய உரையாடல் பகுதிகளை மொழியாக்கம்செய்து, சுருக்கி அளித்தேன். காட்சிச் சித்திரிப்பில் ‘திரைச்சுவடி’யில் எழுதும் முறையையும் இடைக்கிடை கையாண்டேன். திரைப்பட ஆர்வலனாக என்னில் பதிந்தவற்றை ‘மனப்பதிவின் வெளிப்பாடாக’ - படைப்பு மொழியில் வெளியிட்டேன்; ஒருவிதத்தில் அது ஒரு சிறுகதைபோல அமைந்ததாகவும் இறுதியில் உணர்ந்தேன்! எனது முடிவு சரியானதா என்பதை அறிய, திரைப்பட ஆர்வலரான நண்பர் சித்திராதரனிடம், அக்கட்டுரைபற்றிய மதிப்பீட்டையும், இந்த வகையில் தொடர்ந்து திரைப்படக் கட்டுரைகளை எழுதுவது பொருத்தமா என்பதையும் விசாரித்தேன். அக்கட்டுரை புதிய வகையில் அமைந்து, படம் பார்த்தது போன்ற உணர்வை எழுப்புவதாகவும், தொடர்ந்து எழுதவேண்டுமெனவும் சொன்னார். ஏற்கெனவே திரைக்கதைச் சுருக்கத்தை நான் எழுதும் முறையை, திரைப்படக் கற்கைநெறிப் பேராசிரியரும் ஆவணப்படங்களின் நெறியாளருமான ஈ. சொர்ணவேல் பாராட்டிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்; சித்திராதரனின் கருத்தும் அவ்வாறமைந்ததில், என்னைக் கவர்ந்த சில படங்களைப் பற்றி எழுத முடிவுசெய்தேன். வழமைபோல் பரணீதரன் தனது ‘ஜீவநதி’யில் கட்டுரைகளை வெளியிடச் சம்மதித்தார். எனவே, ‘நிழல்கள்’ என்னும் தலைப்பில் மாதந்தோறும் தொடர்ந்து எழுதிய கட்டுரைகளே, தற்போது நூல் வடிவில் வெளிவருகின்றன. கட்டுரைகளை வெளியிட்டதோடு, இந்த நூலாக்க முயற்சியிலும் ஒத்துழைத்த பரணீதரனுக்கு எனது நன்றிகள்!

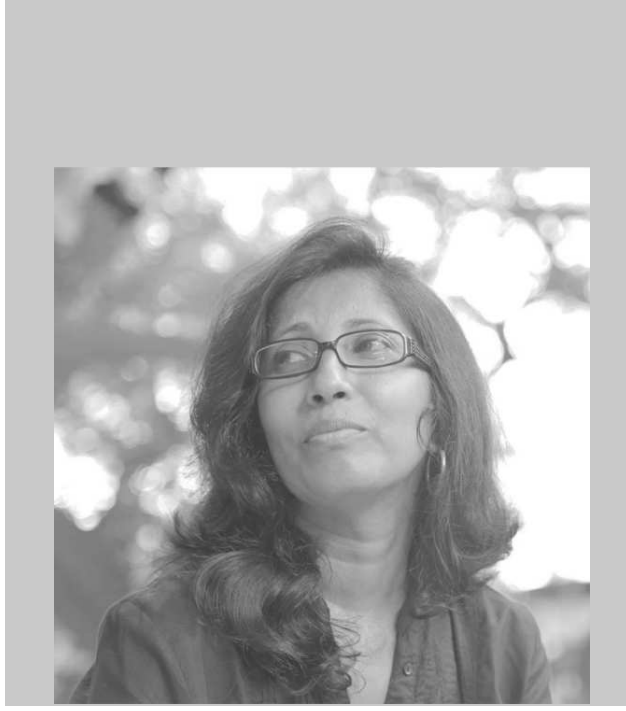
அ. யேசுராசா,

குருநகர்.

19. 07. 2018

athanasjesu@gmail.com

0777678257, 021 222 4532

அனோமா ராஜகருணா

1

குறும்பட விழா

(சிங்களம் - தமிழ்/இலங்கை/2015)

அஜெண்டா 14 அமைப்பு ஒழுங்குசெய்திருந்த இவ்வாண்டுக் கான குறும்பட விழா, மார்கழி 11 - 13 வரை, கொழும்பிலுள்ள கதே நிலையத்தில் நடைபெற்று முடிந்துள்ளது. மொத்தமாக 40 படங்கள் காட்டப்பட்டன. மூன்று ஆவணப் படங்களும் இவற்றுள் அடங்கும். 10 குறும்படங்களைத் தமிழரும், 2 படங்களை முஸ்லிம்களும், 28 படங்களைச் சிங்களவரும் உருவாக்கியுள்ளனர். ஆகக்குறைந்த நேரமான 2 நிமிடங்களைக் கொண்டதாக த டெவில் ஹிம்செல்ஃவ் என்ற படமும்,

கூடுதலான நேரமான 29 நிமிடங்களைக் கொண்டதாக லைக் எக்கக் தாமுத? என்ற படமும் உள்ளன.

படங்கள் வெவ்வேறு கருப்பொருள்களைக் கொண்டனவாக உள்ளன; சிங்கள - முஸ்லிம் முரண்பாடு, மனித உரிமை மீறல், போதைப்பொருள் பாவனை, பெண்களிடையேயான ஒருபால் உறவு, சிறுவர் போராளிகள், ஹம்பாந்தோட்டையில் சீனச் செல்வாக்கு, தமிழ் - சிங்கள முரண்பாடு, பொலித்தீன் பரவல், காணாமல்போதல், பகிடி வதை, சிங்கள மொழி புரியாச் சிக்கல், தற்கொலை நாட்டம் மாறுவது முதலியன பற்றியவை.

திசுர மங்கள பண்டார நெறியாள்கைசெய்த அப சரணம் (8நி.:45 நொடிகள்), ஒட்டுமொத்தமாகச் சிறந்த படம் என்ற விருதைப் பெற்றுள்ளது. வெளித் தோற்றத்தைக்கொண்டு பிரிவினை மனப்பாங்குடன் பிரயோகிக்கப்படும் வன்முறையின் அபத்தத்தை, இது சித்திரிக்கிறது. ஒரு படக்குழுவினர், பௌத்த துறவிக்கும் சில முஸ்லிம் நபர்களுக்கும் தெருவில் முரண்பாடு ஏற்பட்டுத் தர்க்கிப்பதைத் தமது நடிகர்களைக் கொண்டு செயற்கையாக நிகழ்த்துகின்றனர்; அதனை மறைவாகப் படமும் பிடிக்கின்றனர். காரில் வரும் சிங்களவர் சிலர், துறவிக்காக மற்றவர்களைத் தாக்குகின்றனர். இடையில் நழுவிச் செல்லும் துறவி, உடை மாற்றி முஸ்லிம் வேடத்துடன் திரும்பி வருகிறார்; அவரின் முஸ்லிம் அடையாளத்தை மட்டும் பார்க்கும் முந்திய சிங்கள நபர்களில் ஒருவர், தடியினால் அவரைப் பலமாகத் தாக்குகிறார். அவரின் ஆக்ரோஷத் தாக்குதலில் இரத்தம் பீறிட்டபடி அவர் இறக்கிறார். விபரீதத்தைக் கண்ணூறும் படக்குழுவினர், கூக்குரலிட்டு அழுதபடி ஓடி வருகின்றனர். விளையாட்டு விளையாக்கிவிட்டது; ஆனால், அடையாளம் பேணும் சிங்கள மனநிலையின் அபத்தம் வெளிக்கொண்டுவரப்பட்டு விட்டது! பார்வையாளரிடம் அதிர்வினை எழுப்பும் படம் இது!

திருக்கோணமலையைச் சேர்ந்த ஆனந்த ரமணன் நெறியாள்கை செய்த ரிக்கற் பிளீஸ் (9நி.: 25நொடிகள்), ஜீரர்களின் விருதைப் பெற்றது. கொழும்பு காலி வீதியில், சிற்றூர்தியில் ரத்மலானைக்குச் செல்லும் சிங்களம் அறியாத ஒரு தமிழ் இளைஞனின் சங்கட அனுபவத்தையும், சிங்கள நடத்துநரின் தமிழ் அறிவின்மையையும் அலட்சியத்தையும் - அதேநேரம் குஜராத்தியரான இந்தியருடன் தனக்குத் தெரிந்த ஹிந்தியில் அவர் நெருக்கமாக உரையாடுவதையும், இறுதியில் சிற்றூர்தியுள் உரத்து ஒலிபரப்பப்படும் ஹிந்திப் பாடலையும் சித்திரிப்பதன்மூலம், தென்னிலங்கையில் நிலவும் மொழிச் சூழலின் அபத்தம் எள்ளலாக வெளிக்கொண்டுவரப்படுகின்றது. சிங்களப்

பார்வையாளர் பலரும் அந்த அபத்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு இரசித்ததையும் காண முடிந்தது; அதுபடத்தின் வெற்றியே!

ஜே. வினோத் நெறியாள்கை செய்த யாசகம் (9நி.: 42 நொடிகள்), மனித உரிமைக் கருவைக்கொண்ட படத்துக்கான விருதைப் பெற்றது. காணாமல்போன மகனைத் தேடிச்செல்லும் ஒரு தாயின் முயற்சியும், நினைவுத் தடுமாற்றத்தில் தெருவில் வாகனத்தினால் மோதுண்டு அவள் இறப்பதையும் படம் சித்திரிக்கிறது. படம் சில குறைபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. காட்சிப்படுத்தல் இன்னும் நன்றாக அமைந்திருக்க வேண்டும். தொலைவுக் காட்சிகள் செம்மையாக இல்லை. தவிர பின்னணி இசை, காட்சிப் பிம்பங்களுடன் பெரும்பாலும் இசைய வில்லை. உடன்கிழ்காலத்தில் கூர்மையுற்றிருக்கும் ஒரு விடயத்தைக் கையாண்டிருப்பதானது, விருதுத் தெரிவில் சாதகத்தை ஏற்படுத்தி யுள்ளது. கலை, இலக்கியப் படைப்புகளின் மதிப்பீட்டில் இத்தகைய நோக்குநிலையைக் கொண்டு எந்தவொன்றுக்கும் முன்னுரிமை அளித்தல் என்பது, எப்போதும் விவாதத்துக்குரியது.

சமீல பிரியங்காவின் அப்பிள் (14 நிமிடங்கள்), மனித உரிமை மீறல் விடயத்தையே கையாள்கிறது. பெறுமதியான சிறிய 'ரப்' (Tab) ரக்சியில் தவறிவிடுகிறது. உரிமையாளரின் முறையீட்டால் பொலிசார் ஓட்டு நரைக் கைதுசெய்து கொண்டுசென்று, விசாரித்துத் துன்புறுத்து கின்றனர்; அவர் ஒரு மலே முஸ்லிம். பொலிஸ் அவரை விசாரித்து, அனுப்பிவிட்டதாகச் சொல்கிறது; உறவினரான பெண்ணோ அவர் இன்னும் வீடு வரவில்லையென, பொலிஸ் நிலையத்தில் பதற்றத்துடன் சொல்கிறார். பொலிசோ முறைப்பாடு ஒன்றைச் செய்து போகுமாறு, அலட்சியமாகச் சொல்கிறது. இப்படம் நேர்த்தியாக உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. காட்சிப்படுத்தல், பின்னணி இசை, பாத்திரங்களின் நடிப்பு எல்லாம் நன்றாக அமைந்துள்ளன. இப்படம் தேர்வுக் குழுவால் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை என்பது ஆச்சரியந்தான்!

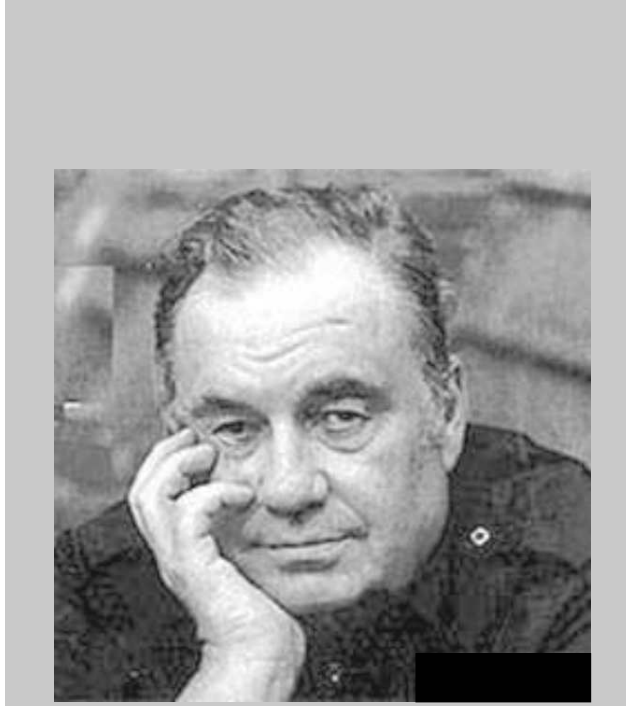
வெள்ளம், மீட்சி, பேய், கயிறு, செருக்களம் முதலிய தமிழ்ப் படங்கள் சில குறைபாடுகளுடன், பாராட்டத்தக்க அம்சங்களைக் கொண்டு கவனிப்புக்குரியவையாக உள்ளன. ஃவாத்திமா ஷனாஸின் 'ஹலால்' கவனிப்புக்குரிய ஆவணப்படமாகும்; ஹலால் பற்றிய தெளிவான புரிதலைப்பார்வையாளரிடம் அது ஏற்படுத்துகிறது.

இரண்டு குறும்படங்கள் தமிழ்ச் சிறுவர் போராளிகளைப் பற்றிய தாக அமைந்துள்ளன. தென்கம சிறிவர்த்தன என்ற பிரபல எழுத்தாளர், சிங்கள மொழியில் சிறுவர் போராளிகள்(!) பற்றிய கதைகளை, சிறிய தொடர் நூல்களாக எழுதியுள்ளார்; திரிபுகள் கொண்ட பிரச்சார

நூல்கள் அவை (இவற்றைக் கொடகே நிறுவனம் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளமை, மேலும் ஆச்சரியம் தருகிறது!). அவற்றைப் போன்றதே தஜானி மைன் (16 நிமிடங்கள்) குறும் படமும். யதார்த்தமில்லாத - திரிபு படுத்தப்பட்ட - அரசியல் பிரச்சார நோக்கில் கட்டமைக்கப்பட்ட படம். படைப்பு என்ற வகையில் நேர்த்தியானது; ஆனால், உள்ளடக்கத்தின் கொச்சைத்தன்மை, எரிச்சலைத் தருவது!; விரிவாக விமர்சிக்கப்பட வேண்டியது. அசங்க இளம்பெரும இதன் நெறியாளர். வன்ஸ் அப்பான் ஏரைம் வித் கவ்போய்ஸ் என்ற 6 நிமிடப் படமும், சிறுவர் போராளிகள்(!) பற்றிய கொச்சையான உருவாக்கம். எரண்ட மஹகமகே இதன் நெறியாளர்.

அஜெண்டா 14 அமைப்பின் பணிப்பாளர் அனோமா ராஜகருணா என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ♦

- 22.12.2015

எல்டர் றியஸனோவ்

2

இரக்கமற்ற ஒரு காதல் கதை!

A Cruel Romance

(142 நிமிடங்கள்/ரஷ்யா/1984)

எல்டர் றியஸனோவின் நெறியாள்கையில், ஏ குரூயல் ரொமான்ஸ் (இரக்கமற்ற ஒரு காதல் கதை) என்னும் ரஷ்ய மொழித் திரைப்படம், 1984 ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்டது; 1985 இல், ரஷ்ய தேசியத் திரைப்பட விழாவில் இது, விருதினையும் வென்றது! அலெக்சாந்தர் ஒஸ்ரோவ்ஸ்கியால் 1878 இல் எழுதப்பட்ட, சீதனமில்லாத மணப்பெண் என்னும் நாடகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே இத்திரைப்படம். திரைப்படமென்ற வகையில், உணர்ச்சிகரமான ஒரு காவியம்

எனச் சொல்லத்தக்க வகையில் இதனை உருவாக்கியிருக்கிறார் நெறியாளர்!

2006 ஆம் ஆண்டின் ஆவணியின் முன், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் புறநிலைப் படிப்புகள் அலகின் அனுசரணையில் இயங்கிய திரைப்பட வட்டத்தில், இத்திரைப்படம் இரண்டு தடவைகள் காட்டப்பட்டமை குறிக்கத்தக்கது!

லரீஷா என்னும் அழகிய பெண், அவளின் தாய் ஓகுடலோவா, காதலன் சேர்கயேவிச் பரட்டோவ், லரீஷாவை மணக்க விரும்பும் தபாலதிகாரி யூலி கபிட்டோனோவிச், பர்மியோனோவிச் க்னூரோவ் என்னும் செல்வந்தன், லரீஷாவின் சிறுவயது நண்பனும் வியாபாரியுமான வாஸ்யா ஆகிய ஆறு பாத்திரங்கள் முக்கியமானவையாகவுள்ளன; கதை இவர்களைச் சுற்றியே நகர்கின்றது. கௌரவமான - ஆனால் தற்போது செல்வ வளம் குன்றிய - குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, அழகும் உணர்வு வெளிப்பாடும் கொண்ட இளம்பெண் லரீஷா. வொல்கா நதியில் பயணம் மேற்கொள்ளும் - ஸ்வளோ என்னும் பெயர்கொண்ட - சிறிய ஆடம்பரக் கப்பலின் சொந்தக்காரனான பரட்டோவ், அவளை விரும்பி நெருக்கமாகப் பழகுகிறான்; லரீஷாவும் அவனைக் காதலிக்கிறாள்; தாயும் அத்தொடர்பை விருப்புடன் அங்கீகரிக்கிறாள். தபாலதிகாரி யூலி கபிட்டோனோவிச்சும் லரீஷாவை மணக்க விரும்பி, தனது எண்ணத்தை வெளிப்படுத்திப் பழகுகிறான்; ஆனால் அவன் அந்தஸ்தில் குறைந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். ஏனைய க்னூரோவ், வாஸ்யா ஆகிய இருவருங்கூட லரீஷாமீது கண் வைத்திருக்கின்றனர். ஒருநாள் திடீரென பரட்டோவ் காணாமற் போகிறான்; ஒரு வருடம் கழிகிறது. இச்சூழ்நிலையில், தன்னை வங்கிப் பணிப்பாளரெனச் சொல்லிக்கொண்டு குல்யேவ் என்பவன் லரீஷாவை மணக்க முனைகிறான்; பெறுமதியான பரிசுப் பொருளையும் வழங்குகிறான். தாயின் அறிவுறுத்தலில், வேறுவழியின்றி லரீஷாவும் சம்மதிக்கிறாள். ஆனால், அவன் பணிப்பாளர் அல்ல; வங்கியின் காசாளர் - பெருந்தொகையை மோசடி செய்தவன் - என, பொலிஸ் அவனைக் கைதுசெய்கிறது. விரக்தியடையும் லரீஷா இனி, தன்னை விரும்பி முதலில் கேட்கும் ஒருவனையே மணப்பதென முடிவெடுக்கிறாள்; அந்த வாய்ப்பு யூலி கபிட்டோனோவிச்சுக்குக் கிட்டுகிறது; தாயும் அரைகுறையாகச் சம்மதம் தெரிவிக்கிறாள். தனது விதி இதுவென லரீஷா நினைத்துக்கொள்கிறாள். தனது வீட்டில் விருந்தொன்றை ஒழுங்குசெய்து, க்னூரோவையும் வாஸ்யாவையும் கலந்துகொள்ள

கபிட்டோனோவிச் அழைக்கிறான்; அவ்வேளை திடீரெனத் திரும்பிவந்த பரட்டோவையும் விருப்பமின்றியே (லரீஷாவினதும் தாயினதும் வற்புறுத்தலினால்) அழைக்க நேர்கிறது. தனது பெருமையைக் காட்ட வேண்டுமென்பதே கபிட்டோனோவிச்சின் நோக்கம்; ஏனெனில், அந்தஸ்து குறைந்தவனென மற்றவர்கள் அவனை எப்போதும் அலட்சியப்படுத்தியே வந்தனர். பரட்டோவ் தனது 'ஸ்வனோ' என்னும் கப்பலை வாஸ்யாவுக்கு விற்றுவிடுகிறான்; ஏற்கெனவே ஒரு பணக்காரப் பெண்ணுடன் அவனுக்குத் திருமணப் பதிவும் நடந்துள்ளது; அவளது செல்வத்துக்காகவே அவன் அவ்வாறு செய்தான். ஆனால் லரீஷா திருமணம் செய்யப்போவது அவனுக்கு ஏமாற்றமளிக்கிறது; கபிட்டோனோவிச் தன்மீது காட்டும் வெறுப்பினால், அவனுக்குப் பாடம் கற்பிக்கவும் எண்ணுகிறான். எனவே, விருந்தின்போது றொபின்சன் என்ற தனது நண்பன்மூலம் காரமான மதுக்கலவையைச் செய்தும், கபிட்டோனோவிச்சைத் திரும்பத் திரும்பக் குடிக்கப்பண்ணியும் மயங்கச் செய்த பின், தன்னுடன் வரும்படி லரீஷாவை அழைக்கிறான்; அவன்மீது ஆழ்ந்த காதல் கொண்டிருந்த லரீஷா, அவனது பேச்சுக்கு எடுபடுகிறாள்; தாய் தடுப்பதையும் மீறி வீட்டை விட்டுச் செல்கிறாள். க்னூரோவ், வாஸ்யா, பரட்டோவைச் சுற்றிக் காணப்படும் ஜிப்சிக் குழுவினர் எல்லோரும், ஸ்வனோ கப்பலில் உல்லாசப் பயணம் செல்கின்றனர்; ஆட்டமும் பாட்டுமாக ஒரே குதூகலம்! பலரின் வேண்டுகோள்படி லரீஷா இனிமையாகப் பாடுகிறாள்; பின்னர் ஆடுகிறாள். தனது அறைக்கு அவளை அழைத்துச் செல்லும் பரட்டோவ், அவளுடன் உடலுறவு கொள்கிறான். விடிந்ததும் அவளை வீடு செல்லும்படியும், அதுதான் அவளுக்கு நல்லதெனவும் சொல்கிறான்; அவள் தன்னை மனைவியாக ஏற்கும்படி அவனிடம் கேட்கிறாள். அவன் அது இயலாது எனச் சொல்ல, அவள் காரணம் கேட்டதில் - தான் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளதாக மோதிரத்தைக் காட்டித் தனது திருமணப் பதிவை வெளிப்படுத்துகிறான். இதை ஏன் முதலில் சொல்லவில்லை யெனக் கேட்கும் லரீஷா, கடவுள் இல்லை எனச் சொல்லி, ஏமாற்றத்தில் நொருங்கி அழுகிறாள்; அவளை அங்கிருந்து போய்விடுமாறும் கத்துகிறாள்; தனது பரிதாப நிலையையும் உணர்கிறாள்.

அவளின் இக்கட்டான நிலையைப் பயன்படுத்த, க்னூரோவும் வாஸ்யாவும் முனைகின்றனர்; பரீசில் நடைபெறும் உலகக் கண் காட்சிக்கு அவளை யார் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்வதெனத் தீர்மானிக்க, கப்பலின் இன்னொரு பகுதியில், நாணயத்தைச் சுண்டிப்

பூவா தலையா எனப் பார்க்கின்றனர்; சிறிய வள்ளத்தில் வந்து, கப்பலின் அடிப்புறத்தால் ஏறிவரும் கபிட்லோனோவிச் இதனைக் காண்கிறான். நாணயச் சுண்டுதலில் வென்றுவிட்ட க்னூரோவ் லரீஷாவை அடைய உதவுவதாக, வாஸ்யா வாக்களிக்கிறான். பின்னர் வாஸ்யாவைக் காணும் லரீஷா, தான் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டதாகக் கூறி, தனக்கு உதவும்படி கேட்கிறான்; அவன் மௌனம் காக்கிறான். நீயும் நானும் சிறுவயதுமுதல் சகோதரராகப் பழகினோமே என நினைவூட்டுகிறான்; அவனோ தான் வாக்களித்துவிட்டதைக் கூறி விலகிச் செல்கிறான். க்னூரோவ் தனிமையில், நிலைமையை விளக்கி - தன்னுடன் பரீஸ் வரும்படியும், தேவையான பாதுகாப்பையும் செல்வத்தையும் வழங்குவதாகவும், தான் ஏற்கெனவே மணமானவனானாலும் அவளுக்குப் பழி ஏதும் ஏற்படாதவாறு பாதுகாப்பதாகவும், இதமாக அவளிடம் கூறுகிறான்; லரீஷா துயருடன் மௌனங்காக்கிறான்.

மேல் தளத்துக்கு வரும் கபிட்லோனோவிச், அவளை அவமதித்ததற்காக மற்றவர்களைத் தான் பழிவாங்கப்போவதாகவும், தன்னுடன் வந்துவிடும்படியும் லரீஷாவிடம் சொல்கிறான்; அவளை மன்னிப்பதாகவும் தான் அவளை இப்போதும் நேசிப்பதாகவும் கூறுகிறான். அவனோ, தன்னை அவன் பாதுகாப்பதாகச் சொல்வதே தனக்கு அவமரியாதை என்றும், தானே தன்னைத் தண்டிக்கப்போவதாகவும் சொல்வதோடு, அவனைக் காதலிக்க முடியாதெனவும் மறுக்கிறான். விலகிச் செல்லும் அவளின் கால்களைப் பிடித்து, அவன் கெஞ்சுகிறான். தான் காதலைத் தேடியதாகவும் எல்லோரும் தன்னை ஒரு பொருளாக - விளையாட்டுப் பொம்மையாக - கருதியதாகவும், தன்னை ஒரு மனிதஜீவியாகக் கருதவில்லையெனவும், அதனை இப்போது உணர்வதாகவும்; ஒரு பொருளுக்கு உடைமையாளர் இருக்க வேண்டுமென்பதால் க்னூரோவுடன் தான் செல்லப்போவதாகவும் கூறி, விரக்தியுடன் நடக்கிறான். “நீ எனக்கு இல்லை என்றால் ஒருவருக்கும் இல்லை” எனக் கூறியபடியே, தான் கொண்டு வந்த சிறிய கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து அவளைச் சுடுகிறான். அவள் காயம்பட்டுத் தடுமாறியபடி நடக்கிறான். தனது செயலை நினைந்து துப்பாக்கியை வீசிவிட்டு அவன் கதறுகிறான். கண்ணாடிச் சுவருக்கு உட்புறமாக நிற்கும் க்னூரோவ், பரட்டோவ், வாஸ்யா ஆகியோரின் உருவங்களின் முன், கைகளைக் கண்ணாடியில் உரசியபடியே தடுமாறியபடி சென்று - மல்லாந்தபடி தரையில் லரீஷா விழுகிறான். “உங்களுக்கு நன்றி” எனச் சொல்கிறான்; அவளது கண்கள் செருகுகின்றன. இறந்துவிடுகிறான்! வானில் பறவைக் கூட்டம் கத்தியபடி பறக்கிறது. கப்பலின் வேறொரு

தளத்தில், இதனை அறியாமலே ஜிப்சிக் கூட்டம் ஆடிப் பாடிக் குதூகலமாக இருக்கிறது! கொண்டாட்ட வாழ்வும் மரணமும்தான் இயற்கை என்பதைப் போன்ற உணர்வு துயருடன் மேலெழுகையில், படம் முடிகிறது.

திரைச்சுவடி இறுக்கமானதாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. லரீஷாவினதும் தாயினதும் வசதிகுன்றிய வாழ்நிலைமை - மகளுக்கு நல்லதொரு வாழ்க்கை அமைய விரும்பும் தாயின் முனைப்பு, களிப்பு நாட்டமும் மற்றவரைக் கவரும் திறனுங்கொண்ட பரட்டோவின் ஆளுமை - ஜிப்சிகளுடனான கொண்டாட்ட நெருக்கம், தன்னலனும் பெருமையுங்கொண்ட க்னூரோவ் மற்றும் வாஸ்யாவின் நடத்தை, லரீஷாவின் மீதான காதலினால் கேலிக்குரியவனாகவும் - (லரீஷாவினதும்) அலட்சியத்துக்கு ஆளாகுபவனுமான கபிட்டோனோவிச்சின் (“... அழகிய பெண்கள் எல்லாம் ஏன் எமாற்றுக்காரரை எப்போதும் விரும்புகின்றனர்?” என, ஒருமுறை லரீஷாவிடம் கேட்கிறான்!) பரிதாபநிலை, பரட்டோவின் ஆளுமையால் ஈர்க்கப்பட்டு பித்துநிலை கொண்டவளாகவும் - மாறும் நிலைமைகளினால் துயரில் தொடர்ந்து அலைக்கழிக்கப்படுபவளாகவுமுள்ள லரீஷாவின் குணச்சித்திரம் என்பன, நன்கு வெளிப்படுமாறு திரைச்சுவடி அமைந்துள்ளது. பரட்டோவின் துணிச்சலும் உடல் வலிமையும், தண்ணீரில் உள்ள ‘கோச்’ வண்டியைத் தூக்கிக் கரையில் அவன் நிறுத்துவதன் மூலமும், தனது தலையில் தொப்பியின் மீது கண்ணாடிக் குவளையை வைத்துவிட்டு - இராணுவ அதிகாரியான இவான் பெட்ரோவிச் செமியோனோவ்ஸ்கியிடம் அதனைச் சுடச் சொல்வதன் மூலமும், லரீஷாவின் கையில் தனது கடிகாரத்தைப் பிடிக்கச் சொல்லிவிட்டு, அதனைக் குறிதவறாது சுடுவதன் மூலமும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. மறுவளமாக - லரீஷா கடிகாரத்தைப் பிடிக்கும்போது சுடவேண்டாமெனப் பதற்றத்துடன் தடுப்பதன் மூலமும், ‘கோச்’ வண்டியைத் தூக்கிக் கரையில் விட முயன்று முடியாமல் போனதன் மூலமும், கபிட்டோனோவிச்சின் பலவீனம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இறுதிப் பகுதியில் க்னூரோவ் தனது எண்ணத்தைச் சொன்ன பின், கையறுநிலையில் துயருடனுள்ள லரீஷாவைக் காட்டியபின், வானத்தில் கத்தியபடி தனித்து அலையும் ஒரு பறவையைக் காட்டும் காட்சி நல்ல குறியீடு. அதுபோலவே, துறை முகத்துக்கு அருகில் லரீஷாவும் கபிட்டோனோவிச்சும் தனிமையில் நிற்கும்போது, கப்பல் துறையில் ‘ஸ்வளோ’ தரிக்கும் ஒலி கேட்கிறது. அடுத்து ஒரு வெடிச்சத்தம் கேட்க, லரீஷா பயத்தில் கபிட்டோனோவிச் மீது சாய்கிறாள் (அக்கப்பலில்தான் - ஒரு வருடத்தின் பின் - பரட்டோவ்

திரும்புகிறான்; ஆனால் லரீஷாவுக்கு அது தெரியாது). பின்னர் லரீஷாவுக்கு நிகழப்போகும் அவலத்தின் குறியீடுபோலவும் அது அமைகிறது!

லரீஷா, பரட்டோவ், கபிட்டோனோவிச் மிக ஆழமாக உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள். அவற்றைச் சித்திரிக்கும் நடிகர்கள் - லரீஷா குசேயேவா, நிகிற்றா மிக்ஹல்கோவ், அன்ட்ரேய் மியககோவ் ஆகியோரின் நடிப்பு அற்புதம்! துணைப் பாத்திரங்களான க்னூரோவ், வாஸ்யா, தாய் ஆகியவற்றைச் சித்திரிக்கும் - அலெக்ஸி பெட்ரெங்கோ, விக்ரர் புரொஸ்குரின், அலிசா ஃவ்ரியன்ட்லிக்ஹ் ஆகியோரும் அவ்வாறே பாத்திரங்களுக்கு உயிரூட்டுகின்றனர்.

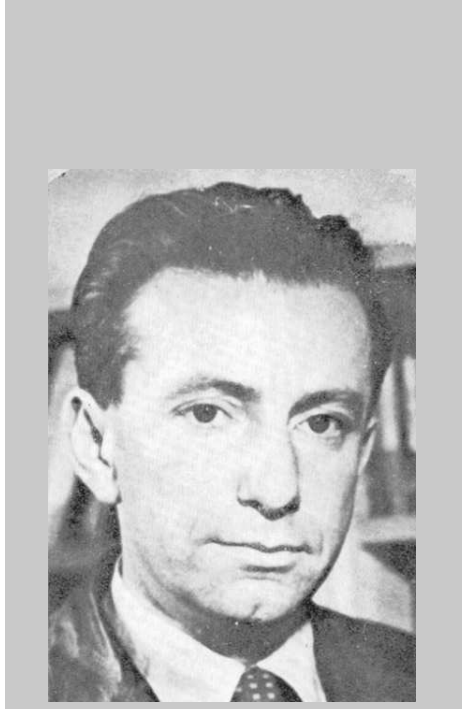
புகழ்பெற்ற ரஷ்யப் பெண் கவிஞர்களான பெல்லா அகம்துலினா, மரினா ஸ்வெத்தயேவா ஆகியோரின் கவிதைகள் சில பாடல்களாக இசையமைக்கப்பட்டு, திரைப்படத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன; மனதைக் கவரும் இனிய பாடல்கள் அவை. இவற்றுடன், காட்சிப் பிம்பங்களுக்கு வலுவூட்டும் பொருத்தமான இசை படமெங்கும் விரவியிருக்கிறது. அன்ட்ரேய் பெட்ரோவ் இதன் இசையமைப்பாளர் ஆவார். வாடிம் அலிசோவ் - வொல்கா நதியின் பல்வேறு தோற்றங்களையும், கப்பல் காட்சிகளையும், உறைபனித் தோற்றங்களையும், மற்றும் நிலக்காட்சிகளையும், பாத்திரங்களின் உணர்வு வெளிப்பாடுகளையும் இயல்பும் அழகும் பொருந்த ஒளிப்பதிவு செய்துள்ளார். காட்சிப்பிம்ப அழகு திரைப்படத்துக்கு வலிமை சேர்க்கிறது.

இத்திரைக்காவியத்தை நெறியாளர்கை செய்திருக்கும் எல்டர் றியஸனோவ், சுமார் 35 திரைப்படங்கள் வரை நெறியாளர்கை செய்துள்ளார். 1977 இல் சோவியத் யூனியனின் அரசு விருதும், 1984 இல், சோவியத் யூனியனின் 'மக்கள் கலைஞர்' விருதும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டன. 'வாக்களிக்கப்பட்ட சொர்க்கம்' என்ற திரைப்படத்துக்காக, சிறந்த நெறியாளருக்கான 'நிகா' விருதை 1991 இல் பெற்றார். 2015 கார்த்திகையில், தனது 88 ஆவது வயதில் காலமானார்.

ஓர் அமெரிக்க இரசிகர் எழுதிய பின்வரும் குறிப்புடன், இக்கட்டுரையை முடிக்கலாம்:

“பல வருடங்களுக்கு வைத்திருந்து மீண்டும் பார்க்கக்கூடிய திரைப்படங்களில் இதுவுமொன்று; புத்தம் புதிதானதாயும் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருப்பதுமான பெரிய ஆற்றினைப் போன்றது இது!.” ♦

ஜிறி வெயிஸ்

3

ரோமியோ, யூலியற் மற்றும் ஓருள்

Romeo Juliet and Darkness

(92 நிமிடங்கள்/செக்கோஸ்லோவாக்கியா/1960)

படம் ஆரம்பித்ததும் பாவெலின் குடும்பக் களஞ்சிய அறையில், ஜன்னலை மறைத்துள்ள கறுத்தத் துணியும், மின்குமிழை மறைத்துள்ள கடதாசிப் பையும் ஆடுகின்றன. அறையில் வெறுமை. கதவைத் திறந்து பாவெல் உள்ளே வருகிறான். பலத்த சத்தத்துடன் அடிபட்டுக் கதவு மூடுகிறது. துயரில் தலையில் கையைவைத்தபடி, பாவெல் விம்முகிறான். மேசையில், விரிந்த புத்தகத்தின் பக்கங்கள் காற்றில் புரள்கின்றன. நிலத்தில் விழுந்துள்ள நாற்காலி... ஹன்காவின்

சிறிய சூட்கேஸ் நிலத்தில் கிடக்கிறது; அதனை எடுத்து மார்பில் அணைத்தபடி விம்மி அழுகிறான். நினைவுகள் தேங்கிய முகம். முன்பு நிகழ்ந்தவை காட்சிகளாக விரிகின்றன.

* *

1942 - பிரேக் நகரின் பழைய அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பில், வும் என்ற யூதர் தனது குடும்பத்தினருடன் - கொஞ்சப் பொருள்களுடன் - வெளியேறுகிறார். யூதரெல்லாம் ரயிலில் தடுப்பு முகாமுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்பது, ஆக்கிரமித்துள்ள ஜேர்மன் நாஸி அரசாங்கத்தின் கட்டளை. அயலவர் மேலே நின்று பார்க்கின்றனர். ஒருவர் மட்டும் கீழிறங்கி வந்து வர்முக்கு, பொருள்களைத் தள்ளுவண்டியில் வைத்துக் கட்டுவதற்கு உதவுகிறார். பிறகு வும், தொப்பியைக் கையிலெடுத்து, மேலே நிற்பவர்களுக்கு வளைந்து மரியாதை செய்கிறார்; வண்டியைத் தள்ளியபடியே குடும்பத்தினருடன் வீதியில் செல்கிறார். தெருவில் வரும் பாவெல் என்ற இளைஞன், இவர்களைக் காண்கிறான்; இவனும் அதே அடுக்குமாடியில் வசிப்பவன். வர்மின் மகனான சிறுவன் ஓடிவந்து, தனது சிறிய செல்லப் பிராணியைப் பார்க்குமாறு, பாவெலின் காதுக்குள் சொல்கிறான்.

வீடுவந்த பாவெல், பொருள்களை வைத்துவிட்டு, திறந்த படியுள்ள வர்மின் வீட்டுக்குள் சென்று பார்க்கிறான். அப்போது ஓர் இளம் பெண், கதவைத் திறந்து உள்ளே வருகிறாள். அவளது மேலங்கியில் யூத அடையாளத்தைக் காட்டும் நட்சத்திரச் சின்னம் உள்ளது. வும் குடும்பத்தை அவள் விசாரிக்கிறாள்; அவர்கள் சென்றுவிட்டதை பாவெல் சொல்ல, அவள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்ப முயல்கிறாள். அவன் அவளைத் தடுத்து விசாரிக்கிறான்; அவளின் பெயர் ஹன்கா. அவள் போவதற்கு இடமில்லை. அவ்வேளை நாய் குரைக்கிறது. அந்த மாடியில் வசிக்கும் ஒரு ஷக் இனப் பெண், தான் தொடர்புவைத்திருக்கும் ஜேர்மன் அதிகாரியுடன் வருகிறாள்; கூடவே இன்னொரு இராணுவத்தானும். ஹன்கா பயந்து சுவருடன் ஒதுங்குகிறாள். பாவெல் அவளை இழுத்து, சற்றுத் தள்ளியுள்ள பகுதிக்குக் கூட்டிச் செல்கிறான். பின்னர் தங்களது களஞ்சிய அறைப்பக்கம் அவளைக் கொண்டு செல்கிறான். அவளை அங்கே நிற்கச் சொல்லிவிட்டு, கீழே சென்று வீட்டில் அறைத் திறப்பையும் சில உணவுப் பொருள்களையும் எடுக்கிறான்; தாத்தா அவளை அவதானிக்கிறார். அவர் எப்போதும் மேசையில் கடிகாரங்களைத் திருத்தியபடியும், தனது கண்டுபிடிப்பாக ஒரு புதிய கடிகாரத்தை உருவாக்கியபடியும்!

அறையைத் திறந்து அவளை உள்ளே பாவெல் அழைக்கிறான்; அவள் தயங்குகிறாள். வெளியே அறிவிப்புக் குரல் கேட்கிறது.

பதியப்படாதோர் (யூதர்) தண்டிக்கப்படுவர்; அவர்களை மறைத்து வைப்போரும் தண்டிக்கப்படுவர் என, அறிவிப்புத் தொடர்கிறது. அவள் வெளியே செல்ல இயலாது; இங்கேயே தங்கலாமென பாவெல் வற்புறுத்துகிறான். பிறகு அவளும் கையறுநிலையில் உடன்படுகிறாள். சோகம் நிரம்பியவளாக அவள்.

“நீ சிரிக்கவேண்டுமென விரும்புகிறேன்.” - பாவெல்.

“நான் அதை மறந்துவிட்டேன்... நான் நித்திரையில் ஆழ்ந்துபோக விரும்புகிறேன்; விழித்தெழும்ப விரும்பவில்லை!”

பாவெலின் சக மாணவனான ஜான் பூபநிக்கை வகுப்பில் வைத்து இரகசியப் பொலிஸ் கைதுசெய்து, கொண்டு செல்கிறது; ஆசிரியர் தலையிடும் முடியவில்லை. பதிவுசெய்யாத ஒருவருக்கு, பூபநிக்கின் தந்தை அடைக்கலம் கொடுத்தாராம். மாணவரிடையே அச்சமும் துயரமும்.

* *

ரொட்டி, பட்டர் மற்றும் உணவுப் பொருள்கள் அலுமாரியிலிருந்து குறைவதாக, பாவெலின் தாய் கத்துகிறாள்; வேலைக்கார இளம்பெண்ணைச் சந்தேகிக்கிறாள்; அவள் தான் திருடவில்லை எனச் சொல்லி அழுகிறாள். பாவெல் தானே எடுத்ததாகவும், இனிமேல் எடுக்கமாட்டானெனவும் சொல்கிறான். எதற்கென்று தாய் வியப்படைகிறாள்; பாவெல் விபரம் சொல்வதில்லை. கிராமப்புறத்துக்குச் சென்று தன்னுடைய பொருள்கள் சிலவற்றை விற்றுப் பணம் பெற்று, ஹன்காவுக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்குகிறான். ஒருமுறை கிராமப்புறத்துக்குச் சென்றபோது, பிரசவ வலியில் தனது மனைவி துடிக்க, உடனடியாக மருத்துவரை அழைத்து வருமாறு, அங்கிருந்த பாவெலை ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரர் கேட்கிறார்; அவனும் சைக்கிளில் சென்று மருத்துவரிடம் சொல்கிறான். மருத்துவர் வந்து குழந்தை சுகமாகப் பிறக்கிறது; ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரர் மகிழ்ச்சியுடன் அவனுக்கு நன்றி கூறுகிறார். பாவெல் பாடசாலைக்குச் சென்று வருகிறான். பியானோ வகுப்புக்கு இடைக்கிடை செல்லாது விடுகிறான். நண்பர்களுடனும், காதலி அலெனாவுடனும் செலவிடும் நேரத்தைக் குறைத்துக் கொள்கிறான்.

* *

ஹன்கா தன்மீதான அவனது அக்கறையை மதிக்கிறாள்; தயக்கம் விலகிப் பழகுகிறாள். ஆயினும், எப்போதும் அச்சமும் துயரமும் கொண்டவளாக - மெளனமாக இருக்கிறாள். அவள் பாவெலிடம் சொல்கிறாள்:

“மெளனம் பயப்படுத்துகிறது... எனது தலைக்குள் எப்போதும் முணுமுணுக்கிறது... நீ பயப்படுவதில்லையா பாவெல்?”

“இல்லை. ஏன்?”

“அது எப்போதும் எனக்குள். நான் தனித்துப் போயுள்ளேன் இங்கு... என்னால் இனியும் தாங்க முடியாது. எனக்கு விசர் பிடிக்கப் போகிறது...”

இனியும் வாழ விரும்பவில்லை...”

**

தெருவோரச் சுவரில் மரண தண்டனைக்குள்ளானோரின் பெயர்களின் விபரச் சுவரொட்டிகள்; பதியாதோர் - அவர்களை மறைத்து வைத்தோர். மற்றவர்களுடன் நின்று பாவெலும் வாசிக்கிறான். சிறிது கலவரத்துக்கு உள்ளாகிறான்.

**

“வெளியே போக விரும்புகிறாயா ஹன்கா?”

“மிகவும் விருப்பம். விளங்குகிறதா...? புல்வெளிகளையும் காடுகளையும் பார்க்க... அங்கே இன்னும் ஆறுகள் உள்ளதா? என்னால் அதனுள் பாய முடிந்தால்... யாராலும் வெளியே என்னை எடுக்க ஏலாது!”

நடனம் ஆடக் கேட்கிறான்; அவள் தனக்குத் தெரியா தென்கிறாள்.

அவன் ‘வால்ட்ஸ்’ நடனம் ஆடப் பழக்குகிறான். அவளைச் சேர்த்துப் பிடித்து, கால்களை முன்னும் பின்னும் வைத்துச் சரிந்தபடி, “ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... ஒன்று... இரண்டு... மூன்று...” அவளும் மெல்லத் தெரிந்துகொள்ள, இருவரும் இணைந்து ஆடுகின்றனர். சிறிய ஜன்னலின் வெளியே தெரியும் விரிந்த வானப் பின்னணியில், இருவரதும் உருவங்கள் மாறிமாறித் தெரிந்தபடி... இருவரின் எதிர்பார்ப்பான மகிழ்வின் குறியீடாக, எல்லையற்ற வானம்!

**

நண்பன் வந்து, வழமைபோல் களஞ்சிய அறையில் குடிக்க வருமாறு கேட்கிறான்; பாவெல் எச்சரிக்கையுடன் மறுக்கிறான். நண்பன் கோபத்துடன் மதுப்போத்தலைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்று விடுகிறான். அவனுக்குச் சந்தேகம் தோன்றுகிறது. நீச்சல் குளத்தில் அலெனா பாவெலிடம் வருகிறாள்; அவன் கண்டுகொள்வதில்லை. அவளிடமிருந்து விலகித் தண்ணீரில் பாய்ந்து நீந்துகிறான். அலெனாவின் ஏமாற்றத்தைப் பயன்படுத்தி நண்பன் அவளிடம் நெருங்கி, வளைத்துப் போடுகிறான். ஒருநாள் பூபநிக் இறந்துவிடுகிறான். வகுப்பு மேசையில் மலர் வைத்து, மாணவரும் ஆசிரியரும் அஞ்சலி செய்கின்றனர். உயர்நாஸி அதிகாரியான ஹெட்ரிச்மீது கொலைத் தாக்குதல் நிகழ்கிறது.

அச்சச் சூழல் எங்கும் பரவுகிறது.

**

“நான் உனக்குச் சுமையாகக்கூடாது. என்மீது இரக்கம் வேண்டாம்... முன்பு ரயில் பயணத்துக்கு நான் போயிருக்க வேணும்.” - ஹன்கா.

“உனக்கு விளங்கவில்லையா...? நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்.” - பாவெல்.

ஹன்கா அமைதியாக அவனைப் பார்க்கிறாள். மெல்ல மெல்ல அவளின் முகத்தில் மெல்லிய சிரிப்பு முகிழ்கிறது. அவனை அணைத்து முத்தமிடுகிறாள்.

தனியான களஞ்சிய அறையின் வெளிப் பகுதியில் பாவெல் தண்ணீர் எடுக்கும்போது, ஜேர்மன் அதிகாரியுடன் தொடர்புள்ள செக் இனப் பெண் வருகிறாள்; அவளுக்கு இளைஞன் பாவெல்மீது ஆசை இருக்கிறது. நெருங்கி சரஸமாகக் கதைக்கிறாள்; அவனை முத்தமிட அணைக்க, அவன் தள்ளி விடுகிறான். அவள் கோபத்துடன் ஏசியபடி செல்கிறாள்.

**

“நான்கு வருஷத்தில யுத்தம் முடிந்துவிடும்.” - ஹன்கா.

“நீ படிக்கலாம். என்னவாக விருப்பம்?” - பாவெல்.

“எனது அப்பாவைப்போல டொக்ராக... நீ?”

“பௌதிகவியல், பிரபஞ்ச வானவியல்...”

“கடவுள் அங்கிருக்கிறார் என நினைக்கிறாயா?”

“எனக்குத் தெரியா. நான் அறிவியலுக்குள்... நீ கடவுளை நம்புகிறாயா?”

“சில தருணங்களில், அவர் இருக்கவேண்டுமென விரும்புவேன். சிலவேளை அவர் ஏற்றுத் தலையசைத்து என்னிடம் சொல்லக்கூடும், ‘இளம் பெண்ணே என்னிடம் வா... யூதப் பெண் என்பதால் நீ தங்களுக்குத் தேவையில்லை என்பார்கள் அவர்கள் அங்கே.’”

“ஆனால், நீ எனக்குத் தேவை.”

“எனக்குத் தெரியும்!”

“எப்படியோ, அவர் இல்லை. அவரால் எப்படிப்பார்க்க இயலும்?”

“எனக்கு மகிழ்ச்சி. உனக்கு அதிகம் தெரியும்.”

“நீ இருக்கிறாய்... எனக்கு மகிழ்ச்சி. நாங்கள் ஒருபோதுமே பிரியமாட்டோம் ஹன்கா.”

இல்லையென்று அவள் தலையாட்டுகிறாள்.

**

இரகசியப் பொலிசார் மாடிக் குடியிருப்புக்கு வருகின்றனர். ஷேவ் எடுத்தபடியுள்ள பாவெல், பதற்றப்படுகிறான். ஆனால், வேறொருவரும் மனைவியும் கூட்டிச் செல்லப்படுகின்றனர்.

* *

“நாங்கள் சேர்ந்து வடமுனை (North - Pole) க்குப் போவோம். ஒரு நாள், ஆறுமாதங்களாக நீளும் அங்கு.” -ஹன்கா.

“இரவுங்கூட ஆறுமாதங்களாக நீளும்.” -பாவெல்.

“அப்படியென்றால் தென்முனைக்குச் செல்வோம்.... இருளில் இனிமேல் இருக்கமாட்டோம். போதுமான வெளிச்சம் இருக்கிறது.

இனிமேல் மௌனம் இல்லை. எல்லா நாளும் நாங்கள் பாடுவோம்... ஆடுவோம். என்னைத் தனிமையில் விட்டுச் செல்லமாட்டாய். அநேகம் பேரைக் கூட்டிவருவாய்.”

“கறுப்பரும் வெள்ளையரும்... முழு உலகமும்!” -பாவெல்.

* *

செக் இனப் பெண்ணினது நாய்க்குட்டியின் குரைப்பு. திறந்த கதவின் இடைவெளியால், அது களஞ்சிய அறைக்குள்ளே வந்து விடுகிறது. தொடர்ந்து குரைக்கிறது. யாருக்கும் கேட்டால் ஆபத்து. பாவெல் கதவை மூடிவிட்டு, நாய்க்குட்டியைத் துணியொன்றால் அமர்த்திப் பிடிக்கிறான். ஹன்காவிடம் மேலும் துணியொன்று பெற்று, நாய்க்குட்டியை மூடி அழுத்துகிறான். அது இறந்துவிடுகிறது. கட்டடத்துக்கு வெளியில் மணற்கும்பத்தில் சிறுவர்கள் விளையாடும் போது, நாய்க்குட்டி கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது. தன்மீது வெறுப்புள்ள யாரோதான் செய்திருக்கவேண்டும்; செக் இனப் பெண்ணுக்குப் பாவெலின் மீது சந்தேகம். அவள் தாயிடம் சென்று, யாரையோ அவன் மேலே ஒளித்து வைத்திருக்கிறான் எனச் சொல்கிறாள். தாய் அச்சப்படுகிறாள். “யார் மேல் மாடியில்? அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. நீ என்ன செய்துவிட்டாய் பாவெல்!” எனத் தாய் கேட்கிறாள். “எங்களுக்கு என்ன நடக்கும் எனத் தெரியுமா? யேசுவே! பாவெல், நீதான் எனக்கு மரணம். அவளை அனுப்பிவிடு.”

“அவளை அனுப்பினால், நான் வீட்டைவிட்டு ஓடிவிடுவேன்; திரும்பி வரவேமாட்டேன்!” என்று கூறி பாவெல் சென்றுவிடுகிறான்.

தாய் உணவுப் பொருள்களுடன், பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, “எல்லாவற்றையும் கொடுப்பேன்; அவள் இண்டைக்கே போகவேண்டும்,” என்றபடி போகையில், தகப்பன் தடுக்கவும் மீறிச் சென்று விடுகிறாள்.

தாய் ஹன்காவைச் சந்திக்கிறாள்.

“பாவெலில் தவறில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் நான்தான்... நான் ஒரு கோழை.” -ஹன்கா.

கொளுவியில் தொங்கும் சட்டையிலுள்ள நட்சத்திரச் சின்னத்தைத் தாய்காண்கிறாள். “யேசுவே...!”

இந்த மாடியிலுள்ளோருக்கு உன்னைத் தெரியும். நாங்கள் என்ன செய்யலாம்?”

“நான் போகிறேன்.” -ஹன்கா.

தாயின் மனம் மாறிவிடுகிறது. “நீ எங்கே போவாய்...? உன்னைப் போக விடமாட்டேன். உனக்குத் தெரியாது... வெளியே என்ன நடக்கிறதென்று.”

**

பாவெல் நாட்டுப்புறத்தில் ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரரைச் சந்தித்து, உதவி கேட்கிறான். முதலில் அவர் தயங்குகிறார். பின்னர் மனம் மாறி, ஹன்காவை அங்கு கூட்டி வருமாறு சொல்கிறார்; பாவெல் மகிழ்கிறான்.

**

“ஏன் போக முடிவெடுத்தாய்?”

“அவர்கள் உன்னைக் கொல்லக்கூடாது பாவெல்!”

“என்ர அம்மா இங்க வந்தாவா?”

“இல்லை... உன்னை மிகவும் நேசிக்கிறேன். அதனால்தான் நான் போகவேண்டும்.”

“உன்னைப் போக விடமாட்டேன்.”

“அவர்கள் என்னைக் கண்டுபிடித்தால், உன்னைக் கொல்வார்கள். உனது அம்மா, எல்லா அப்பாவிகளையும்...”

“நீயும் அப்பாவிதான்...! உன்னை நாளைக்கு, வேறு இடத்துக்குக் கூட்டிப் போவேன்.”

“பாவெல், இனிமேலும் நாங்கள் வாதிடக் கூடாது... என்ன செய்யவேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியும்... நீ வாழவேண்டும்!”

“இந்த உலகத்தில்? நீ இல்லாமல் இது பெறுமதி அற்றது. நாளை சேர்ந்து போவோம். நீ என்னை நம்பு. அங்கே எங்களை யாரும் காண மாட்டார்கள். அங்கே காடுகள்... சூரியன்... அங்கே ஆறும் உண்டு. நாளைக்கு... ஹன்கா நாளைக்கு...”

**

கதவைத் தட்டும் சத்தம் பலமாக.

“என்ன நடக்கிறது? தூட்டுச் சத்தம்.” - தாய் தனது தகப்பனிடம்.

“அவள் போய்விட்டாளா? ஹைட்ரிச்சைக் கொன்றவர்களைப் பிடித்துவிட்டார்கள். இனி வீடு வீடாகத் தேடுவார்கள். எல்லோரையும்

கொல்லுவார்கள்.” -செக் இனப் பெண்.

பிறகு வெளியில் சென்று, “பதிவுசெய்யாத பெண் இங்கிருக்கிறாள்... நம்ளரின் களஞ்சிய அறையில்” என்று கத்துகிறாள். சும்மா இருக்கும்படி தாய் கெஞ்சுகிறாள் - இளம் பெண்ணை வெளியில் அனுப்புவதாகவும் சொல்கிறாள். ஆனால் அவளோ களஞ்சிய அறைக்குச் செல்கிறாள். கதவைத் தட்டுகிறாள்.

ஹன்கா களஞ்சிய அறைக் கதவைத் திறக்கிறாள். அந்தப் பெண் ஹன்காவைக் காண்கிறாள்.

“ஓ! இந்த யூதப் பெண்ணுக்காக... போ வெளியே!”

ஹன்கா வெளியில் ஓடுகிறாள். படிகளில் இறங்குகிறாள். அக்காட்சி மரணத்தின் படிகளில் இறங்குகிறாள் என்றவாறு! தாத்தா அவளை மறிக்கிறார். “எங்கே போவாய்? வா எங்களது ஃவிளற்றுக்கு” என்கிறார்.

“என்ன செய்கிறாய்...? அவள் வெளியே போக வேண்டும். உனக்குப் பைத்தியமா?” - செக் இனப் பெண்.

“ஓம்! நான் ஒரு கிழட்டு மடையன். என்மீது நீ குற்றஞ்சாட்டலாம்!” -தாத்தா.

“நான் சுடுபடமாட்டேன். இப்போதே அவள் போக வேணும்!”

பாவெல் பெண்ணருகில் ஓடி வருகிறான்.

“பாவெல்!” -ஹன்கா.

“அவளைத் தனியே விடு! அவள் உனக்கென்ன செய்தாள்?” - பாவெல்.

“பைத்தியம். அவர்கள் வீடுகளைச் சோதனை பண்ணுகிறார்கள். அவள் போகவேணும்.”

பாவெல் அவளைப் பிடித்துக்கொள்கிறான். “உன்னைக் கொல்லவேன்.” என்று கூறி, கழுத்தை நெரிக்கிறான். ஹன்கா போகிறாள்.

“எங்கே போகிறாய்...?” -தாத்தா.

தாய் பாவெலைத் தடுக்கிறாள். பிடியை விடாமலே, “இவளைக் கொல்லவேன்...” எனச் சொல்லியபடி பாவெல்.

ஹன்கா படிகளால் கீழே ஓடுகிறாள். “உன்னைப் போக விடேன். உன்னால் அவளுக்கு உதவ முடியாது.” எனக்கூறி, பாவெலைத் தாய் பிடித்துக்கொள்கிறாள்.

“போக விடு.”

“பாவெல்...பாவெல்.” -தாய்.

“போகவிடு... உன்னை வெறுக்கிறேன்.” -பாவெல்.

“ஹன்கா... ஹன்கா...!” - பாவெல் கத்துகிறான்.

“வெளியே போகாதே.” - தாய்.

ஹன்கா கட்டடத்தின் வெளிக் கதவருகே போகிறான்.

“இளம்பெண்ணே, வெளியே போகாதே... அங்கே சுடுபாடு நடக்கிறது.” - தாத்தா.

“கதவை மூடு... கதவை மூடு...” - தாய்.

ஹன்கா கதவுக்கு வெளியே சென்று விடுகிறான்.

பாவெல் கதவுக்கு ஓடுகிறான். கதவு மூடப்பட்டுள்ளது.

“என்னை வெளியே விடு... வெளியே விடு...” என்றபடி, காவற்காரனைப் பிடித்து உலுக்குகிறான் பாவெல்.

வெளியே தொடர்ந்த சூட்டுச் சத்தம்...

“இல்லை... இல்லை... இல்லை...!”

அதை அனுமதிக்க மாட்டேன்.” - கதவைப் பலமாகத் தட்டியபடியே பாவெல்.

* *

அடுத்த காட்சி. பாவெலின் குடும்பக் களஞ்சிய அறையில், ஜன்னலை மறைத்துள்ள கறுத்தத் துணியும், மின்குமிழை மறைத்துள்ள கடதாசிப் பையும் ஆடுகின்றன. அறையில் வெறுமை. கதவைத் திறந்து பாவெல் உள்ளே வருகிறான். பலத்த சத்தத்துடன் அடிபட்டுக் கதவு மூடுகிறது. துயரில் தலையில் கையை வைத்தபடி பாவெல் விம்மு கிறான். மேசையில், விரிந்த புத்தகத்தின் பக்கங்கள் காற்றில் புரள்கின்றன. நிலத்தில் விழுந்துள்ள நாற்காலி... ஹன்காவின் சிறிய சூட்கேஸ் நிலத்தில் கிடக்கிறது; அதனை எடுத்து மார்பில் அணைத்தபடி விம்மி அழுகிறான்.

* *

ஜேர்மன் நாஸி ஆக்கிரமிப்பாளர்கள், தாம் ஆக்கிரமித்திருந்த நாடுகளில் மானுட விரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமை வரலாறு. அதிலும் குறிப்பாக, யூத இனத்தவரைக் கொடுமையாகத் துன்புறுத்தி அழித்தனர். இத்திரைப்படத்திலும், ஹன்கா பாத்திரத்தை முன்னிறுத்தி - அச்சத்தில் அவல வாழ்வுக்குள் சிக்குண்டு, அவல மரணத்துக் குள்ளாகும் யூத மனிதரின் நிலைமை ஒரு வகைமாதிரியாக, கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. கொடூர அதிகாரத்தின் முன், இயலாமை யுடன் மனிதர்கள் ஊமைகளாகின்றனர். ஆயினும் துணிவுகொண்ட சிலர், அந்த நிலைமையிலும் தமது மானுட அக்கறையை வெளிப்படுத்து கின்றனர். ஆரம்பக் காட்சியில் வர்ம் என்ற யூதரின் குடும்பம் வெளியேறுவதை, சக குடியிருப்பாளர் எல்லோரும் வெறுமனே பார்த்த

படிதான் உள்ளனர். ஒருவர்தான் கீழிறங்கி வந்து, வர்முக்கு உதவுகின்றார். தெருவில் வர்மின் மகனுடன் பாவெல் கதைத்ததற்கு, தாய் அச்சப்பட்டு, அவ்வாறு கதைத்திருக்கக்கூடாதென்றே அவனிடம் சொல்கிறாள். ஆயினும் சில சூழ்நிலைகளில் மானுட நடத்தை மாறுகின்றது; அவர்களின் இயல்பான மானுட நேசம் வெளியே காட்டப்படுகிறது. முதலில் எதிர்ப்புக் காட்டும் தாய், பின்னர் ஹன்காவிடம் பரிவு காட்டுகிறாள்; தாத்தா துணிவுடன் ஹன்காவுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; முதலில் தயங்கினாலும் பின்னர், ஹன்காவுக்கு அடைக்கலம் தர ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரர் சம்மதிக்கிறார். தீவிரமான இலட்சியம் எதுவுமின்றி இயல்பாகவே, ஹன்காமீதான அக்கறை பாவெலுக்குத் தோன்றுகிறது; கொடுமையான இடர்களை எதிர்நோக்கினாலும், இளமையின் துணிவுடன், இறுதிவரை அவற்றை எதிர்கொள்கிறான்! குறிப்பிட்ட இனத்தவரின் மீதான மானுட விரோதச் செயற்பாடுகளின் மேல், வெறுப்பையும்; பாதிக்கப்படும் இனத்தவர்மீது பரிவுணர்வையும் பார்வையாளரிடம் உருவாக்குவதில், திரைப்படம் வெற்றி காண்கிறது. கறுப்பு - வெள்ளைக் காட்சிகள், அவலத்துக்கும் துயருக்கும் பொருத்தமானவையாக உள்ளன. ரோமியோ யூலியற் ஆகியோரைப் போன்றதே, பாவெலினதும் ஹன்காவினதும் காதல்; யூலியற்றைப் போலவே இறுதியில் ஹன்காவுக்கும் மரணம் நேர்கிறது. பாவெல் ரோமியோ போல் இறக்காமலிருந்தாலும், ஹன்காவின மரண நிழலில் - இருளுக்குள் வீசப்படுகிறான்!

திரைப்படத்தின் நெறியாளரான ஜிறி வெயிஸ், ஜேர்மனிய யூதக் குடும்பத்தில், செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் பிரேக் நகரில், 1913 இல் பிறந்தவர்; 09. 04. 2004 இல், தனது 91 ஆவது வயதில் காலமானார். இரண்டாம் உலக யுத்தச் சூழலில் - யூத மக்களின் அவல வாழ்வைத் திரைப்படங்களில் பதிவுசெய்வதில், முனைப்புடன் செயற்பட்டவர். ஆரம்பத்தில் ஆவணப்படங்களையும், பிறகு முழுநீளத் திரைப்படங்களையும் கலைத்துவத் துடன் உருவாக்கிப் புகழ்பெற்றார்.

ரோமியோ யூலியற் அன்ட் டார்க்னஸ் என்ற இத்திரைப்படம், யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபராக இருந்த லயனல் பெர்னாண்டோ, 1976 இல், யாழ்ப்பாணம் சாந்தி திரை அரங்கில் ஒழுங்குசெய்த திரைப்பட விழாவில், திரையிடப்பட்டது. 1979 - 1982 வரை யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய எமது யாழ். திரைப்பட வட்டத்தில், ஜிறி வெயிஸின் ஓநாய்ப் பொறி, கோழை ஆகிய முக்கிய திரைப்படங்களை, 16 மி. மீ. படங்களாகத் திரையில் காட்டினோம் என்பதும், இங்கு குறிக்கத்தக்கது! ◆

சைரஸ் நொவ்ரஸ்தெஹ்

4

சொரயாவுக்குக் கல்லெறிதல்

Stoning of Soraya

(116 நிமிடங்கள்/ஈரான்/2008)

படத்தின் தொடக்கத்தில் பின்வரும் வரிகள் காட்டப்படுகின்றன:

“குர் ஆனின் வரிகளை உரத்து மேற்கோள் காட்டுவதன் மூலம், தனது ஏமாற்றுத் தந்திரங்களை மறைத்துவிடலாமென நம்பும் வெளிவேடக்காரன் போல், நடக்க வேண்டாம்.”

- ஹஃவேஸ், 14ஆம் நூற்றாண்டு ஈரானியக் கவிஞன்.

இது ஓர் உண்மைக் கதை. பிரெஞ்சு - ஈரானிய பத்திரிகையாளனான ஃவிரேய்டோன் சஹேப்ஜாம் எழுதிய நூலை அடிப்படையாகக்

கொண்டு படமாக்கப்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் ஸஹ்ரா, ஆற்றங்கரையில் மண்ணைக் கிளறிச் சில எலும்புகளை எடுத்துக் கழுவுகிறாள்; பக்கத்தில் வைக்கிறாள். காரில் ஃவிரேய்டோன் சஹேப்ஜாம் என்ற பத்திரிகையாளன் வருகிறான்; அவனது கார் பழுதாகிறது. அவன் வேறு வாகனத்தில் வந்து ஹஹெம் என்ற மெக்கானிக்கை ஒழுங்கு செய்கிறான். அந்நியனான பத்திரிகையாளனைத் தெருவில் தொடர்பு கொள்ள ஸஹ்ரா முயல்கிறாள். முல்லா ஷேக் ஹசனும் மேயர் இப்ராஹிமும் அங்கு வருகின்றனர். ஸஹ்ராவை முதிய பைத்தியம் என்று அவனிடம் கூறி, அவளைக் கலைக்கின்றனர். பின் சிறிய கடையில் அவன் தேநீர் அருந்தும்போது, தனது வீட்டுக் குறிப்பை அவனிடம் ஸஹ்ரா சேர்ப்பிக்கிறாள். அவன் அங்கு செல்கிறான்; அவள் நடந்த கதையை விபரமாகக் கூற, காட்சிகளாகப்படம் விரிகிறது!

சிறைக்காவலனான அலி, மனைவி சொரயாவை மண விலக்குச் செய்துவிட்டு, பதினான்கு வயதான மெஹ்ரியை மணம்புரிய விரும்புகிறான்; மரணதண்டனையிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றினால், மெஹ்ரியை மணம்செய்து தருவதாக - சிறையிலுள்ள அவளின் தகப்பன், அலியிடம் கூறியுள்ளான். அலி சொரயாவை மணவிலக்குக்கு வற்புறுத்துகிறான்; அடித்தும் பார்க்கிறான். தனது நான்கு பிள்ளைகளின் (இரண்டு ஆண்கள், இரண்டு சிறுமிகள்) எதிர்காலப் பாதுகாப்பையும் நலனையும் கருதி அவள் மறுக்கிறாள். அலி, முல்லா ஷேக் ஹசனை சொரயாவிடம் கதைத்து வற்புறுத்துமாறும் செய்கிறான். அப்போதும் அவள் மறுக்கிறாள். இஸ்லாமியச் சட்டம் அனுமதிக்கும் தற்காலிக மனைவியாக (சிக்ஹெஹ்) தன்னுடன் இருக்கும்படியும், அவளையும் பிள்ளைகளையும் தான் பாதுகாப்பதாகவும் ஷேக் ஹசனும் முயல்கிறான். அவ்வேளை அங்கு வரும் - சொரயாவின் மாமி முறையான ஸஹ்ரா, “வெளியே போ... நீ கொண்டுதிரிகிற புனித நூலை அவமதிக்கிறாய்” என்று ஏசி அவனைக் கலைக்கிறாள். அவன், “உனது வெறுப்பு விஷமாக உனக்குத் திரும்பி வரும்” என்று கூறி சொரயாவிடம், “உனக்கும்தான்... இருவரும் பார்ப்பீர்கள்” எனச் சொல்லி வெளியேறுகிறான். அலி தாக்கியதில், சிறுமிகள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று ஸஹ்ராவின் வீட்டில் சொரயா தங்குகிறாள். ஹஹெமின் மனைவி இறந்துவிடுகிறாள்; அவனும் மனவளர்ச்சி குன்றிய மகனும் தனித்துவிடுகின்றனர். உணவு சமைத்தும் வீட்டைத் துப்புரவு செய்தும் அவனுக்கு உதவும்படி - அலியின் தூண்டுதலினால் - முல்லா

ஷேக் ஹசனும், மேயர் இப்ராஹிமும் சொரயாவிடம் வற்புறுத்து கின்றனர். ஹஷேமின் மனைவியில் பற்றுக்கொண்டிருந்த சொரயா அதற்குச் சம்மதிக்கிறாள்; வேலைக்காக அவளுக்குச் சிறுதொகைப் பணமும் கிடைக்கிறது. மணவிலக்குப் பெறுவதற்கு அலிக்கு இன்னொரு சாட்சி தேவைப்படுவதால், ஹஷேமை அச்சுறுத்தி தனக்குச் சார்பாக்குகிறான். சிறையில் முன்பு தண்டனை அனுபவித்த விபரத்தைக் கூறி வெருட்டியே, முல்லா ஹசனையும் அவன் தனக்குச் சார்பாக்கினான்.

ஹஷேமுக்கும் சொரயாவுக்குமிடையில் தொடர்பு இருப்பதாக, அலியும் முல்லாவும் ஊரில் வதந்தியைப் பரப்புகின்றனர். ஒருநாள் வீதியில் வைத்து சொரயாவை அடிக்கும் அலி, இவள் எனக்குத் துரோகம் இழைத்துவிட்டாள் எனக் கத்துகிறான்.

“எனது மனைவி விபச்சாரி. நீ விபச்சாரி” என்றபடி சொரயாவை இழுத்து அடிக்கிறான். “எனக்கு எந்தக் கௌரவத்தையும் இவள் விடவில்லை.”

“எனக்கு உதவுங்கள்” என்று சொரயா அலறுகிறாள். அங்கு வரும் ஸஹ்ரா சொரயாவை மீட்டுக்கொண்டு செல்கிறாள். இப்ராஹிமைத் தனது வீட்டுக்கு வருமாறு சொல்லும்படி ஒரு பெண்ணிடமும் தெரிவிக்கிறாள்.

இப்ராஹிமும், முல்லாவும், அலியும், ஹஷேமும் ஸஹ்ராவின் வீட்டுக்கு வருகின்றனர்; ஹஷேமை பலவிதங்களில் மிரட்டி விசாரிக்கின்றனர். சொரயா அவனது வீட்டில் தங்குகிறாளா, படுக்கையில் படுக்கிறாளா எனவெல்லாம் கேட்கின்றனர். முதலில் குழப்பம் அடையா விட்டாலும், பிறகு அச்சத்தில் அவர்களிற்கு ஹஷேம் பணிகிறான். “எனது வீட்டில் இரவில் தங்கினாள்; கணவனிடம் மட்டும் சொல்லக் கூடியவற்றையும் என்னிடம் சொன்னாள்; எனது கட்டிலில் படுத்தாள்” எனவெல்லாம் கூறினான்.

அங்கு சொரயாவும் இருக்கிறாள். “பொய்! ஒரு நிமிடம்கூட அதிகம் அங்கு தங்கவில்லை. கதவு எப்போதும் திறந்து இருந்தது. நான் சத்தியம்செய்கிறேன்.”

சொரயா ஹஷேமைப் பார்த்து, “ஏன் இப்படிச் சொல்கிறாய்? நான் உனது மனைவியிடம் அன்பாயிருந்தேன். உனது மகனிடமும் அன்பு பாராட்டினேன். இவர்கள்தான் - முல்லா ஹசனும், இப்ராஹிமும் - உனக்கு உதவக் கேட்டார்கள்.”

“இரண்டு ஆண்கள் குற்றஞ்சாட்டுகின்றனர். உனது குற்றமற்ற

Academy Award® Nominated
SHOHREH AGHDASHLOO

JIM CAVEZEL

When a deadly conspiracy
became a shameful cover-up

One witness refused to be silent.

THE STONING of Soraya M.

BASED ON A TRUE STORY

WINNER
BEST ACTRESS
CANNES

www.thestoning.com

COMING SOON

தன்மையை நீ நிரூபிக்க வேண்டும்.” - இப்ராஹிம்.

“நான் ஏன் நிரூபிக்க வேண்டும்? குற்றஞ் சாட்டுவோர்தான் நிரூபிக்க வேண்டும்.” - சொரயா.

“கணவன் மனைவியைக் குற்றஞ்சாட்டும்போது அவள், தான் நிரபராதியென நிரூபிக்க வேண்டும்; அது சட்டம். மறுவளமாக கணவனை மனைவி குற்றஞ் சாட்டும்போதும் அவள்தான் நிரூபிக்க வேண்டும்.” - இப்ராஹிம்.

“இப்போது எல்லாம் தெளிவாகிவிட்டது. எல்லாப் பெண்களும் எப்போதும் குற்றவாளிகள். எல்லா ஆண்களும் அப்பாவிகள்.” - ஸஹ்ரா.

“உனது பெரிய வாயை மூடு...!” - சொல்லியபடியே அலி போகிறான்.

“தொலைந்துபோ ... அருவருப்பு!” - ஸஹ்ரா

இப்ராஹிம் போகும்போது ஸஹ்ரா அவனை மறித்துச் சொல்கிறாள்: “நாங்கள் நீண்ட காலமாய்ப் பழக்கம் (அவளின் கணவன் முன்பு இறந்தபின், அவளை மணக்க இப்ராஹிம் விரும்பினான்). உண்மையைச் சொல். இது ஒரு சதி! அவன் இளம் பெண்ணை மணக்க முயல்கிறான்; அதற்காக...”

“இல்லை. இது ஒரு குற்றம்... கணவனுக்கு எதிராக, இரு மகன் களுக்கெதிராக, இக்கிராமத்துக்கெதிராக..., இஸ்லாத்துக்கெதிராக...” - இப்ராஹிம்.

முல்லா, மேயர் இப்ராஹிம், சொரயாவின் தந்தை மற்றும் சிலர் கூடி, அவளுக்கு மரணதண்டனை வழங்கி - கல்லெறிந்து அதனை நிறைவேற்றுவதாக முடிவெடுக்கின்றனர்; ஒரு சிறுமியின் மூலம் முடிவினையும் எழுத்தில் சொரயாவுக்கு வழங்குகின்றனர். ஸஹ்ரா சொரயாவை வெளியே கொண்டுசென்று பாதுகாக்க முயல்கிறாள். ஆனால், வீட்டைச் சுற்றி புரட்சிக் காவலர்கள் நிற்பதால் இயலவில்லை.

“இறுதியில் அவன் (கணவன்) செய்து முடித்துவிட்டான்.” - சொரயா.

தனது இரண்டு சிறிய மகன்களை ஸஹ்ராவிடம் சொரயா ஒப்படைக்கிறாள். ஒரு மகளுக்கு தனது சங்கிலியை அணிவிக்கிறாள்; மற்றவளுக்கு மோதிரத்தை அணிவிக்கிறாள்.

“இது எனது அம்மாதந்தது. நீயும் உனது மூத்த மகளுக்குக்கொடு.”

ஸஹ்ராவும் சொரயாவும் வெளியில் வருகின்றனர். ஆண்கள் கத்துகின்றனர்; நெருக்குகின்றனர். “கண்ணியமாக நடந்து கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறியபடி, ஒருவனை ஸஹ்ரா தள்ளுகிறாள்.

“கடவுளின் பெயரால் நடவுங்கள்” என ஒரு மூதாட்டியும் கூறுகிறாள்.

கற்களைத் தட்டி சிறுவர்கள் சத்தமெழுப்புகின்றனர்.

தண்டனை வழங்கவேண்டிய இடத்தில் இப்ராஹிம் முன்னுக்கு வந்து, “இது ஏகமனதான முடிவு. தீர்ப்பு மரணதண்டனை.” எனச் சொல்கிறான்.

“மரணம்... மரணம்... மரணம்...” எனக் கும்பல் கத்துகிறது.

முல்லா ஹசன் முன்வந்து கூறுகிறான் : “நீதி கோருகிறது.” சொரியாவை நோக்கி, “நீ கொல்லப்படுவாய். இந்தப் பெண் எங்கள் கிராமத்தைக் களங்கப்படுத்தினாள். தனது பாவங்களுக்கு அவள் விலை கொடுக்கவேண்டும். நீங்கள் ஏறியும் ஒவ்வொரு கல்லுக்கும் உங்கள் கௌரவம் மீட்கப்படும்.”

“நான் அழப்போவதில்லை. நீயும் அப்படியில்லையா?” -சொரியா.

“உன் பலத்துடன் பிரார்த்தனை செய். இறைவனும் சொர்க்கமும் உனக்காகக் காத்திருக்கின்றனர். எங்களுக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்.” -ஸஹ்ரா.

“உனக்குச் சொல்ல ஏதும் இருந்தால் இதுதான் நேரம். இது உனக்குக் கடைசிச் சந்தர்ப்பம்.” - இப்ராஹிம்.

சொரியா முக்காட்டுத் துணியை எடுத்து வீசுகிறாள். அது நிலத்தில் விழுகிறது.

“எப்படி இதைச் செய்ய முடியும்?” ஒருவர்.

“என்னை யாரென்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லை எனத் தோன்றுகிறது. நான் சொரியா. உங்கள் வீடுகளுக்கு வந்துள்ளேன். உங்கள் உணவுகளைப் பகிர்ந்துள்ளேன். நாங்கள் நண்பர்கள். எப்படி இதை நீங்கள் எனக்குச் செய்ய இயலும்? நான் உங்கள் அயலவள். (மகன்களைப் பார்த்து) உங்களின் தாய். (தகப்பனைப் பார்த்து) மகள். (அலியைப் பார்த்து) மனைவி. யாருக்கானாலும் எப்படி இதைச் செய்யலாம்?”

“இது கடவுளின் சட்டம். கடவுள் பெரியவன்.” ஒருவர்.

“கடவுள் பெரியவன். கடவுள் பெரியவன்.” - கூச்சல்.

சொரியாவைப் பள்ளத்தில் இறக்கி, இடுப்புவரை மண்ணை மூடுகின்றனர்.

சொரியாவின் தகப்பனிடம், “சொல்ல ஏதும் இருக்கிறதா?” என இப்ராஹிம் கேட்கிறான்.

“அவள் இனி என் மகள் இல்லை. நான் அவளின் தகப்பனும் அல்ல.”

தகப்பன் முதலாவது கல்லை வீச முயல, ஸஹ்ரா குறுக்கே வந்து, “வேண்டாம் வேண்டாம்” என்கிறாள். அவளை அகலச் சொல்கின்றனர். தான் சொரியாவின் இடத்தில் இருப்பதாகவும், குழந்தைகளுக்காக சொரியாவை விடும்படியும் கேட்கிறாள். கெஞ்சுகிறாள்.

“இன்னொரு கல்லைத் தாருங்கள். கடவுளே இந்த விபச்சாரியைக் கொல்ல எனக்கு உதவு.” - தகப்பன்.

அவர் சில கற்களை வீச அவை சொரியாமீது படவில்லை.

“இப்ராஹிம்! இது அடையாளம். எறிந்த கற்கள் அவள்மீது படவில்லை. ஏனென்றால், அவள் குற்றமற்றவள் எனக் கடவுள் அறிவார்.” - ஒரு முதிய பெண்.

“நான் எறிகிறேன்” எனக் கூறி அலி கல்லை எறிகிறான்; அது சொரியாவின் நெற்றியில் படுகிறது.

“வேசி மகன்! கொலைகாரர்கள்” என ஸஹ்ரா கத்துகிறாள். அலி தொடர்ந்து கற்களை எறிகிறான்; சொரியா சாய்கிறாள். நெற்றியில் இரத்தம் வடிகிறது. ஸஹ்ரா நிலத்தில் வீழ்ந்து அழுகிறாள். சொரியாவும் கதறி அழுகிறாள்.

முல்லா ஹசன் எறிகிறான்; படுகிறது. “அல்லாஹு அக்பர்” எனக் கத்துகிறான். அலி, மகன்களிடம் கற்களைக் கொடுக்கிறான்; சின்னவன் தயங்கி அழுகிறான். “எறியுங்கள்... கடவுளுக்காக” என முல்லா ஹசன் சொல்கிறான். மூத்தவன் தம்பியைப் பார்த்து, எறிய வேண்டுமெனத் தலையாட்டுகிறான். பிறகு இருவரும் சேர்ந்து எறிய, அவை தாயின் முகத்தில் படுகின்றன. ஹஷெமிடமும் கல்லைக் கொடுத்து எறியச் சொல்கிறான் அலி. ஹஷெமின் மகன் தந்தையை அணைத்து அழுகிறான்; ஹஷெம் கல்லை எறியாது மகனுடன் செல்கிறான். கூட்டம் மாறிமாறி எறிகிறது. முகத்திலும் - உடலெங்கும் இரத்தம்; வேதனையில் சொரியா கதறுகிறாள். சில பெண்கள் தம்மைக் கட்டி அணைத்து அழுகின்றனர். இரத்தக் கூடாகக் கிடக்கும் சொரியாவை அண்மித்து, நிலத்தில் பதிந்து நோக்குகிறான் அலி. கண்மெல்ல அசைகிறது. “அவள் இன்னும் உயிரோடு!” எனக் கத்துகிறான். கூட்டம் சேர்ந்து எறிகிறது; பின்னர் கலைந்து செல்கிறது.

“எல்லாம் வல்ல இறைவன், இன்று நீ செய்தவற்றை மன்னிக்கட்டும்.” - ஸஹ்ரா இப்ராஹிமிடம்.

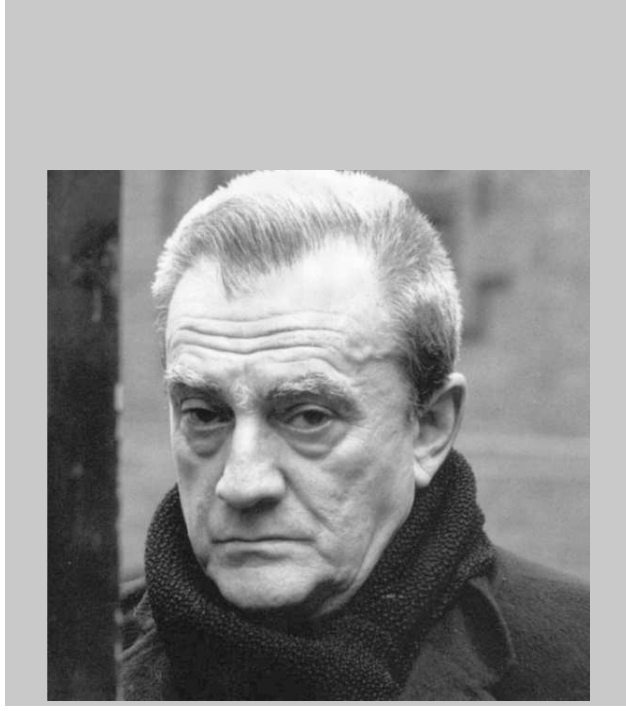
பெண்கள் சேர்ந்து சடலத்தைக் கொண்டு வந்து, ஆற்றங்கரையில் புதைக்கின்றனர்.

வெளியேற முயலும் பத்திரிகையாளனை முல்லாவும் புரட்சிகரக் காவலரும் தடுக்கின்றனர்; அவனது பொருள்களைச் சோதனையிட்டு ஒலி நாடாக்களை அழிக்கின்றனர். ஆயினும் அவன் சிறிதுதூரம் செல்கையில், மூல ஒலிநாடாவை ஸஹ்ரா இடைவழியில் அவனிடம் தருகிறாள்; முல்லாவும் காவலரும் துரத்தியும் பத்திரிகையாளனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவன் காரில் தப்பிச் சென்று விடுகிறான்.

ஸஹ்ரா சொல்கிறாள் : “ஏன் பயம்? நான் வணங்கும் கடவுள் பெரியவன். அல்லாஹு அக்பர்! எங்கள் கிராமம் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளுக்கு உதாரணமாகிறது. இப்போது முழு உலகமும் அறியும் இங்கு என்ன நடந்ததென. ஆம், உலகம் அறியும்!”

கல்லெறிந்து கொல்லும் தண்டனை முறை மிகவும் கொடுமையானது. இங்கு ஓர் அப்பாவிப்பெண் அந்தத் தண்டனைக்குள்ளாகிறாள். பார்ப்பவரின் மனச்சாட்சியை உலுக்குவதாகப் படம் அமைந்திருக்கிறது. கடவுளின் பெயராலும் மதச் சட்டங்களின் பெயராலும் சகமானுடஜீவிக்கு விளைவிக்கப்படும் அநீதி, யாரையும் வெட்கமடையச் செய்யும்! சொரயா, அலி, முல்லா, ஸஹ்ரா, இப்ராஹிம் ஆகிய பாத்திரங்கள் சிறப்பாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பத்திலிருந்தே மெல்லிய துயர இசை படம் முழுவதும் பரவி, காட்சிச் சூழலுக்கு வலுவூட்டுகிறது.

சைரஸ் நொவ்ரஸ்தெஹ் நெறியாள்கை செய்த இத்திரைப்படம், 2008 இல், ரொறொன்ரோ உலகத்திரைப்பட விழாவில் முதலில் திரையிடப்பட்டது; அங்கு நெறியாளர் தெரிவு விருதை வென்றமையும் குறிக்கத்தக்கது. ♦

லூஷினோ விஸ்கொன்ரி

5

நிலம் நடுங்குகிறது...!

La Terra Trema

(153 நிமிடங்கள்/இத்தாலி/1948)

ஜியோவன்னி வெர்கா 1881 இல் எழுதிய, மெட்லார் மரத்தருகிலுள்ள வீடு என்னும் நாவலைத் தழுவி உருவாக்கப்பட்டது இத்திரைப்படம். புகழ்மிக்க லூஷினோ விஸ்கொன்ரி இதன் நெறியாளராவார்.

திரைப்படம் தொடங்குகையில் விவரணக் குரல் ஒலிக்கிறது; பிறகும் அவ்வப்போது காட்சிகள் பலவற்றில், இந்த விவரணக் குரல் ஒலித் தடத்தில் ஒலிக்கிறது. திரையில் கடற்புறக் காட்சிகள் தெரிகின்றன. கடற்கரையில் வியாபாரிகள்; கடலில் மீன்பிடி வள்ளங்கள்.

விவரணக் குரல் :

“மனிதனை மனிதன் சுரண்டும் பழைய கதை... இவைதான் சிசிலியிலுள்ள அகி ரிறெஸ்ஸாவின் வீடுகள், வீதிகள், படகுகள், மக்கள்... எல்லா நடிக நடிகையரும் ஊரிலுள்ள மக்களிலிருந்து தெரியப்பட்டவர்கள். மீனவர்கள், பண்ணைத் தொழிலாளர், கட்டடத் தொழிலாளர், மீன் வியாபாரிகள் எல்லோருமே, தமது கஷ்டங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் தமது பேச்சுமொழியில் வெளிப்படுத்துகின்றனர். சிசிலியில், ஏழை மக்களின் பேச்சு மொழியாக இத்தாலிய மொழி இருக்கவில்லை.

நான்கு நாள்சொக இவை... படகுகள் மீன்களால் நிரம்பியபடி. இம்முறை கடல் தாராளத்தன்மையுடன்...

வழமைபோல் காலையில், முதலில் மீன் வியாபாரிகள் கடற் கரையில் காத்திருப்பார்கள். மீன்களைப் பிடிக்குமாறு இருக்கையில், தாத்தாவிலிருந்து தகப்பன் - தகப்பனிலிருந்து மகன் வரை, அகி ரிறெஸ்ஸாவில் வாழ்க்கையை அமைக்க முடியும்... எப்போதும் அப்படித் தான்...!”

பழைய வீடொன்று காட்டப்படுகிறது.

விவரணக் குரல் :

“ஏனைய பலருடையதைப் போலவே கற்களாலான ஒரு பழைய வீடு... மீனவரின் தொழிலைப் போலவே பழைமையான சுவர்களுடன். வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பத்து வீடு இது. வீட்டில் பெண்கள் வேலை செய்யும்போதும், தங்கள் குடும்பத்தவர் கடலிலிருந்து திரும்புவதைப் பற்றி நினைத்தபடி இருப்பர். ஏனென்றால், முதலாவது வலஸ்ற்றொஸ் சின் நாள்களிலிருந்து எப்போதும் குடும்பத்தின் படகு, கடலில்... அவர்கள் தாத்தாவையும் - ஒருநாள் காலையில் கடலிலிருந்து திரும்பி வந்திராத தகப்பனையும் நினைப்பார்கள்...”

காலையில் எழுந்த மூத்தவளான மாரா, சிம்னி விளக்கை ஏற்றுகிறாள். தங்கை லூசியாவை எழுப்புகிறாள். வீட்டைக் கூட்டு கிறாள். லூசியா துணியினால் பொருள்களைத் துடைக்கிறாள்; சுவரில் தொங்கும் சட்டமிடப்பட்ட பழைய ஒளிப்படத்தைப் பார்க்கிறாள்.

“என்னத்தை நீ பார்க்கிறாய்?” - மாரா.

“எங்கள் சகோதரர்கள். வெளியே அங்கு சென்ற அவர்களை எப்போதும் நான், நினைப்பேன்... எங்கள் அப்பாவை நினைப்பது போல... அவர் திரும்பிவந்திராத அந்த நாள்!” - லூசியா.

“இப்போது அவர்கள் கடலில்.” - மாரா.

“கொடுமையான கடல்!”

விவரணக் குரல் :

“ ‘கொடுமையான கடல்’ - லூசியாவின் சொற்களில்; அவர்களின் தொழிலும் கடுமையானது. அவர்களது உழைப்பின் பயனெல்லாம் மீன் வியாபாரிகளுக்கே சென்றது. நாள் கூலித் தொழிலாளருக்குச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும்... வலைகளைத் தினமும் தைப்பதற்கும், படகுகளின் பழுதுகளைத் திருத்துவதற்கும் செலவுண்டு. எந்தக் கஷ்டமும் படாமல் மொத்த வியாபாரிகள் பணம் சேர்க்கும்போது, மீனவர்கள் இந்தச் செலவுகளைத் தாங்கவேண்டியுள்ளது. குறைந்த விலைக்கு மீன்களை வாங்குவது, வியாபாரிகளை வசதியானவர்களாக்குகின்றது.”

**

கடற்கரையில் வலைகளைச் சீர்செய்கையில், மீனவர்கள் தமக்குள் உரையாடுகின்றனர். தாம் சுரண்டப்படுவதுபற்றியும், வியாபாரிகளைக் கொழுக்கச் செய்வதற்குப் பதிலாகக் கற்றனியாவில் மீன்களை விற்கவேண்டுமெனவும், சிலர் சொல்கின்றனர்; வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ரோனி, இதில் முனைப்புக் காட்டுகிறான். இவன், முன்பு நகரத்தில் இராணுவத்திலும் இருந்துள்ளான்.

**

காலையில், கடலிலிருந்து வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தோர் - தாத்தா, ரோனி, கோலா, வான்னி, அல்ஃவியோ - திரும்புகின்றனர். வலைகள் நிறைய மீன்கள் இருந்தன. ஆனாலும்...

விவரணக் குரல் :

“பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்கள் முதுகு முறியப் பாடுபட்ட பிறகு, வீட்டுக்குத் திரும்புகிறார்கள். வலை நிறைய மீன்கள் இருந்த போதும், பட்டினியிலிருந்து நீங்கப் போதாத நிலைமை. குடும்பத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் போதிய உணவு கொடுக்கப் போதாத வருமானத்தை நினைக்கையில், கடுந்துயர் ஏற்படுகிறது... அதன் அழுத்தம், அவர்களின் சில மணி நேர ஓய்வின்ையும் பாழாக்கி விடுகிறது.”

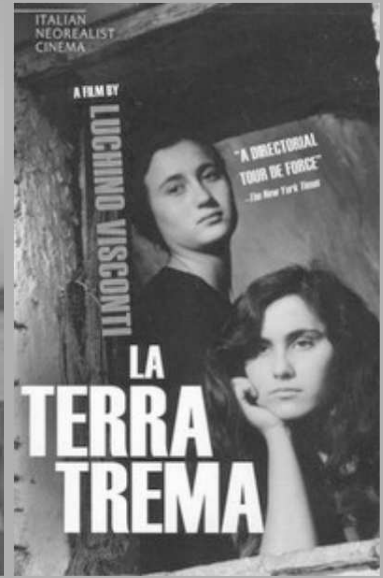
“தாத்தா... இன்றைக்கு எவ்வளவு கிடைத்தது?... 15,500லீரா?”

“பெரிய மாக்கறல் 22 நாத்தல் எங்களுக்குக் கிடைத்தது; அதற்கு 7,750 லீரா.” - தாத்தா.

“எப்போதுமே ஒரே பழைய கதை!

நாங்கள் இரவு முழுக்க வேலை; ஆனால், அவங்கள் நன்மை அடையுறாங்கள்.” - ரோனி.

“என்ர நினைவுக்கு எட்டிய வரை, எப்போதுமே இதுபோல் தான்.” - தாத்தா.

“இப்படியே போக ஏலாது.” - ரோனி.

“நகரத்தில் இராணுவ சேவையில் இருந்த பின்னர், அநீதிகளை ரோனி பொறுப்பதில்லை. ரோனி வித்தியாசமாக நிகழ்வுகளைப் பார்க்கிறான்.” - (தம்பி) கோலா.

“எழுபது ஆண்டுகள், ஒரே வழியில்தான் நான் நினைத்தேன். எல்லாம் சரியாகவே கழிந்தன. மூத்தோருக்கு ரோனி செவிசாய்க்க வேணும் - ‘இளமையின் பலமும் முதுமையின் அறிவும்’ என்ற பழைய கூற்றைப் போல.” - தாத்தா.

**

ரோனி நெத்தாவிடம் செல்கிறான்; அவளை அவன் நேசிக்கிறான். அவள் அவனுடன் பழகினாலும், தனது முடிவை வெளிப்படுத்துவதில்லை. ஆயினும் இருவரும் அவ்வப்போது உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர்.

**

விவரணக் குரல்:

“நாளை எப்போதும் உறுதிமொழிகளால் நிரம்பியுள்ளது; நம்பிக்கைகள் ஊற்றெடுப்பதும் நித்தியம். ஆனால் அகி ரிறெஸ்ஸாவில் நாளை என்பது வழமையில், நேற்றிலிருந்தும்... வரும் நாள்களிலும் அதிகம் வித்தியாசப்பட்டிருக்கவில்லை.

மொத்த வியாபாரிகள் விலைகளைக் குறைப்பதற்குச் சதி செய்கிறார்கள். சந்தை எப்போதும் போலவே. உன்னால் ஒரு லீரா கூடுதலாகப் பெற முடியாது. விலை தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது. ‘அநீதிகளுடன் வாழ நீ பழக வேண்டும்’ என்பது, ஏழைகளின் பழமொழி. எல்லாமே ஏழைகளின் முதுகின் மீது வீழ்கின்றன. ஆனால் இம்முறை, இளைஞர்கள் துணிந்துவிட்டனர்.”

அவர்கள், தாமே விலையைத் தீர்மானிக்க முயன்றனர்.

“ஆயிரம் லீரா - ஒரு கிலோ!” - ரோனி

“425 லீரா - ஒரு கிலோ!” - லோரென்ஸோ (வியாபாரிகளின் கையாள்).

“லோரென்ஸோ நிற்பாட்டு.” - ரோனி

கோலாவும் வேறு மீனவர்கள் சிலரும் வியாபாரிகளுடன் வாக்குவாதப்படுகின்றனர்.

“இன்னும் என்னத்துக்குக் காத்திருக்கிறோம்? இந்த யூதாஸ் தராசுடன் நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதைப் பாருங்கள்!” என்றபடி ஓடும் ரோனி, கடலின் அருகில் உயரமான இடத்திலிருந்து அதனைக் கடலில் வீசுகிறான். வியாபாரிகள் சிலரும் இழுபறிப்பட்டபடி கடலுள்

வீழ்கின்றனர். கடற்கரையில் ஒரே குழப்பம்.

ஓடிச்செல்லும் வியாபாரி ஒருவன், அருகிலுள்ள காவல் நிலையத்துக்குச் சென்று அறிவிக்கிறான். காவல்துறையினர் வந்து, ரோனியையும் கோலாவையும் மற்றும் சிலரையும் கைதுசெய்து, நகருக்குக் கொண்டுசெல்கின்றனர்.

**

வீட்டில் லூசியா சிறுவருக்குக் கதை சொல்கிறாள்.

“அரசனின் மகன் தன்னை வெள்ளைக் குதிரையிலேற்றிக் கொண்டுசென்று, திருமணம் செய்வான்.”

அவள் இவ்வாறு சொல்லுகையில், சேர்ஜன்ட் டொன் சல்வரோர், ஜன்னலில் எட்டிப் பார்க்கிறான். பின்னாளில் அவன் லூசியாவைக் கவர்ந்து, களவில் உறவுகொள்வதைச் சூசகமாக அறிவிக்கும் காட்சி இது!

வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பத்து வீட்டின் அருகில், கட்டுமான வேலை செய்யும் தொழிலாளி நிக்கோலா, மாராவை விரும்புகிறான்; அவளுக்கு அவனில் ஈடுபாடு இருக்கிறது. ஜன்னலின் ஊடாக இருவரும் சில வேளைகளில் கதைத்துக்கொள்கின்றனர்.

**

“ரோனியும் கூட்டாளிகளும் போன்ற நல்ல உழைப்பாளிகள் வேலைசெய்ய வேண்டும்; அதுதான் நமக்கு நல்லது” என வற்புறுத்தும் பிரதான வியாபாரி, மற்றவர்களையும் ஏற்கச் செய்து, காவல்துறையினருடன் தொடர்புகொண்டு, அவனையும் மற்றவர்களையும் விடுவிக்கிறான்.

வலஸ்ற்றொஸ் வீட்டில் குடும்பத்தவர் மத்தியில், உரையாடல் நடக்கிறது.

“அவர்களுக்கு நாங்கள் தேவை. அதனால்தான் விடுதலை செய்வித்தார்கள். இந்தத் துயரமான வாழ்க்கையை வாழ நாங்கள் பிறக்கவில்லை... ஏதும் சிறந்த ஒன்றிலும் நம்பிக்கையற்று இருக்கவும்! ஆனால், எங்கள் வாழ்க்கைக்கு நாங்கள் எசமானர்களாக இருக்க வேண்டும்.” - ரோனி.

“உனது தகப்பன் எப்போதும் கடுமையாக உழைத்தான்; ஒரு போதுமே முறைப்பாடு செய்யவில்லை.” - தாத்தா.

“அது சரி...! கடலில் மூழ்கும்வரை, ஒரு போதுமே முறையிடாது அவர் வேலைசெய்தார். மற்றவருக்காய்க் கடினமாக உழைத்த அவர், என்ன நன்றியைப் பெற்றுக்கொண்டார்? அவரை... அல்லது மற்றவருக்காய் உழைத்துக் கடலில் மூழ்கிய ஏனையோரையும் யார் இன்னும் நினைக்கிறார்கள்? யார்?” - ரோனி.

“ரோனி சொல்வது சரி. அவன் சரியான பக்கத்தில் சிந்திக்கிறான். நாங்கள் எங்களுக்காக உழைத்தால், அது எங்கள் குடும்பத்துக்காக; அவர்களுக்கல்ல... எங்கள் தாய்மாருக்கும் சகோதரி களுக்குமே.

இவற்றை அப்பா நினைக்க வில்லையெனக் கருதவேண்டாம். அவர் ரோனியுடன் உடன்படுவார். தனது மகன்மார், சுமைகளுடன் மிருகங்களாக இருக்கவேண்டுமென அவர் விரும்பமாட்டார்.”-கோலா.

“நீ பார்க்கிறாயா? அது தெளிவானது! இந்த இரத்தம் உறிஞ்சிகளுக்கு எதிராக நாங்கள் இணையவேணும்!” -ரோனி.

“என்ன செய்யவேண்டுமென எனக்குச் சொல்லு ரோனி.”

“இந்தக் கொள்ளைக்காரக் கயவரிடமிருந்து எம்மை விடுவிக்க விரும்புகிறேன். எங்கள் சுய உடைமையில், எங்களுக்காக உழைப்போம். மீன்களுக்கு - எங்கள் மீன்களுக்கு உப்பிடுவதில் எங்கள் பெண்கள் நமக்கு உதவுவார்கள்! பிறகு கற்றனியாவில் அவற்றை விற்பனை செய்வோம்.” -ரோனி.

* *

வீட்டை அடமானம் வைத்து வங்கியில் கடன் பெறுவதற்குக் கடன் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட, ஒருநாள் வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பம் ‘தடல்புடலாக’ வெளிக்கிட்டு, பேருந்தில் நகருக்குச் செல்கிறது. பின்னர் ஒருநாள், ரோனி சென்று பணத்தைப் பெற்று வருகிறான். புதிய படகு அவர்களுக்குச் சொந்தமாகிறது.

முதலாம் நாளிலேயே பெரும்தொகை அங்கொவியஸ் மீன்கள் பிடிபடுகின்றன. மகிழ்ச்சியுடன் அயலவரும் சேர்ந்து, எல்லா மீன்களுக்கும் உப்பிட்டு, சிறிய பீப்பாய்களில் அடைக்கின்றனர். அவற்றைக் கற்றனியாவில் விற்பனை செய்யலாம்.

அடுத்து வரும் நாள்களிலும் ஏராளம் அங்கொவியஸ் மீன்களைப் பிடிக்கலாமென, ரோனி கருதுகிறான். ஆனால் காலநிலை மாறுதலாயுள்ளது; “குடாவில் காற்று எழும்பினால் திரும்பிவிடு. குடாக் காற்று புயல் போன்றது... கேட்கிறாயா ரோனி?” - ஒருவர் சொல்கிறார். ஆனாலும் தற்றுணிபுடன், வழமையானவர்களுடன் ரோனி கடலுக்குச் சென்றுவிடுகிறான்.

கடுமையான காற்று புயலாக வீசுகிறது. அச்சமடைந்த மாரா வெளியே சென்று, ரோனி குழுவினரைப் பார்த்து வருமாறு பண்டியெரா என்னும் மீனவரிடம் கேட்கிறாள்; அழுகிறாள். அவர் அவளை ஆறுதற்படுத்தி, காற்றுத் தணியட்டுமெனச் சொல்கிறார். பின்னர் படகுகளில் மற்றவர்களுடன் சென்று, ரோனி குழுவினரை மீட்டுத்

திரும்புகிறார். ஆள்களுக்கு ஒன்றும் பாதகமில்லை; ஆயினும், அவர்களது படகு சேதமடைந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வரும் ரோனியையும் கோலாவையும், “என்ர மகன்... என்ர மகன்” என அழைத்தபடி கலங்குகிறாள் தாய்.

“நாங்கள் வந்துவிட்டோம் அம்மா!” எனச் சொல்கிறான், கோலா.

சேதமடைந்த படகைத் திருத்துவதற்குப் பணமில்லை. வேலை தருவதற்கும் பலர் தயங்குகின்றனர். எனவே, வருமானமற்றுக் கஷ்டப்படுகின்றனர் வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பத்தினர். பீப்பாய்களில் எஞ்சியுள்ள உப்பிடப்பட்ட மீன்களை விற்க முனைகையில், குறைந்த விலையையே வியாபாரிகள் கூறுகின்றனர். ரோனி மறுத்துக் கோபிக்கும் போது, லோரென்ஸோவுடன் சண்டையிட நேர்கிறது. கோபத்துடன் அவர்கள் சென்றுவிடுகின்றனர். ஆனாலும் பிறகு, குறைந்த விலைக்கு அவர்களுக்கே கொடுக்க நேர்கிறது.

* *

வேலையற்ற நிலையில் கோலாவும் சலிப்படைகிறான். கடத்தலில் ஈடுபடும் ஓர் அமெரிக்கனை நண்பனொருவன் அறிமுகம் செய்கிறான்; அக்குழுவில் சென்று சேரக் கோலா முயல்கிறான். ரோனி இதனை அவதானித்து, “அகி ரிறெஸ்ஸாவில்தான் பிறந்தோம்; இங்குதான் மடியவும் வேண்டும். மனதில் வை கோலா... இங்கிருந்தே நாம் போராடவேண்டும்!” என்று சொல்வதை அவன் கேட்பதில்லை. ஒருநாள் அவன் வீட்டை விட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். நண்பர்களுடன் குடித்து, இரவில் நேரஞ்சென்று வீட்டுக்குவரத் தொடங்குகிறான் ரோனி. டொன் சல்வரோரின் வலையில் வீழ்ந்த லூசியா, இரகசியமாக அவனிடம் தன்னை இழக்கிறாள். இதனை உணரும் மாரா தங்கையைக் கோபத்துடன் ஏசுகிறாள்; “என்னை நீ கட்டுப்படுத்த முடியாது” எனக் கூறி, லூசியாவும் வீட்டைவிட்டு நீங்குகிறாள். நோயுற்ற தாத்தாவும் இறக்கிறார். வங்கிக் கடன் கட்ட இயலாது போனதில், வங்கி வீட்டைச் சுவீகரிக்கிறது; காலங்காலமாய் வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பத்தினர் வாழ்ந்த அந்தப் பாரம்பரிய வீட்டை விட்டு வெளியேறி, சிதிலமான சிறியதொரு வீட்டில் அவர்கள் வசிக்க நேர்கிறது. வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பம் மெல்லமாகச் சிதைகிறது. சிறுவர்களான வான்னியும் அல்ஃவியோவும் சிலவேளை தோட்டத்துக்குச் சென்று பழங்கள் பிடுங்கிச், சிறு ஊதியம் பெறுகின்றனர். மாராவின் திருமண ஆசை கலைந்துவிடுகிறது; வயதுபோன தாய் இருந்தபோதும், குடும்பத்தின் பொறுப்பை அவளே தாங்குகிறாள்.

படகுகள் திருத்தப்படும் இடத்துக்கு ஒருநாள் ரோனி செல்கிறான்; சேதமடைந்த தனது படகைக் கண்டு, அதனைத் தடவிப் பார்க்கிறான். இந்த இடத்தில்தான் தாத்தா... இதில் வான்னி... அதில் கோலா... என நினைத்துச் சோர்கிறான். திருத்த வேலைகள் செய்பவரின் மகளான சிறுமி அவனிடம், “இது உன்னுடையதா? உனக்கு என்னால் உதவ முடியும். பிறகு வந்து உனது படகை எடுக்கலாம்.” என, அப்பாவித்தனத்துடன் சொல்கிறாள்.

“உன்னால் எப்படி எனக்கு உதவ முடியும்? எனக்கு உதவக் கூடியவர்கள் தமக்குள் பொறாமையில் உள்ளனர். நான் செய்தது எனக்கு மட்டுமல்ல அவர்களுக்காகவுந்தான் என்பதை, அவர்கள் உணரவில்லை. அதனால் இப்போ, என்னை அவர்கள் கைவிட்டு விட்டார்கள். சிலர் இப்போது எனது சதைக்காக... சிலர் எனது எலும்புகளுக்காக...” எனக் கசப்புடன் பதில்கூறி நீங்குகிறான்.

* *

வீட்டுக்கு வந்தபோது, விற்பதற்காகச் சில உடைகளை மாரா எடுத்து வைத்திருப்பதைக் காண்கிறான். அவள் புறப்படுவதைத் தடுத்தவன், யோசனையுடன் தனது உடைகள் உள்ள பழைய பெட்டியைத் திறந்து, கடலுக்குச் செல்லுகையில் அணியும் கிழிசலான - பழைய - மேலங்கியை எடுத்து அணிகிறான்; நல்ல உடைகளை ஒரு துணியில் சேர்த்துக் கட்டி, (விற்பதற்காக) மாராவிடம் கொடுக்கிறான். வெளியிலுள்ள கல்லுக்கட்டில் அமர்ந்திருக்கும் அல்ஃவியோவுக்குப் பக்கத்தில் சென்று உட்கார்ந்து, அவனது தலையைப் பாசத்துடன் வருடியபடி, யோசனையுடன் வான்னியைப் பார்க்கிறான். பின்னர் இருவரையும் அணைத்தபடி வெளியே கூட்டிச் செல்கிறான். தொழிலாளரைப் பதிவுசெய்யும் மீன் வியாபாரிகளின் அலுவலகத்துக்கு நேரே சென்று, வரிசையில் நிற்கிறான். அவனைக் காணும் வியாபாரிகள் சிலர் ஏளனம் செய்கின்றனர்.

“தனது குகையிலிருந்து ஓநாயைப் பசி விரட்டிவிட்டது!” என்று ஒருவன் சொல்ல, இன்னொருவன், “காணாமற்போன ஆட்டுக்குட்டி பட்டிக்குத் திரும்பி விட்டது!” என்று சொல்கிறான்.

அங்கு நிற்கும் லோரென்ஸோ, “எங்களுடன் வேலை செய்வதைவிட பசியில் செத்துப் போவேன் என்று சொன்னாயல்லவா?” என்று குத்தலாகக் கேட்கிறான். ரோனி கோபத்துடன் திரும்பி அவனைப் பார்க்க, லோரென்ஸோ அச்சமடைகிறான். ரோனியின் ஆழ்மனதில் எதிர்ப்புணர்வு இல்லாது மறையவில்லை என்பதை, அது காட்டி விடுகிறது! எனினும் பிறகு அவன், மௌனமாகவே இருக்கிறான்.

மூவரின் பெயர்களும் பதியப்படுகின்றன. “உனக்கு முழுக்கூலி, வான்னிக்கு அரைக்கூலி, அல்ஃவியோவுக்குக் காற்கூலி... சம்மதமா? கையெழுத்துப் போடு!” எனச் சொல்லப்படுகையிலும், மௌனமாகவே கையெழுத்திடுகிறான்; தனது கையறுநிலையைக் கசப்புடன் அவன் உணர்கிறான்.

* *

மாலையில் கடலுக்கு தொழிலுக்காகச் செல்வதற்கு ஆயத்தம்.

“தங்கச்சி... அங்கோவியசுக்கு உகந்த காலநிலை இது!” என, மெல்லச் சிரித்தபடி மாராவிடம் ரோனி சொல்கிறான். பின்னர் தாயருகில் சென்று, “ஆசீர்வதியுங்கள் அம்மா” எனச் சொல்கிறான்.

“ஆசீர்வாதங்கள்...!” என்கிறாள் தாய்.

ரோனி, வீட்டிலிருந்து கடலுக்குச் செல்கிறான்.

விவரணக் குரல் :

“ஆக... வலஸ்ற்றொஸ் திரும்பவும் ஆரம்பிக்கின்றனர்; கடலுக்குத் திரும்புகின்றனர். கடல் கொடுமையானது - இந்தக் கடலில் தான்... கடலோடிகள் மரணிக்கின்றனர்.”

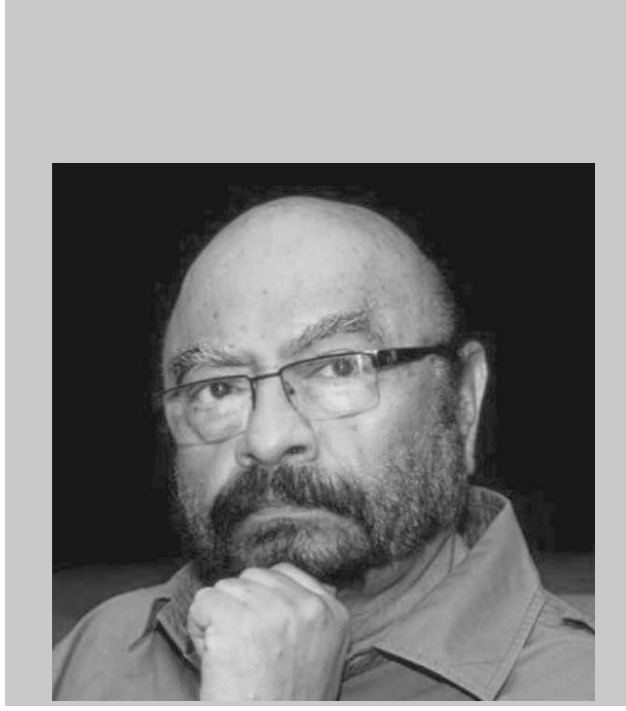
அடுத்த காட்சியில், ஏனைய படகுகளுடன் இவர்களின் படகும் செல்கிறது. ரோனியும் மற்றவர்களும் ஒத்திசைவுடன் அதில் தண்டு வலிக்கும் காட்சியுடன், படம் முடிகிறது!

* *

உண்மையான மனிதர்கள், சுரண்டலுக்கு உள்ளாகி வறுமைக் காளாகிய வாழ்வு, சிதிலமான வீடுகள், மாறுதலாக எழுந்த ஒற்றைக் குடும்பத்து மனிதரின் எதிர்ப்புக் குரல், இயற்கையினதும் சக மனிதரின் விழிப்பற்ற - கூட்டுறவில்லாத - சுயநலத்தாலும் கைவிடப்படும் அந்த மனிதரின் அவல நிலை, தனிமனிதரின் அகவாழ்வுச் சிதைவுகள், உரிய செயற்பாடுகள் இல்லாமையால் தொடரும் சுரண்டல் என... விரிவான சித்திரிப்புகளைத் திரைப்படம் கொண்டுள்ளது. கறுப்பு வெள்ளைக் காட்சிகள் தாக்குவலுக்கொண்டவையாக உள்ளன. விவரணத் தன்மையும் புனைவு வெளிப்பாடும் இணைந்து, புதிய வகையிலான படைப்புத் திறன்கொண்ட கலையாக்கமாக அமையும் படைப்பு இது! இத்திரைப்படத்திலுள்ள விவரணக்குரல், நெறியாளரான லூஷினோ விஸ்கொன்ரினுடையது.

1948 இல், 9 ஆவது வெனிஸ் உலகத் திரைப்பட விழாவில், தங்கச் சிங்க விருதை இத்திரைப்படம் வென்றமை குறிக்கத்தக்கது! ◆

கோவிந் நஹலானி

6

விருந்து Party

(112 நிமிடங்கள்/ஹிந்தி/1984)

LDகேஷ் எல்குஞ்வர் மராத்தியில் எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகத்தின் கதைக்கு திரைச்சுவடியை எழுதி, ஒளிப்பதிவையும் நெறியாள்கையை யும் கையாண்டு இத்திரைப்படத்தைக் கோவிந் நஹலானி உருவாக்கி யுள்ளார்.

இத்திரைக்கதை, அரசாங்க இலக்கிய விருது பெறும் திவாகர் பார்வே என்ற நாடகாசிரியருக்குக் கௌரவம் அளிப்பதற்காக, கலை - இலக்கியப் புரவலரான தமயந்தி (திருமதி ரானே) தனது வீட்டில்

ஓழுங்குசெய்துள்ள விருந்து நிகழ்வில் நடைபெறுகின்றது. விருந்துக்கு வருவதற்காகச் சிலர் ஆயத்தப்படும் சில காட்சிகள் மட்டும், வெளியே - ஆரம்பத்தில் நடைபெறுகின்றன. பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், நடத்தைகள்மூலம் கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. நாடகாசிரியர், கவிஞர், கலை இலக்கியப் புரவலர், விமர்சகர், பத்திரிகையாளர், பத்திரிகை ஆசிரியர், திரைக்கலைஞர், மொடல் அழகி, நாடக நடிகன், நாடகாசிரியனின் மனைவியான நடிகை, கலை அக்கறைகொண்ட மருத்துவர் முதலிய பாத்திரங்கள் பங்குபற்றுகின்றன; உரையாடுகின்றன. திரைப்படத்தின் முக்கிய பாத்திரமான கவிஞன் அம்ரித், நேரில் காட்டப்படுவதில்லை; ஆனால், பல கட்டங்களிலும் உரையாடல்களில் அப்பாத்திரம் இடம்பெறுகின்றது. கடைசியில் மட்டும், இருவரின் நினைவுகளாக - காயப்படுத்தப்பட்ட குரூரமான அவனது முகத்தோற்றம் காட்டப்படுகிறது.

விருந்தில் பங்கேற்பவர்கள் முக்கிய கலைஞர்கள், கவனத்துக்குரிய ஆளுமைகள் என்பதால் - அவர்களின் உரையாடல்கள் பல்வேறு கருத்துநிலைகள் பற்றியனவாக உள்ளன; அவை முரண்படுபவை. அதுபோல் அவரவரின் தனிப்பண்பு சார்ந்த ஈடுபாடுகள், தேவைகள், ஏமாற்றங்கள், அதுவரை வெளிப்படுத்தப்பட்டிராத நோக்கங்கள், வெற்றிக்கும் புகழுக்குமான தன்நலன் சார்ந்த புத்திசாலித்தனச் செயற்பாடுகள், எழுத்துக்கும் நடைமுறைச் செயலுக்குமுள்ள இடைவெளிகள், சூழ்நிலைகளில் திடீரென மாற்றமுறும் நடத்தைகள், கலையின் நோக்கம், சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளில் கலைஞனின் பாத்திரம் முதலியன வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாகப் பாத்திரங்களின் பேச்சுக்கள்மூலமும் நடத்தைகள்மூலமும், கலை - இலக்கிய - அரசியல் சூழல் பற்றிய புரிதல்கள், பார்வையாளனுக்குக் கடத்தப்படுகின்றன. பெரிதும் உரையாடல்களிலேயே கட்டமைக்கப்பட்ட படைப்பு என்பதால், திரைச்சுவடி இறுக்கமானதாக அமைந்து, முக்கியம் பெறுகிறது. கருத்துநிலை சார்ந்து, புத்தியூர்வ மதிப்பீடுகள் உரையாடல்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

தமயந்தி :

நீண்டகாலமாக கலை - இலக்கிய உலகில் ஒரு புரவலராக இருக்கிறாள். அரசியல் பின்னணி கொண்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் - செல்வந்தர் என்பவையும், அவளுக்கு முக்கியத்தை அளிக்கின்றன. கணவன் இறந்துவிட்டார்; அவர் குடிப்பதில் ஆழ்ந்துபோனவர். திருமண வாழ்வில் இடைவெளிகள் இருந்தன. மகள் சோனா தற்போது

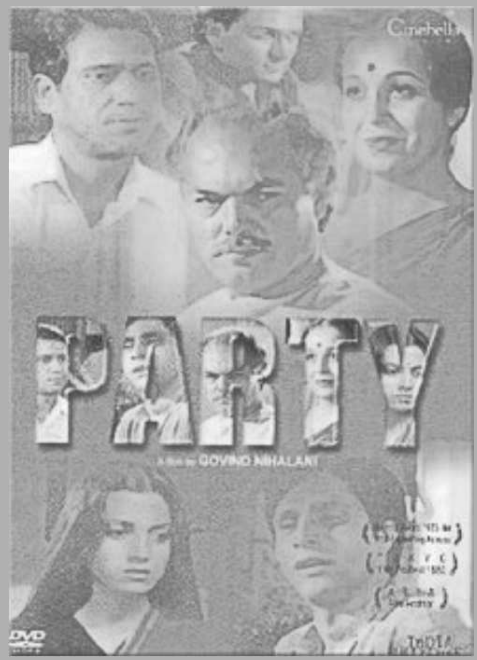
அவளுடன் வசிக்கிறாள்; மகள் ஒரு குழந்தையுடன் இருக்கிறாள்; ஆனால் மணமாகவில்லை; காதலனை விலகிவிட்டாள். தற்போது அம்ரித் என்ற கவிஞனில் ஈடுபாடு. அவன் பழங்குடியினருடன் வசிக்கிறான்; அவனது பிரச்சினைகள் - பாதிப்புகள், தமயந்தியை மனதளவில் பாதிக்கின்றன. திவாகர் பார்வே தமயந்தியினது காதலனாகவும் சொல்லப்படுகிறது. கலைச் சமூகம் அவளை மதித்தாலும் முரண்படும் மகள், அவளை ஒரு குருவிச்சையாக வர்ணிக்கிறாள்; மற்றவர்களின் பிரபலத்திலும் புகழிலும் தங்கி வாழ்வதாக. தந்தையின் குடிபோதைக்கும் தாயையே குற்றம் சாட்டுகிறாள்; எப்போதும் அவருக்காக வெட்கப்பட்டுத் திட்டிக்கொண்டிருந்ததாக. சோனாவின் பேச்சால் தமயந்தி மனத் தாக்கத்துக்கு உள்ளாகிறாள்.

திவாகர் பார்வே:

புகழ்பெற்ற நாடக எழுத்தாளர். மனைவி மோகினி. அவள் மீதான காதல், தற்போது அவரிடம் இல்லாமல் போய்விட்டது. அவருக்கு அரசாங்க உயர் இலக்கிய விருது வழங்கப்படுகிறது. செல்வாக்குள்ள தமயந்தியின் நண்பராக இருப்பது, அதற்கான வாய்ப்பைத் தருகிறது. நல்ல மனிதனாக இருப்பதும் நல்ல கலைஞனாக இருப்பதும் வேறுவேறு என்று சொல்கிறார். “அநேக குற்றவாளிகள் நல்ல இலக்கிய சாதனைகளைச் செய்துள்ளனர்” எனக்கூறி, ஜெனேயை உதாரணம் காட்டுகிறார். புகழை இலகுவாக - தனது புத்திசாலித்தனத்தால் அடைந்ததாக, ஒருகட்டத்தில் தமயந்தியிடம் சொல்கிறார். “எல்லாவற்றையும் கவனமாகவே செய்வேன். எனது புத்திசாலித்தனத்தால்தான் இருபது ஆண்டுகளாகப் புகழிடத்தைத் தக்கவைத்துள்ளேன். புதிய போக்கினை முன்னதாகவே இனங்கண்டு, மற்றவர்களுக்கு முந்திக் கையாள்வேன். வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் கஷ்டங்களைக் கடினமான சொற்களில் விவரிப்பேன். திடீரென அவற்றை இலகுவாக்கி, பெரும் நாடகத்தன்மையுடன் முடித்து வைப்பேன். இது எனது வழமையான பாணி!” காதல், உண்மை என்பவற்றுக்கு அவர் முக்கியம் கொடுப்பதில்லை.

மோகினி:

பார்வேயின் மனைவி. முன்னாள் நடிகை. கணவனால் நடப்பை விட்டுவிட்டதாகச் சொல்கிறாள். அன்பற்ற கணவனின் நடத்தை அவளில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதில், தொடர்ந்து குடிக்கிறாள். “வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும் பயப்படுகிறேன்.” என்கிறாள். சோனாவுடன் கதைக் கையில், “நான் பாடுவேன். ஒவ்வொரு நாளும் நான்கு மணிநேரம் சாதகம்

செய்வேன். இப்போது எனக்குக் குரலே இல்லை” என்கிறாள் கவலையுடன்.

“திவாகருடன் ஏன் வாழ்கிறாய்?” – சோனா.

“திவாகரை விட்டு நான் எங்கே போவது?” – மோகினி.

“எங்கேயாவது போகலாம்.”

“நான் ஒரு கொத்தடிமையாக மாறிவிட்டேன். வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும், நான் பயப்படுகிறேன்.”

ரவீந்திரன் :

சிறந்த நாடக நடிகன். எல்லாச் சிறந்த பாத்திரங்களும் தன்னுள்ளே வாழ்வதாகவும், தேவையானபோது அவை வெளிப்படுவதாகவும் சொல்கிறான்.

“நாங்கள் சமூகத்துக்குக் கடன்பட்டுள்ளோம். எதையாவது இச்சமூகத்துக்குக் கொடுக்கவேண்டியது எமது கடமை; அதுவொரு கட்டாயம். இந்தச் சமூகத்துக்கு நான் என்ன செய்ய முடியுமென்று, எப்போதும் என்னை நான் கேட்டுக்கொள்வேன்.”

மோகினிமீது அவனுக்கு நாட்டம் இருக்கிறது. விருந்தில் மதுமயக்கத்தில் மாடியில் - தனிமையில் - மோகினி வீழும்போது, ஓடிச்சென்று அவளைத் தூக்கித் தாங்கியபடி, அவளிடம் சொல்கிறான்: “அவனை (திவாகர் பார்வேயை) விட்டு நீங்கு மோகினி... நீங்கு...! நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்!”

அகாஷே:

ஒரு நாடகாசிரியன். ஜனரஞ்சகமான அவனது நாடகமொன்று, நூறாவது காட்சியாக நடைபெறுகிறது. ஆபாசமான விடயங்கள் அவனது நாடகங்களில் இருப்பதாகவும் குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. நாளாந்தத் துன்பங்களில் வருந்தும் மக்கள் மகிழ்ச்சியடையுமாறு தனது நாடகங்கள் செய்வதில், என்ன தவறு இருக்கிறது என்று கேட்கிறான். கலாசாரக் குழுவொன்று அமெரிக்கா செல்லப்போவதைக் கேள்வியுற்று, அதில் தன்னையும் சேர்த்து அனுப்புமாறு தமயந்தியிடம் கேட்கிறான்; தமயந்தியும் அங்கிருக்கும் பார்வேயும் சிரிக்கின்றனர். அவர்களுக்கு அவனின் படைப்புகள்மீது மதிப்பில்லை.

தன்னைக் காதலனாக ஏற்கும்படி சோனாவை வற்புறுத்துகிறான்; சோனா வெறுப்புடன் மறுக்கிறாள். ஏற்கெனவேயும் சில தடவை அவ்வாறு அவன் வற்புறுத்தியிருப்பதில், விருந்தின்போது அவன் தன்னிடம் வராமல் பார்க்கும்படி, முன்னரே தாயிடம் சோனா சொல்லியு முள்ளாள்.

பரத் :

ஓர் இளம்நாடக எழுத்தாளனும் கவிஞனும் ஆவான்.

விரிந்தாவிடம் சொல்கிறான் :

“உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? பேருக்கும் புகழுக்குமாய்த் தான் நான் எழுதுகிறேன். இது கேலிக்குரியதாய்ப் படுகிறதா? ஆனால், இது உண்மை.”

இன்னோரிடத்தில் சொல்கிறான்:

“... அம்ரித்தின் இதுபோன்ற கவிதை வரிகள் நான்கை என்னால் எழுத முடிந்தால், எனது வாழ்க்கை வெற்றியானதாகும்!”

அம்ரித்தை நேரில் சந்தித்திராதபோதும், கேள்விப்பட்டதில் அவன்மீது பிரமிப்பு இருக்கிறது. முதலில் அலட்சியம் செய்த விரிந்தா, திடீரெனத் தன்னுடன் மிக நெருங்கியதில் ஆச்சரியமடைகிறான்; மகிழ்கிறான்.

தமயந்தியும் பார்வேயும் தன்னை ஆரம்ப நிலையிலுள்ளவனாகக் கண்டு, அமெரிக்கா செல்லும் குழுவில் சேர்க்காததில், ஏமாற்றமும் அடைகிறான்.

விரிந்தா:

தன்னைத் தீவிர மார்க்சியவாதியாகக் காட்டிக்கொள்கிறாள். தனது விருதுக்குரிய முழுப் பணத்தையும் தொழுநோய் இல்லத்துக்குப் பார்வே வழங்கியதைக் கேள்விக்குட்படுத்துகிறாள். “இது பிழையான மனோரதிய முன்னுதாரணம். இதனால் முழுப் பிரச்சினையையும் தீர்த்து விட முடியுமா?” என்பது, அவளது கேள்வி!

“எல்லாக் கலைகளினதும் கலை சார்ந்த முயற்சிகளினதும் உண்மையான நோக்கம், மனித குலத்தை மேன்மையுறச் செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்கிறாள். “நல்ல மனிதனாக இருத்தல் வேறு; சிறந்த கலைஞனாக இருத்தல் வேறு - குற்றவாளிகளும் சிறந்த கலைஞராக உள்ளனர்” என்ற பார்வேயின் கருத்தை மறுக்கிறாள்.

“நம்பிக்கைகள் மேற்கிளம்பாத எழுத்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாது என்று, அம்ரித் கருதுகிறான். ஸ்பெயினின் உள்நாட்டுப் போரில் தனது வாழ்வைப் பலியாக்கிய லோர்காவை, எப்போதும் அவன் மேற்கோள் காட்டுவான். வரலாறு இத்தகைய நூற்றுக்கணக்கான உதாரணங்களை வைத்துள்ளது. எழுத்தாளர் தங்கள் பேனாக்களை எறிந்துவிட்டுத் துப்பாக்கிகளைத் தூக்கும்போது... அவர்கள் நல்ல மனிதர்களுங்கூட மிஸ்ரர் பார்வே...!” எனப் பதில் கூறுகிறாள்.

அகாஷே சோனாவிடம் தன்னை ஏற்குமாறு கேட்டதைக்

கண்டவள், தன்னிடம் கேட்கலாமே என அவனிடம் கூற, அவன் மறுத்து அலட்சியமாக நீங்குவது அவளை அசைத்துவிடுகிறது. எனவே, வேறொருவருடன் கதைத்துநின்ற பரத்தை உடனே கூப்பிட்டு, அவனுடன் நெருக்கமாகி, அவனை நேசிப்பதாகக் கூறுகிறாள். அவனது கைரேகையைப் பார்க்க முயல, “மார்க்சியவாதிகள் இதிலெல்லாம் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது” என்று அவன் சொல்ல, “மார்க்சியவாதிகளும் மனிதர்தான்” எனப்பதில் சொல்கிறாள்!

மாளவிகா :

இவள் ஒரு ‘மொடல்’ அழகி. அழைப்பில்லாதபோதும் கணவனுடன் விருந்துக்குக் காரில் வருகிறாள். தெரிந்தவள் என்பதால், தமயந்தி அவர்களை வரவேற்கிறாள். அவள் கலகலப்பாகக் கலந்து கொள்கிறாள்; கணவனுக்கு விருந்தில் ஈடுபாடில்லை; தூக்கக் கலக்கத்தில் இருக்கிறாள். அவனைத் தனியே ஓரத்தில் விட்டுவிட்டு, கூட்டத் துடன் சேர்கிறாள். பத்திரிகாசிரியர் திருமதி ஏபிரகாமுடன் வரும் இளைஞன் சுபாஷ், அவள்மீது கண்கைக்கிறாள்; அவளுடன் வலிந்து அறிமுகமாகி - மதுவருந்தியபடி - பின்னர் நெருக்கமாக அணைத்து நடனமாடுகிறாள்; அவளும் அவனில் மயங்குகிறாள். தனிமையான இடத்தில் கட்டி அணைக்கின்றனர். நித்திரையிலிருக்கும் கணவன் நரேன் நிலத்தில் வீழ்ந்த சத்தத்தில், சிலர் ஓடிச் செல்கின்றனர்; அப்போதுதான் அவளது மயக்க நிலை தெளிகிறது. கணவனருகில் ஓடிச் சென்று, தலையைத் தாங்கிப் பிடிக்கிறாள்; குற்றவுணர்வில் திடீரென அழுகிறாள்.

திருமதி ஏபிரகாம் :

ஒரு பத்திரிகாசிரியர்; எப்போதும் ஆங்கிலத்தில் கதைப்பவள். வயது குறைந்த இளைஞன் சுபாஷுடன் நெருக்கமாக இருக்கிறாள்; அவன் எப்போதும் அவளுடன்தான் சுற்றுகிறான். ஆங்கில இலக்கியக் காரர், படைப்புகள்பற்றிக் கதைக்கிறாள். சுபாஷை இடையில் காணாததில், அவன் எங்கேயென, விருந்தினரிடையில் அங்குமிங்கும் தேடியபடி இருக்கிறாள்!

சுபாஷ் :

வயது வேறுபாடிருந்தும், திருமதி ஏபிரகாமுடன் நெருக்கமான உறவுள்ளவன். உல்லாசமானவன்; மாளவிகாவைக் கண்டதும் அவளை மயக்க முயல்கிறான். நிலத்தில் விழுந்துவிட்ட கணவனிடம் திடீரென அவள் சென்றபின், ஏமாற்றத்தில் தனிமையில் நிற்பவனைத் திருமதி ஏபிரகாம் அணுகி, கோபத்துடன் விசாரிக்கிறாள். கோபமடையும் அவன்,

“நான் உனக்கு உடைமையானவன் அல்ல” எனக்கூறி, காரின் திறப்பையும் அவளது கையில் திணித்துச் சென்றுவிடுகிறான்; அவள் திகைக்கிறாள்!

மருத்துவர்:

இருபத்தைந்து வருடங்களாகத் தமயந்தியின் நண்பர். அமைதியானவர். எல்லாவற்றையும் அவதானிப்பவர். சோனாவிடம் பரிஷுடன் உள்ளார்; அவளும் இவரிடம் பழகுவதில் ஆறுதல் அடைகிறாள். தமயந்தியிடமும் உரிய ஆலோசனைகளைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்.

அவினாஷ்:

ஒரு பத்திரிகையாளன். அம்ரித்துடன் தொடர்புகொண்டவன்; பெரும்பாலும் அவனது கருத்துகளுக்குச் சார்பானவன். சமூக - அரசியல் மாற்றங்களில் கலையும் இலக்கியமும் ஆயுதமாகப் பணியாற்றவேண்டுமென்ற கருத்துநிலை உள்ளவன். திரைப்படத்தின் இறுதிப் பகுதியில், பழங்குடிப் பிரதேசத்திலிருந்து திரும்பி வருகிறான்; அவனது கையில் காயத்துக்குக் கட்டுப் போடப்பட்டுள்ளது. தமயந்தி, பார்வே, சோனா, மருத்துவர், பரத், விரிந்தா, அகாஷே முதலியோர் இருக்கும்போது வருகிறான். அங்குள்ள நிலைமைபற்றி விளக்குமாறு விரிந்தா கேட்க, அவன் விளக்க - உரையாடல் தொடர்கிறது. திரைப்படத்தில் இது முக்கியமான கட்டமாகும்.

**

“... இது எதிர்பாராதது என்று சொல்கிறீர்களா மிஸ்ரர் பார்வே? அங்கே ஏராளம் விஷயங்கள் நடக்கின்றன. நீங்கள் அவற்றைக் கேட்டால் நம்பமாட்டீர்கள்... பம்பாய்க்கு வெளியில் வந்து, அங்கே சென்று நீங்களே பாருங்கள்.” - அவினாஷ்.

“பழங்குடியினர் முன்னரே குழப்பமான நிலைமையை அங்கே உருவாக்கினர்... ஊர்வலங்கள் நடந்தன. அமைதியின்மை எங்கும் பரவியது... அரசாங்கம் பொலீசைப் பாதுகாப்புக்காக அனுப்பியது. அதில் தவறென்ன?” - தமயந்தி.

“சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நடைமுறைப்படுத்தத்தான் பொலிஸ் அனுப்பப்பட்ட தென நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?” - அவினாஷ்.

“அவினாஷ்... உங்கள் அனுதாபம் யாருக்கு?” அகாஷே.

“நான் யாருக்கும் சார்பில்லை. நான் ஒரு பத்திரிகையாளன்... நான் செய்திகளுக்காகத் தேடுகிறேன்; கொண்டு வருகிறேன். வாழ்வின் உள்ளர்த்தம், அனுபவம் முதலியவற்றுக்காக நான் அலையவில்லை.”

“அவினாஷ் விவரத்தைச் சொல்லு.” - விரிந்தா.

“வெடிப்பு நிகழ்ந்தது இப்போதுதான். அதற்கான காரணம் எளிமையானது. ஆனால், நூற்றாண்டுகளாக அடித்தளத்தில் நெருப்பு கொதிநிலைக்கு வந்தது எவ்வாறு என்பதை யாரும் அறியார். போராட்டம் வெடித்தது நிலத்துக்காக. நிலம் தங்களுக்குச் சொந்தமெனப் பழங் குடியினர் சொல்கின்றனர்... அது உண்மையானதே! நூற்றாண்டுகளாக அந்த நிலத்தில் அவர்கள் விவசாயம் செய்கின்றனர். அரசாங்கமோ அந்தப் பகுதி நிலத்தை எடுக்க விரும்புகிறது. பொலீசார் ஐந்து மாதங்களாக அங்கு முகாமிட்டுள்ளனர்; 700 படைவீரரும் பாதுகாப்புக்காக உள்ளனர்... 700! அம்ரித் ஊர்வலத்துக்குத் தலைமைதாங்கினான். எங்கிருந்தோ ஒரு கல் வந்தது; ஒரு பொலீசுக்குக் காயம். உடனே லத்திச் சார்ஜ், கண்ணீர்ப் புகை வீச்சு, சூட்டிங்... ஒரே பழைய ரெக்னிக். 12 ஆதிவாசிகள் மரணம். ஒன்றுமே பத்திரிகைகளில் வெளிவரவில்லை!” - அவினாஷ்.

“என்ன...? புரட்சி இப்படி நடப்பதில்லை!” - விரிந்தா.

“அம்ரித்தும் இதைப் புரட்சியென்று சொல்லவில்லை.” - அவினாஷ்.

“இது புரட்சியேயில்லை. கொஞ்ச ஆதிவாசிகள் உள்ள பின் தங்கிய பகுதியில் புரட்சி ஏற்பட முடியாது. ஓர் அமைப்பு, குறிப்பிட்ட ஒழுங்குகள் புரட்சிக்குத் தேவை. எமது நாடு இதுபோல் எதையும் காணவில்லை. இதுபோன்ற மனோரதியச் செயற்பாடுகள் புரட்சியின் இடத்தை எடுக்க முடியாது!” - விரிந்தா.

“அநீதிக்கு எதிரான போராட்டம் இதுவென்றுதான் அம்ரித் சொல்கிறான். அநீதி, எந்த விலை கொடுத்தும் எதிர்க்கப்படவேண்டுமென, அவன் சொல்கிறான். கொடுமைகளுக்கு எதிரான விழிப்புணர்வு உருவாக்கப்பட வேண்டும். கைத்தொழில் பேட்டை அமைக்க அரசாங்கம் விரும்புகிறது. பணக்காரர்கள், ஒப்பந்தக்காரர், கள்ளச் சந்தைக்காரருக்குச் சார்பாக புல்டோஸர்களினால் காடுகள் அழிக்கப் படுகின்றன. தண்ணீருக்காக ஐந்து கிலோ மீற்றர் தொலைவுக்கு ஆதிவாசிகள் செல்லவேண்டியுள்ளது!” - அவினாஷ்.

“இதுவொரு குழம்பிய நிலை. ஒருபுறம் ஆதிவாசிகளின் மனித உரிமைப் பிரச்சினை; மறுபுறம் கைத்தொழில்மயமாக்கல் நாட்டுக்கு அவசியம்.” - பார்வே.

“ஏன் இந்த நிலத்தை மட்டும் எடுக்க வேண்டும்? முதலமைச்சர் அப்பகுதியிலிருந்து தெரியப்பட்டதால், அங்கு அபிவிருத்தியைக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. காட்டினையடுத்து முதலமைச்சரின் மனைவியின்

விவசாயநிலம். இந்தத் திட்டம் நிகழ்ந்தால், அந்த நிலப் பெறுமதி ஐம்பது மடங்கு அதிகரிக்கும். ரூபா ஐந்நூறுக்குப் பதில் இருபத்தையாயிரத்துக்கு விற்பனையாகும்.

கடந்த ஐந்து வருடம் அங்கு வறட்சியும் பஞ்சமும்... அரசாங்கம் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. இப்போது கால்வாய்கள், அணைகளுக்காக கோடிக்கணக்கான பணம் கொட்டப்படுகிறது.”- அவினாஷ்.

“அரசாங்கம் ஆதிவாசிகளுக்கு நட்பு கொடுக்க மல்லவா?”- தமயந்தி.

“ஓம், கொடுக்கும்... தாராளத் தன்மைகொண்ட அரசாங்க மல்லவா! ஒவ்வொருவருக்கும் ஐந்நூறு ரூபா; இலவச அரிசி ஒரு மாதத்துக்கு...!

ஒரு கிழமைக்கு முன்னர் உள்ளூர் எம். எல். ஏயும் மந்திரியும் வந்தனர். ஆதிவாசிகளைக் கவர்ந்திழுக்கப் பார்த்தனர். அம்ரித்தும் தோழர்களும் அதனை எதிர்த்தார்கள். அம்ரித்தைப் பேச்சு வார்த்தைக்கு அழைத்தார்கள்; அது சும்மா ஒரு சாட்டு. பல வழிகளில் - உள்ளே அவனைப் பயமுறுத்தினர். அம்ரித் கோபப்படுவதைக் கண்டுள்ளீர்களா? எரிமலை வெடித்தது. மந்திரியும் கோபப்பட்டார். அவரது ஆளான எம். எல். ஏ. பயமுறுத்தத் தொடங்கினார். ‘நீ அதிகம் கதைக்கிறாய்’ என அவர் சொன்னார். இரண்டு நாள் கழிந்து பின்னேரம், நானும் அம்ரித்தும் திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். ஏழெட்டுப் பேர் வந்தனர்; காட்டில் நாங்கள் தாக்கப்பட்டோம். அச்சம்பவத்தின் பரிசுதான் இது.” கையைக் காட்டுகிறான்.

“அம்ரித்?” - விரிந்தா.

“அவன் நலம். சிறிய காயம். ஆஸ்பத்திரியில் அவனைப் பொலீஸ் தனது பாதுகாப்பில் வைத்துள்ளது; ஆஸ்பத்திரியில் மட்டும் அவனைப் பாதுகாக்கிறது.”

**

மற்றவர்கள் மறுபுறம் சென்றபின், சோனா தனியாக அவனிடம் கேட்கிறாள்.

“நீ சிலவற்றை மறைக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் சொல்ல வில்லை.”

“இல்லை சோனா, எல்லாவற்றையும் சொன்னேன்.”

“எதுவாயிருந்தாலும் மறைக்காதே.”

“நான் மறைக்கமாட்டேன்.”

**

“சாப்பிடப்போகிறீர்களா...?” என மருத்துவரிடம் சோனா

கேட்கிறாள். அவர் “இல்லை”யென்கிறார். பிறகு அவளிடம், “இந்த அபாயங்களெல்லாம், அம்ரித் தெரிந்தெடுத்த பாதையின் ஒரு பகுதி குழந்தாய்” என்கிறார்.

“எனக்குத் தெரியும் அங்கிள். ஆனால், அம்ரித் தனியாக இல்லை; அவனுடன் மக்கள் உள்ளனர்.” என்கிறாள் அவள்.

உணவுத் தட்டை எடுத்தபடி விருந்தினர் வருகின்றனர்; அங்குமிங்கும் நின்று இருந்தும் சாப்பிட்டபடியே உரையாடுகின்றனர். பரத் உணவுத் தட்டைக் கையில் வைத்தபடி, அம்ரித்தின் கவிதை யொன்றைச் சொல்கிறான்.

“இதயத்தின் நெருப்புடன் எழுதப்படும் பாடல்கள்
நெருப்பைப் பற்றவைக்கும்,
அது சுட்டெரிக்கும்.

...

நான் பாடலை எழுதுகிறேன் -
குடும்ப உறுப்பினர் முன்
வன்புணர்வு செய்யப்பட்ட,
பெண்களின் துணிவுடன்...”

என்று தொடங்கும் பாடல், இவ்வாறு முடிகிறது:

“நான் நுழைந்த சமர்க்களத்தில்
எனது பாடலுங்கூட
ஒரு,
ஆயுதமாயே இருக்கிறது!”

**

“இதைப் போன்ற கவிதையொன்றை நான் எழுத முடிந்தால்...!” - பரத்.

“அம்ரித்தின் கவிதை வெறுமனே கவிதையல்ல; அது ஓர் ஆயுதந்தான்.” - அவினாஷ்.

“எனக்கு, முதலில் இது ஒரு கவிதை” - பரத்.

“சமூக, அரசியல் போராட்டத்தில் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உடன்படச் செய்வதில் - எனது கருத்தில் எந்தக் கலைப்படைப்பும்... கவிதை, நாடகம், நாவல் அல்லது திரைப்படங்கூட ஆயுதம்தான்.” - அவினாஷ்.

“ஒருவகையில் அது சரிதான்... ஆனால், எல்லா வேளைகளிலும் அதனை ஏன் வலியுறுத்துகிறாய்?” - பரத்.

“இது வலியுறுத்துவதல்ல, இதுதான் உண்மை. அரசியலிலிருந்து கலை ஒருபோதுமே பிரிக்கப்பட முடியாதது.”

“உனது கருத்தில்... கலையின் நோக்கம், அரசியலில் ஆயுதமாக இருப்பதுதான். சுதந்திரமான உள்பொருள் எதுவும் கலைக்கு இல்லையா?”

“அரசியல்ரீதியில் கடப்பாடற்ற ஒரு கலைஞனின் படைப்பு, பொருத்தமற்றது!”

**

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் டொக்ரர்?” - அவினாஷ்.

“என்னை ஏன் இந்தச் சர்ச்சைக்குள் இழுக்கிறாய்...? ஓர் அரசியல் கருத்துநிலையை ஒரு கலைஞன் நம்புவதோ ஓர் அரசியல் கட்சியின் உறுப்பினனாவதோ, அவனது தனிப்பட்ட முடிவு. அது தனிப்பட்ட தெரிவு. அவனது கலைக்குப் பொருத்தமான முன் நிபந்தனை அதுவென்று, நான் நம்ப வில்லை.

ஆனால், ஒன்று மட்டும் தெளிவானது. நல்ல கலையும் இலக்கியமும்... குறிப்பாக இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருவானது, எதிர்ப்புகளிலிருந்துதான்; அந்த எதிர்ப்பு சமூக, அரசியல், தத்துவத் துறைகளில் எதுவிலுமாகலாம். அநீதிகளையும் அடக்குமுறைகளையும் எதிர்ப்பதுதான், எல்லாக் கலைஞர்களினதும் முக்கிய கடமையாகும்.”

“ஆனால் டொக்ரர், மனிதனின் தனிப்பட்ட சந்தோஷங்கள், துக்கங்கள் பற்றி...? உங்கள் பார்வை, அவை அபத்தமானவை என்று ஏளனப்படுத்துவதாக உள்ளது!” பார்வே.

“மனிதனின் தனிப்பட்ட சந்தோஷங்கள் துக்கங்கள்பற்றி எனக்கேதும் எதிர்நிலை இல்லை. ஆனால், ஒரு கலை வடிவம் உயர் பெருமிதநிலை அடைவதில் தோல்வியுறுமானால்..., புதிய பாறையொன்றைக் காட்டுவதில் தோல்வியுறுமானால்... அதனால் என்ன பயன்?” - மருத்துவர்.

“டொக்ரர், சில வேளைகளில் அதுபற்றி எனக்குச் சந்தேகமுண்டு. அழகியல் அல்லது கடப்பாடு என்பதில் எது மிகவும் முக்கியமானதென்று, எவ்வாறு நாங்கள் தீர்மானிப்பது?” - பரத்.

“பரத், எனது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு... எங்களைச் சுற்றிலும் அநீதி நிகழ்கிறது. அதுபற்றி தார்மிக நிலைப்பாடு எடுக்க விரும்புகிறாயா இல்லையா?” - அவினாஷ்.

“மனிதனென்ற முறையில் நிச்சயம் நிலைப்பாடு எடுப்பேன்... கலைஞன் என்ற முறையில் தேவையில்லை.”

“அதன் அர்த்தம், ஒரு மனிதன் இரண்டுவகை தார்மிகக் கடப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கலாம்.”

“அது நடக்க முடியும்... அந்த மனிதன் கலைஞனாக

இருந்தால்... இரண்டு வித்தியாசமான அடுக்குகளில், வித்தியாசமாக அவன் வாழலாம்.”

“தார்மிக நிலைப்பாடு எடுக்க நீ பயப்படுகிறாய். அதனால், புத்திசாலித்தனமாய் சொற்களைத் திரிக்கிறாய்.” - விரிந்தா.

“ஒருநாள், ஆன்மா - கலைஞன் இரண்டும் முகமுகமாய்த் தரிசிக்க நேரும்; அதே கேள்விக்கான பதிலைத் தேடுவதும் ஆரம்பிக்கும். அப்போது, நாங்கள் முடிவு எடுக்க வேண்டும். மானுடக் கலைஞனாக வாழ்வதற்கு எந்த முடிவையும் எடுக்கவேண்டும்.

எப்போதாவது இக்கேள்வியை நீ எதிர்கொள்ள நேர்ந்தால், என்ன செய்வாய்...?” - அவினாஷ்.

அங்குள்ளோரின் முகங்கள் தனித்தனியாகக் காட்டப் படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் மௌனமாக யோசனையுடன்.

ஒருவர் அவினாஷிடம் வந்து தொலைபேசி அழைப்பு என்று சொல்கிறார்; அவன் தொலைபேசியை நோக்கிச் செல்கிறான்.

“இந்த விவாதங்களில் நீ ஏன் தலையைப் போட்டு உடைக்கிறாய் என்பது, எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு எழுத்தாளர் எழுத விரும்பினால் அவரை எழுத விடு. எழுதுவதற்கு விடயங்கள் குறைவா என்ன! பஞ்சம், குற்றம், பெண்களின் பிரச்சினைகள், ஊழல் மந்திரிகள்...” - அகாஷே பரத்திடம் சொல்கிறான்.

தொலைபேசியில் கதைத்துத் திரும்பும் அவினாஷின் முகத்தில் துயரம். மௌனமாக வந்தவன் சோனாவின் முகத்தைப் பார்க்கிறான். என்ன விடயம் எனச் சிலர் கேட்கின்றனர். அவன் அம்ரித் இறந்து விட்டதைத் தெரிவிக்கிறான். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து தனது கிராமத்து மறைவிடத்துக்கு அம்ரித் வந்து கொண்டிருந்தபோது, ஒருவன் கல்லினால் தாக்கியதில் மரணமானான் என்பதுடன், தான் முந்திக் கூறாது விட்டதாகச் சிலவற்றையும் கூறுகிறான். முதலில் அம்ரித்தும் தானும் வந்தபோது ஏழெட்டுப் பேர் தாக்கியதில் தான் காயமடைந்து மயங்கியதாகவும், நினைவு வந்து பார்த்தபோது, அம்ரித்தைத் தாக்கிய வர்களில் ஒருவன் கத்தியினால் அவனது நாக்கைத் துண்டித்ததாகவும், “நீ அதிகம் கதைக்கிறாய்” என்று எம். எல். ஏ. சொன்னதாகவும் தெரிவிக்கிறான்.

விருந்து முடிந்து பலரும் கார்களில் வீடு செல்கின்றனர்.

சோனா தோட்டத்திற்கு ஓடிச்சென்று, தனிமையில் வேதனையில் குமுறி அழுகிறாள்.

வீட்டில் படுத்திருந்த பார்வே திடீரென விழித்து, கலக்கமான முகத்துடன் மனைவியைப் பார்க்கிறார். வதனத்தில் புன்னகையுடன்

நித்திரையாக அவள். அவரது நினைவில், குரூர இரத்தக் காயங்களுடன் முன்னோக்கி வரும் அம்ரித்தின் முகத் தோற்றம்.

அடுத்த காட்சியில் பரத் வெறித்துப் பார்க்கிறான்.

குரூர இரத்தக் காயங்களுடன் முன்னோக்கி வரும் அம்ரித்தின் முகத் தோற்றம் அவனது நினைவில் தெரிகிறது.

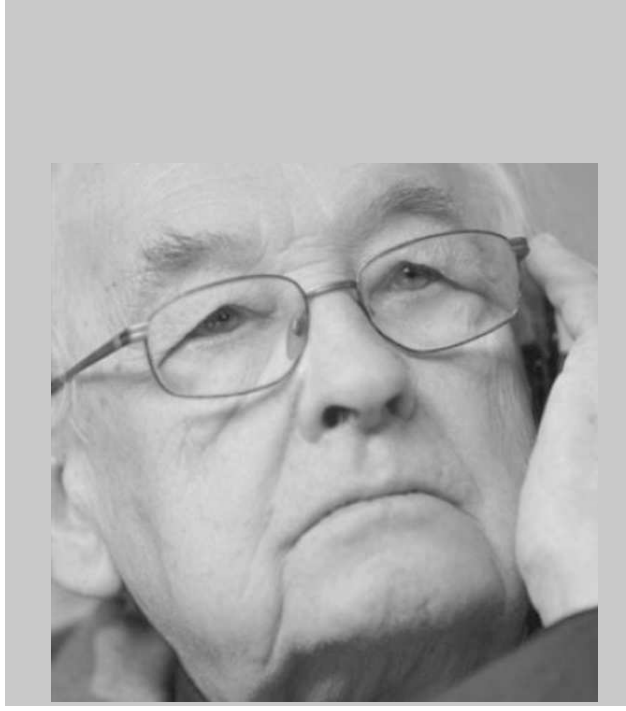
ஒலித்தடத்தில் அம்ரித்தின் அலறல் சத்தம் கேட்கிறது!

**

முற்றிலும் உரையாடல்களில் தங்கியுள்ள படமாயினும், ஒன்றித்தபடி திரைப்படத்தை இரசிக்க முடிகிறது. திரைப்படம் முழுதும் பல்வேறு கருத்துகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டாலும், “பிரச்சாரம்” என்று குறைகாண முடியாத வகையில், கலைத்துவமாகப் படம் உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தனித்தன்மையுடன் காணப்படுகின்றது; நடிக நடிகையரின் சிறப்பான நடிப்பு, அதற்குத் துணை சேர்த்திருக்கிறது. சிறந்த துணை நடிகைக்கான இந்திய தேசிய விருது, மோகினி பாத்திரத்தில் நடித்த ரோஹிணி ஹட்டங்காடிக்கு, 1985 இல் வழங்கப் பட்டது; சிறந்த நடிகைக்கான விருது, தமயந்தி பாத்திரத்தில் நடித்த விஜய் மேத்தாவுக்கு, 1985 ஆசிய - பசிஃவிக் திரைப்பட விழாவில் வழங்கப்பட்டது.

தமிழக - ஈழக் கலை இலக்கியச் சூழல்பற்றிய நினைவுகளை இத்திரைப்படம் கிளறிவிடுவதையும், இங்கு குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது!

அரசியல் உணர்வுடன் கலைத்துவத் திரைப் படங்களை உருவாக்கி வருபவர் கோவிந் நிஹலானி. திரைப் படம் ஒரு காட்சி ஊடகம் என்ற வகையில், சிறந்த ஒளிப் பதிவாளராக இருப்பதும் அவருக்கு வலுச் சேர்க்கின்றது. அவரது ‘அர்த் சத்யா’, ‘ஆக்ரோஷ்’ ஆகியவை முக்கியமான திரைப்படங்களாகும். ‘விருந்து’ திரைப்படமும் மனதில் பதியும் சிறந்த திரைப்படமாக ஒளிக்கிறது! ♦

அந்த்ரேஜ் வாஜ்தா

7

ஒரு தலைமுறை

A Generation

(83 நிமிடங்கள்/போலந்து/1955)

அந்த்ரேஜ் வாஜ்தா என்ற - புகழ்பெற்ற போலந்து நெறியாளர் உருவாக்கிய, போலந்து மொழி அரசியல் திரைப்படம் இது. 1942 இல், வோர்சோ நகரில் கதை நிகழ்கிறது. அவ்வேளை, ஜேர்மன் நாஸிகள் போலந்தைக் கைப்பற்றி நிலைகொண்டுள்ளனர். விடலைத்தனத்துடன் திரியும் ஸ்ராச் என்ற இளைஞன், மெல்ல மெல்ல பொறுப்புள்ளவனாக மாறுகிறான்; 'மக்கள் பாதுகாவல் படை' அமைப்பில் இணைந்து, கொம்யூனிஸற்றாக வளர்ச்சியடைகிறான். சூழல் அவனது வாழ்

நிலையை மாற்றி அமைக்கிறது; இதுதான் திரைப்படத்தின் மையம்.

ஸ்ராச்சின் குரல் ஒலித்தடத்தில்; காட்சிகள் திரையில்... சேரி வெளியில் இளைஞர் கால்பந்தாட்டம் ஆடுகின்றனர். மிகச் சாதாரணமான சிறிய வீடுகள். கோழிகள், மிருகங்கள், வறிய மனிதர்களின் நடமாட்டம்... மணற் குவியலில் சிறிய கத்தியை வீசி, ஸ்ராச்சும் நண்பரும் விளையாடுகின்றனர்.

ஸ்ராச்சின் குரல் :

“வோர்சோவின் வெளிப்புறத்தில் இந்தச் சேரியில்தான் பிறந்தேன். வறுமையில் வளர்ந்தேன். எனது முதல் நண்பர்களை இங்குதான் பெற்றேன்; அனுபவப் பாடங்களையும் முதலில் இங்குதான் கற்றேன். சிறுவனாகக் கடுமையான அனுபவங்கள். ஏனென்றால்... எதிரிகளிலிருந்து நண்பர்களைக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. வேகமான என் கால்களையும், பலமான என் முஷ்டிகளையுமே நம்பினேன். இறுக்கமான பிடியுள் என்னை வைத்திருந்து வேலைக்குள் தள்ளிவிட, அம்மா முயன்றாள். ஆனால் அதை, திட்டித் தொல்லைதரும் பெண்களின் வழமையான வேலையென்று கருதினேன். நண்பர்களோடு ‘கத்தி’ எறிந்து விளையாடுவதற்கே, முன்னுரிமை கொடுத்தேன். எனது தொப்பிக்கு மேலால் கத்தி வீசுவதில் நான் கெட்டிக்காரன்; ஆனால், கொஸ்ரெக் இன்னும் திறமையானவன். கத்தியால் எதையும் செய்யக் கூடியவன்! 1942 இல், கிழக்குப் பகுதி ஜேர்மன் ஆமிக்கான வழங்கல், தொடருந்துகள்மூலந்தான்... கள்ளமாகத் தொடருந்தில் ஏறி, நிலக்கரிக் கட்டிகளை வீழ்த்துவதில் – ‘தேசபக்தத் திருடனாக’ உணர்ந்தேன்!”

ஒருநாள், தொடருந்துப் பெட்டியில் மூன்று நண்பர்கள் ஏறி நிலக்கரிக் கட்டியை வெளியே தள்ள முயல்கையில், ஜேர்மன் படை வீரன் சுடுகிறான். கொஸ்ரெக் இறக்கிறான்; ஸ்ராச் கையில் சிறிய காயத் துடன் தப்புகிறான். ஒருவன் அவனை மதுபானசாலைக்குக் கூட்டிச் செல்கிறான். அங்கே செகுலா என்ற தொழிலாளி அவனுக்கு உதவுகிறான்; தான் வேலைசெய்யும் தச்சுப் பட்டறையில் ஸ்ராச்சைப் பயிலுநராகச் சேர்ப்பதாகச் சொல்கிறான்.

வீடு சென்றபோது, காயத்தைக் கண்ட தாய் பதற்றப்படுகிறாள்; சுடுநீரால் காயத்தைக் கழுவுகிறாள். “எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்று ஸ்ராச் சொல்கிறான்.

“எல்லாம் சரியாகும்... நிச்சயம், என்ர கல்லறையில்தான்...!” என்று, சலிப்புடன் தாய்பதில் சொல்கிறாள்.

மறுநாள் முதல், தச்சுப் பட்டறையில் ஸ்ராச் வேலையில்

சேர்கிறான்; தொழிலைக் கற்கிறான். செகுலாவுடன் நெருங்கிப் பழகுகிறான். செகுலா கொம்யூனிஸ்டர் கட்சியைச் சேர்ந்தவன். ஒருநாள், மேஸ்திரி சொல்லி இணைப்புப் பசை எடுக்கக் களஞ்சிய அறைக்குள் ஸ்ராச் செல்கிறான். அங்கு, சரிந்து கவிழும் ஒரு தகர வாளிக்குள் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள, கைத்துப்பாக்கி ஒன்றைக் காண்கிறான். அதை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு, அப்படியே வைத்துவிடுகிறான்.

**

ஒருநாள், கதவொன்றைப் பொருத்திவிட்டு, செகுலாவும் ஸ்ராச்சும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். செகுலா கேட்கிறான்,

“அந்தக் கதவுகளைப் பொருத்த எவ்வளவு நேரம் எடுத்துது?”

“ரெண்டு மணித்தியாலம்.” - ஸ்ராச்.

“உன்ர கிழமைச் சம்பளம்...?”

“36 ஸ்லொட்டிஸ்.”

“ஒருநாளாக்கு 6 ஸ்லொட்டிஸ் உனக்கு. ஒரு கதவைப் பொருத்த, பேர்க் (பட்டறை உரிமையாளன்) 12 ஸ்லொட்டிஸ் வாங்குகிறான். அதைப் பொருத்த 2 மணி எடுக்கிறது உனக்கு. ஆக..., ஒரு மணி நேரத்தில் உன்ர ஒருநாள் சம்பளம் சரியாகி விடுகிறது!”

“ஒரு கதவுக்கு 12 அவன் பெறுகிறான்....!? 12 ஐ ரெண்டால் பிரித்தால் 6. நாள் சம்பளம் 6 ஸ்லொட்டிஸ் எனக்கு!” - ஸ்ராச்.

“நீ உண்மையில் எட்டு மணிநேரம் வேலைசெய்கிறாய், ஒன்றின் விலைக்காக... சரியா? தொடருவோம்... உனது முழுநேரமும் கதவப் பொருத்தச் செலவிட்டால், ஒரு நாளுக்கு நாலு செய்வாய். அவற்றுக்கு 48 ஸ்லொட்டிஸ் பேர்க் பெறுவான்; உனக்கு 6 மட்டும் தருவான். எனவே ஒருநாளில், 42 ஸ்லொட்டிஸ் மேலதிகமாக உன்னிடமிருந்து எடுக்கிறான் அவன்; உன்னிடமிருந்து, என்னிடமிருந்து, எங்களெல்லோரிடமுமிருந்து...! அறிவாளியான ஒரு தாடிக்கார மனிதன்... கார்ல் மார்க்ஸ் என்று பேர்... முன்னொருக்கா எழுதினான் - ‘தங்கள் சக்தியை மீளப் புதுப்பிக்க மட்டும் தான், தொழிலாளருக்கு ஊதியம் கொடுக்கப்படுகிறது!’ இந்த நாளில் அதுகூட எங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. உயிர் வாழ்ற துக்கு கடன்வாங்கவேண்டி இருக்குது!” - செகுலா.

“நாங்க தொழிலாளர் ஒன்றுஞ் செய்ய ஏலாதா?” - ஸ்ராச்.

“என் நண்பனே! ஏனைய விடயங்களிடையில் இந்தச் சாதாரண கணக்கின்மீது எவ்வளவு இரத்தம் சிந்தப்பட்டிருக்குது என்பதை மட்டும், நீ அறிந்தால்... தொழிலாளர் தமது உரிமைகளுக்காக, எப்போதும் போராடுகிறார்கள்.”

“இப்போது எப்படி?”

Andrzej Wajda
A GENERATION
(POKOLENIE)

CASTING BY
Tadeusz Lomnicki Urszula Modrzyńska
Tadeusz Janczar Roman Polański

"With his Warsaw Trilogy Wajda has established himself as one of the outstanding directors of the cinema world. His handling of young people is exceptional." *The Guardian*
"Wajda's romantic style and political talent give *A Generation* a beauty and soaring quality." *London Review of International Affairs*

“இப்போதுகூட!”

“திருவாளர் செகுலா..., தொழிலாளர் போராடுகிறார்கள் எனச் சொல்கிறீர்கள்... உங்களைப்பற்றி என்ன...?”

“என்னைப்பற்றி... நல்லது. உனக்குத் தெரியுமா...?”

“போராட்டம்”

“கேள்... என் இளைஞனே, நாங்கள் ஸ்தாபனமாகியுள்ளோம். நாங்கள் எல்லாரும் தொழிலாளர். ஆகையால் எனது பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடு. திருவாளர் எனச் சொல்லாதே. சுற்றியிருந்த ‘திருவாளர்’ எல்லாம், நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டனர்.”

**

பயிலுநர், கல்வி கற்க வகுப்புகளுக்குச் செல்ல வேண்டும்; எனவே ஸ்ராச்சம் செல்கிறான். ஒரு நாள் வகுப்பு முடிந்து வெளியே ஸ்ராச் வருகிறான். சில இளைஞர் நின்று மறிக்கின்றனர். கும்பலின் முன் ஓர் இளம்பெண் பேசத் தொடங்குகிறாள்:

“நண்பர்களே! போலந்து இளைஞர்களின் மத்திய அமைப்பினால், போராடும் இளைஞர்களின் சங்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே வைக்கமாட்டோம். இரத்தம், கண்ணீர், அழிவுகள் உள்ளன பழிவாங்குவதற்கு - அதுவும் எப்போதாவது எதிர்காலத்தில் அல்ல; இப்போது! எங்களை அவர்கள் கொலைசெய்தார்கள்; அழுகி நாற முகாம்களுக்கு அனுப்பினார்கள்! பழிவாங்குவோம்! சுதந்திரப் போலந்துக்காகப் போராடுவோம் - நேரியதொரு போலந்துக்காக.

இளம் தொழிலாளரே, போராடும் இளைஞர் சங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். போலந்து மக்களின் இராணுவப் பிரிவான ‘மக்கள் பாதுகாவல் படை’யில் இணையுங்கள். சுதந்திரமடைவதற்குக் காத்திருக்க வேண்டாம். ஆயுதங்களை ஏந்துவோம்... ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு மரணம்!”

பேச்சு முடிவில் துண்டுப் பிரசுரங்களை வீசுகிறாள். பின்னர் அவர்களைக் காணவில்லை.

ஸ்ராச்சின் குரல்: “‘தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.’ ஆனால் எப்படி?

‘தொடர்பு கொள்ளுங்கள்’ - நல்ல சொற்கள். ஆனால் அதைச் செய்வதற்கு, எனக்கு உதவ யாருமில்லை. ஒரு நட்புக் கரத்தைக் காணாமுன், இருளில் நீண்டகாலம் தட்டுத்தடுமாறித் துழாவினேன்.”

**

களஞ்சிய அறையில் தான் முன்பு கண்ட கைத் துப்பாக்கியை ஸ்ராச் எடுத்து, தனது வீட்டில் மறைத்து வைக்கிறான்.

பின்னரான சந்திப்பில் ஒரு நண்பன் சொல்கிறான்: “ஜேர்மனியர்

எங்கள் கன்னத்தில் அறைகிறார்கள்; நாங்கள் ஒன்றும் செய்வதில்லை. ஆடுகளைப் போல நாங்கள் அதை எடுத்துக்கொள்கிறோம். எங்களிடம் துவக்கிருந்தால்...”

“என்ன... துவக்கு!” - சிரித்துக்கொண்டு ஸ்ராச்.

**

இளம்பெண்ணின் பேச்சையும், வீசப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களையும்பற்றி ஒருநாள் செகுலாவிடம் ஸ்ராச் சொல்கிறான். அவர் சிரித்துக்கொண்டு, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஒரு தேவாலயமருகில் வருமாறும், யாரிடமும் சொல்லக்கூடாதென்றும் சொல்கிறார். அங்கு செல்லும்போது ஓர் இளைஞனும் முந்திக்கண்ட இளம்பெண்ணும் செகுலாவும் நிற்கின்றனர். செகுலா அவனை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த இளம்பெண்ணின் பெயர் டொறொற்றா.

“எப்படி நாங்கள் உன்னைக் கூப்பிடலாம்? புலி, சிறுத்தை, கசகசா?

மிருகம், மரக்கறி, கனிமம்?” - டொறொற்றா கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு சிரிக்கிறாள்.

“இது சிரிக்கும் விஷயமல்ல. சாதாரண மனிதப் பேரைச் சொல்லுங்க.” - ஸ்ராச்.

“பார்டெக் என்று உன்னைக் கூப்பிடுவேன்.”

**

“மக்கள் பாதுகாவல் படை என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா? எங்களின் தொழிலாளர் கட்சி? நீ இணைய விரும்புவது யாருடன் என்பது தெரியுமா?” - டொறொற்றா.

“ஓம், தெரியும். சிலவேளை துல்லியமாய்த் தெரியா திருக்கலாம். ஆனால் - தயவுசெய்து சிரிக்க வேண்டாம். ஆனால் நான் அதை உணர்கிறேன்.” - ஸ்ராச்.

**

இரகசியச் சந்திப்பு நடைபெறும் இடத்துக்கு ஸ்ராச் செல்கிறான். அங்கு டொறொற்றா உரையாற்றுகிறாள்:

“ ‘வெற்றியை நோக்கிச் சக்கரங்கள் உருள வேண்டும்’ என ஜேர்மனியர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்தச் சக்கரங்கள் கிழக்கு நோக்கி நகர்வதைத் தடுக்கவேண்டியது, எமது கடமை! அவர்கள் சொல்கிறார்கள் நாங்கள் கொஞ்சப் பேரென்று. எங்கள் நாட்டைக் குற்றவாளிகள் கைகளில் தள்ளிவிட்ட அவர்கள் சொல்வதை, நாம் கணக்கிலெடுக்கவில்லை. மகத்தான மக்கள் படையின் வீரர்கள் நாங்கள்தான். புனித விடுதலைக்காக - நாஸி ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிரான போராட்டத்தில்,

யாருமே தனியாக நிற்க முடியாது. செம்படை எம்முடன் உள்ளது. போராடுவதைத் தவிர, வேறு வழியேதும் இல்லை.

நாங்கள் சத்தியப் பிரமாணம் எடுப்போம்: ‘பாசிசவாதிகளிற்கு எதிராக - போலந்து மக்களின் மகனான நான், தாய்நாட்டின் சுதந்திரத்துக்காகவும் எமது மக்களின் விடுதலைக்காகவும், துணிவுடனும் எனது முழுப் பலத்துடனும் போராடுவேனெனச் சத்தியம் செய்கிறேன்.’”

**

மக்கள் சிறு கூட்டமாக ஓரிடத்தை நோக்கி மெல்ல நகர்கின்றனர். அங்கே தெருவோரத்தில் சிலரின் பிணங்கள் தூக்கில் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. அருகில் அச்சுறுத்தும் வாசகங்களுடனான விளம்பர அறிவுறுத்தல் தட்டிகள்! ஸ்ராச்சுடன் வேலை செய்யும் ஜசியோ அங்கு வந்து பார்க்கிறான்; அச்சமடைகிறான்.

பட்டறையில் அவனைக் காணும் ஸ்ராச், மக்கள் பாதுகாவல் படையில் இணையுமாறு கேட்க, அவன் மறுக்கிறான். “அப்பாவுக்கு நான்தான் உணவு கொடுக்க வேணும். நான் கொல்லப்பட்டால் அவர் பிச்சை எடுக்க நேரும். என்னால் முடியாது. ஒன்றும் செய்யாது தவிர்க்கிறேன் என நினையாதே.” என்கிறான்.

“ஒருவரும் உன்னை இணையுமாறு வற்புறுத்த மாட்டோம். விரும்பினால் இணை. இல்லையேல் வாயை மூடிக்கொண்டிரு.”- ஸ்ராச்.

“கவலைப்படாதே. நானும் கொம்யூனிஸ்தான்!”

“நீ ஒரு கொம்யூனிஸ்தர் அல்ல; ஒரு மடையன். கொம்யூனிஸ்தர் போராடுவான்!”

**

ஒருதடவை, இராணுவ முகாமுக்குப் பொருள்கள் கொண்டு சென்று திரும்புகையில், முகாம் வாசலில் ஸ்ராச்சையும் இன்னொரு ஊழியனையும் காவலாளிப் படைவீரன் தடுக்கிறான்; மரப்பலகைத் துண்டுகளைக் களவெடுத்ததாக அதிகாரியிடம் முறையிடுகிறான். அதிகாரி விசாரிக்கும்போது, காவலாளி தவறுதலாகக் குற்றம் சொல்கிறானென ஸ்ராச் சொல்ல, “ஒரு ஜேர்மனியன் தவறு செய்கிறான்? நீ... போலந்துப் பன்றி!” எனச் சொல்லி, அவனை அதிகாரி அடிக்கிறான்.

பிறிதொருவேளை அந்த அதிகாரி, மதுபானசாலையில் பெண்ணுடன் சரசம் புரிகிறான். ஸ்ராச்சும், ஜசியோவும், இன்னொருவனும் அங்கு வருகின்றனர். ஜசியோ கைத்துப்பாக்கியால் பலமுறை அதிகாரியைச் சுடுகிறான். அதிகாரியின் கைத்துப்பாக்கியையும் எடுக்கின்றனர். பிறகு மறைவிடத்தில், தான் சுட்டவிதத்தைப் பெருமை

யுடன் மற்ற நண்பர்களுக்கு ஜசியோ நடித்துக் காட்டுகிறான். “நீ ஒரு கௌ போய்” எனக் கோபத்துடன் அவனை ஸ்ராச் கண்டிக்கிறான். ஜசியோ அதிருப்தியில் உடனே சென்றுவிடுகிறான்.

**

ஸ்ராச்சின் குரல்:

“துண்டுப் பிரசுரங்களையும் துப்பாக்கிகளையும் டொறொற்றா எங்களுக்கு வழங்குகிறாள். அறிவுரைகளையும் தருகிறாள். அவள் மீதான மரியாதையும் அவளது தலைமுடியைத் தடவவேண்டுமென்ற விருப்பமும், எனது நினைவுகளில் முட்டி மோதுகின்றன. எமது அரசியல் அறிவுரையாளர் அவளென்று நினைப்பதைப் படிப்படியாக நிறுத்தினேன். மேலும் மேலும் சாதாரணமாக, அவளது பெயர் எனது நினைவுகளில்...”

ஒருதடவை இருவரும் நிற்கையில் வெளியே பாடலொன்று மெல்லக் கேட்கிறது.

“அவன் எதைப்பற்றிப் பாடுகிறானென்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று டொறொற்றா கேட்க, இல்லையெனத் தலையாட்டுகிறான்.

“காதல்!” - அவள்.

“ஒரு மனிதஜீவியைப் போல...” - ஸ்ராச்.

**

பட்டறையில் ஒருநாள்...

“கேள் விப்பட்டீர்களா? உண்மையில் கெற்றோ (யூதர் குடியிருப்பு) இன்று எழுச்சியுற்றது. யூதர்கள் சண்டை பிடிக்கத் தொடங்கியுள்ளார்கள்!” - சொல்லிவிட்டு மேஸ்திரி சியார்னோ சிரிக்கிறான்.

“உமக்கு ஏனிந்த மடத்தனம்?” - ஸ்ராச்.

“அது என்ன...? என்ன சொல்கிறாய் சின்னக் குழந்தையே?” - சியார்னோ.

“பார்க்கிறாயா? இதுவொன்றும் சிரிப்புக்குரிய விஷயமல்ல. மனிதர்கள் இறந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் சியார்னோ அவர்களே!” - ஸ்ராச்.

“கெற்றோவில் செய்து முடித்தபிறகு, அவர்கள் எங்கள்மீது ஆணியை இறுக்குவார்கள்!” - இன்னொருவர்.

**

கெற்றோவிலிருந்து ஒருவன் - அப்றாம் - ஜசியோவிடம் வருகிறான். ஜசியோ உதவத் தயங்குகிறான். ஊரடங்குச் சட்ட நேரமாகிறது. ஆனாலும், அப்றாம் ஏமாற்றத்தில் வெளியில் சென்று நடக்கிறான். ஜசியோ குற்றவுணர்வில் பதற்றமாகிறான்.

ஸ்ராச்சின் குரல்:

“எரியும் கெற்றோவிலிருந்து எழும் புகை, நகரத்தின் காற்றை நச்சுப்படுத்துகிறது; அத்தோடு, கெற்றோவின் மதில்களுக்கு வெளியில் ஜேர்மனியர் அமைத்துள்ள ‘கார்ணிவலி’ன் மேல், பெரிய முகிற்கூட்ட மாய்த் தொங்குகிறது! எழுச்சியான அந்தப் பகுதியில் எங்கிருந்தோ, செகுலாவின் அவசர அழைப்பு எம்மைவந்து அடைந்தது. எதிர்பாராத விதத்தில் ஜசியோ மீண்டும் திரும்பிவந்தான். அவனை வெளியே போகச் சொல்ல எனக்கு முடியவில்லை!”

**

ஜசியோ கைத்துப்பாக்கியைக் காட்டி ஓட்டுநரை வெருட்ட, சிறிய வாகனமொன்றைக் கடத்தி - ஸ்ராச்சும் நண்பர்களும் செல்கின்றனர். பாதாளச் சாக்கடையூடாக துவக்குகளுடன் கெற்றோவிலிருந்து வரும் டொறொற்றா, செகுலா, அன்றாம் ஆகிய மூவரையும் மீட்டு வாகனத்தில் ஏற்றுகின்றனர். ஜேர்மன் படைவீரர் வரவே சுட்டுக்கொண்டு தப்புகின்றனர்; பாதுகாப்புக்காகச் சிறிது தள்ளி நின்று ஜசியோவால், வெளியேற முடியவில்லை. உள்பகுதிக்குள் தப்பி ஓடுகிறான்; ஆனாலும் கட்டடத்துள் வெளியேறும் பாதை இல்லாததால், கைத்துப்பாக்கியில் குண்டுகள் முடிந்ததும், மேலேநின்று கீழே குதித்துத் தற்கொலைசெய்கிறான்!

**

மறுநாள், பட்டறையில் சில கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ராச் வெளியேறுகிறான். சைக்கிளுடன் டொறொற்றா வருகிறான்; ஜசியோ இறந்துவிட்டதைச் சொல்லித் துயரில் கலங்குகிறான்.

**

சியார்னோவும் இன்னொருவனும் ஸ்ராச்சின் வீட்டில் கைத்துப்பாக்கியைத் தேடுகின்றனர்.

“தங்கட சொந்த வீட்டிலுள்ள சனங்களைத் தொல்லைப்படுத்த உரிமையுள்ள மாதிரி, நீங்க நடக்கிறீங்க... ஜேர்மன்காரங்க எங்களத் தொல்லைப்படுத்துறது போதாதா? இப்ப எங்கடையாக்களுங்கூட...! இது சரியில்லை!” - ஸ்ராச்சின் அம்மா.

ஸ்ராச் வருகிறான். “என்ன இதெல்லாம்? என்ன வேண்டும் இங்க?” எனக் கேட்கிறான்.

“உனக்கு எல்லாம் தெரியும்... ஊமையைப் போல நடிக்காதே!” சியார்னோ.

“அடிப்புறத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும் தலை கீழாக்கி விட்டார்கள். இவர்கள் யார்? ஜேர்மனியரா என்ன? பொலிஸ்? விற்பதற்கு

யூதர்களைத் தேடுகிற எலிகள்...? இவங்க ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியாது. தீயவர்கள் இந்தநாட்களில் முயல்களைப்போல பெருகி விட்டாங்க” -தாய்.

“இவர் தச்சுப் பட்டறையிலுள்ள சியார்னோ. சியார்னோ அவர்களே, மற்றவர் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது.” -ஸ்ராச்.

“நாங்க தலைமறைவு போலந்து இராணுவ வீரர்கள். நீ திருடிய பிஸ்ரல் எங்கே?” -மற்றவன்.

“என்ன பிஸ்ரல்?” -தாய்.

“அதை விற்றுவிட்டாயா?” - மற்றவன்.

ஸ்ராச் மறுக்கிறான்; தனக்கு எதுவும் தெரியாதென்கிறான். அவர்கள் கேள்விகேட்டு அவனுடன் வாதிடுகின்றனர். ஸ்ராச் ஒரு கொம்யூனிஸ்ட் என்றும், செகுலாவுடன் நெருக்கமானவன் என்றும் சியார்னோ சொல்கிறான். அவ்வேளை பக்கத்து வீட்டுப் பெண் வரவே, “அயலவரைக் கூப்பிடு... இந்தப் போக்கிரிகள் எங்களுக்குத் தொல்லை தருகிறார்கள்!” என்று அவளிடம் ஸ்ராச் சொல்கிறான். உடனே மற்றவன் பிஸ்ரலை எடுக்கிறான்.

“நல்லது. கூடப்போகிறாயா? முயன்று பார். உயிரோடு உன்னால் இங்கிருந்து போக முடியாது. சுலபமாப் பயப்படுத்தக்கூடிய ஆட்களல்ல நாங்க இங்க...” -ஸ்ராச்.

தடிகளுடனும் சிறு ஆயுதங்களுடனும் கூட்டமாக அயலவர் திரளவே, சியார்னோவும் மற்றவனும், இயலாமையுடன் - மௌனமாக வெளிச்செல்கின்றனர்.

**

ஸ்ராச், டொறொற்றாவின் வசிப்பிடத்துக்குச் செல்கிறான்.

“நான் இப்போது ஆபத்தில்... நம்பிக்கை இழந்து இக்கட்டில். சியார்னோ எனமீது கண்கைப்பான். நான் வசிப்பது எங்கேயென்றும் அவனுக்குத் தெரியும்.” -ஸ்ராச்.

“நீ ஆபத்தில் ஆக்களை விட ஏலாது. தலைமறைவாகப் போகவேணும். கள்ளப் பத்திரங்கள் உனக்குக் கிடைக்கும்; அத்துடன் மறைவிடத்துக்குப் போ.” -டொறொற்றா.

“ஆனால் எங்கே?”

“இப்போது இங்க இருப்பதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்...? அண்மைய கைதுகளுக்குப் பிறகு, நான்கூட இருப்பிடத்தை மாற்ற வேண்டுமெனத் தோழர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் கொஞ்ச நாளுக்கு நான் காத்திருப்பேன். இந்தச் சின்ன இடத்திற்குப் பழகி விட்டேன். கவனி ஸ்ராச்... செங்கற் சூளையில் நாளை குழு சந்திக்கிறது.

இதுதான் குறியீடு... ‘நீ இறகுகள் விற்பதுண்டா?’ ; ‘ஓம், நான் இறகுகள் விற்பதுண்டு.’ என்பது இரகசியச் சொல். நமது புதிய இளைஞர்களை நீ சந்திப்பாய்; அத்துடன் பிரிவுத் தலைவர் பொறுப்பையும் ஏற்பாய்.”

“உண்மையாகவா?!” - ஸ்ராச் சிரிக்கிறான்.

அவள் மென்மையாகப் பார்க்கிறாள். “நீ நூதனமான ஒருவன். துணிவானவன் நீ என்று தோழர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால், இன்னும் நீ குழந்தையாக...”

“நான் துணிவானவன்? நான் பயப்படுகிறேன். மிகவும் பயப்படுகிறேன். இதெல்லாம் முடியுமுன் நான்கூடச் சுட்டுக் கொல்லப்படலாமென்றும், எதிர்காலத்தைப் பார்க்க இருக்கமாட்டேனென்றும் நான் யோசிக்கிறபோது... நான் கொல்லப்பட்டால், உன்னை மீண்டும் காண முடியாது என்கிறபோது...”

அவளது தலையைத் தடவி, “எங்களுக்கு முன்னால் பெரிய வேலை இருக்கிறது. அது முடியும்போது..., ஒவ்வொரு விடுமுறையும் கேளிக்கை மைதானமாகும். பிரகாசிக்கும் விளக்குகள், இசை, நடனங்கள் எல்லாம் எங்கேயும்!” - டொறொற்றா.

ஸ்ராச் சிரிக்கிறான். அவளது கழுத்தில் தனது முகத்தைச் சாய்க்கிறான்.

“இது எமது கற்பனையாகுமா? இலட்சியத்துக்காக வாழ்வதை விட, அதற்காக மரணிப்பது இலகுவாயிருக்குமா?” - அவள்.

இருவரும் முத்தமிடுகின்றனர்.

“எனது உண்மையான பெயர் ஈவ்” எனக் கூறிச் சிரிக்கிறாள்.

மறுபடியும் முத்தமிடுகின்றனர்.

திடீரென எழுந்து சென்று, கண்ணாடி முன் நின்று தலை சீவுகிறாள்.

“நான் துன்பமடைவேன்.” என்று சொல்கிறாள்.

“போராடுவது பெறுமதியானது... வாழ்வதும் பெறுமதியானது.” என்று ஸ்ராச் சொல்ல, அருகில் வந்து நிற்கிறாள்.

மறுபடியும் ஸ்ராச் சொல்கிறான்:

“வாழ்வது பெறுமதியானது!”

“இப்போது ஊரடங்குச்சட்ட நேரம். தெருவிலே நீ போக முடியாது!” என்று டொறொற்றா சொல்லிச் சிரிக்க, ஸ்ராச்சும் சிரிக்கிறான். இருவரும் கட்டி அணைக்கின்றனர்.

**

மறுநாள் காலை ஸ்ராச் எழுந்து, பக்கத்திலுள்ள கடைக்குச் சென்று, சிறிது உணவையும் சூரியகாந்திப் பூவொன்றையும் வாங்கி

வருகிறான். மாடிப்படி அருகில் வரும்போது, ஒருவர் திடீரென “ஃபிரதர்” என அழைத்து, “மேலே கெஸ்தபோ” எனக்கூறித் தனது இருப்பிடத்துள் இழுக்கிறான். சற்று நேரத்தில், இரகசியப் புலனாய்வாளர் தொடர - மௌனமாக டொறொற்றா படிகளில் இறங்கி வருகிறான். மறைந்து கொண்டு, சிறிய இடைவெளியால் அதனை ஸ்ராச் பார்க்கிறான். டொறொற்றாவை வாகனத்தில் ஏற்றிச் செல்கின்றனர்.

**

செங்கற்கூடை அருகில், யோசனையோடு ஸ்ராச் கல் லொன்றில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனது பையில் தெளிவாய்த் தெரியும் பிரசுரமொன்று. தூரத்தில் நின்று பார்க்கும் ஓர் இளைஞன். அருகில் வந்து அவன் ஸ்ராச்சைப் பார்க்கிறான்; சாய்ந்து பார்க்கையில் பிரசுரம் தெரிகிறது. சிரித்தபடி முன்னால் வந்து, “நீ இறகுகள் விற்பதுண்டா?” என்று கேட்கிறான். “ஓம், நான் இறகுகள் விற்பதுண்டு.” என ஸ்ராச் பதில் சொல்கிறான். வந்தவன் திரும்பிப் பார்த்து விசில் பண்ணுகிறான்.

சைக்கிளில் ஓர் இளம்பெண்ணும் இளைஞனும் சிரித்தபடி. அவளின் கையில் பூச்செண்டு. பக்கத்தில் இன்னும் மூன்று இளைஞர் நடந்து வருதல். இளம்பெண்ணைக் கண்டதும் ஸ்ராச் நினைவில் மூழ்குகிறான். துயரம் முகத்தில் படிய, கண்ணீர் வடிகிறது. அவர்கள் அண்மிக்கையில் கண்ணீரைத் துடைத்து, அவர்களைப் பார்க்கிறான். அத்துடன் படம் நிறைவுறுகிறது!

**

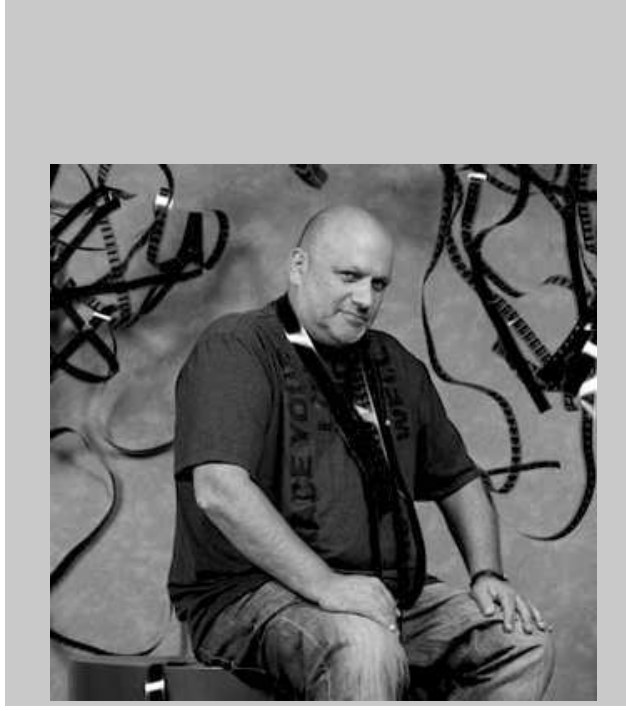
கறுப்பு - வெள்ளையில் அமைந்த படம். சாதாரண மனிதரின் வாழ்க்கைச் சூழலைச் சித்திரிக்கிறது. வறுமையிலும் அடக்குமுறைகளின் கீழும் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். அநீதிகளைக் கண்டும் எதிர்த்துப் போராடத் தயங்குவோர் இருந்தாலும், எதிர்த்துச் செயற்படுவோரும் இருக்கின்றனர். தயங்குவோரும் சூழலின் தாக்கத்தில் மாற்றமடைகின்றனர். சூழலின் தாக்கத்தில் விடலைத்தனக் கதாநாயகனான ஸ்ராச்சில் ஏற்படும் மாற்றமும் வளர்ச்சியும், இயல்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னொரு நாட்டினரின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக மட்டும் போராடும் தேசபக்தக் குழு இருக்கையில், மேலதிகமான வர்க்கச் சுரண்டல்பற்றிய விழிப்புடன் - ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிராகச் செயற்படும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்ந்த செயற்பாடுகள், முக்கியப்படுத்தப்படுகின்றன. இருசாராருக்கும் இடையில் தொடர்பு இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. போராட்டத்தில் ஈடுபடுவோரும் ஆசாபாசங்களுள்ள மனிதர்கள்தானே! தாய் தந்தை பாசம், நட்புணர்வு, காதல், மகிழ்ச்சி நாட்டம் எல்லாம் அவர்களிடமும்

நிழல்கள்

இயல்பாய் இருக்கின்றன. அதேவேளை, இலட்சியம் பற்றிய விழிப்புணர்வும் செயற்பாடுகளும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

பொஹ்டான் செஸ்கோ எழுதிய நாவலொன்றே திரைப்படமாக்கப்பட்டுள்ளது. திரைச் சுவடியையும் பொஹ்டான் செஸ்கோவே எழுதியுள்ளார். ரேர்சிலிப்மான் ஒளிப்பதிவு செய்துள்ளார். காட்சிகள் இயல்பாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அரசியல் கருத்துநிலையைச் சித்திரிக்கும் படைப்புகள் “பிரச்சாரம்” என்ற குற்றச்சாட்டுக்குள் சிக்கும் அபாயம் எப்போதும் உள்ளது. பிரச்சாரம் தவிர்க்க இயலாதது என்போரும், அரசியல் கலைக்குரியதல்ல என்போருமாகக் ‘கன்னைப் பிரிவுகள்’ நமது சூழலில் உள்ளதை அறிவோம். ஆயினும், தான் கையாளும் கருப்பொருளை அதற்குரிய ஊடகத்தின் முக்கிய பண்புகளுடன், செம்மையுறத் தருதலே கலைஞனின் பணியாகும். திரைத்துறையில் உலகப் புகழ் பெற்றிருக்கும் அந்த்ரேஜ் வாஜ்தாவின் இப்படைப்பு, எமது வரலாற்றுச் சூழலின் பொருத்தப்பாடுடன் - எம்மில் தாக்கம் விளைக்கும் கலைத்துவ அரசியல் படைப்பாகும். சமூக, அரசியல் கருத்துநிலை கொண்ட படைப்பாக்கங்களில் அக்கறை கொண்டவர்கள் - குறிப்பாக இலக்கியச் சூழலில் இயங்குபவர்கள் - கவனங்கொள்ள வேண்டிய படைப்புமாகும் இது! ◆

- 12. 02. 2017

எரான் றிக்லிஸ்

8

எலுமிச்சை மரம்

Lemon Tree

(106 நிமிடங்கள்/இஸ்ரேல்/2008)

எரான் றிக்லிஸ் என்ற இஸ்ரேலிய நெறியாளர் உருவாக்கிய திரைப்படம் இது. உண்மைச் சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இதன் திரைச்சுவடியை, பலஸ்தீனியரான சுஹா அறாஃவ்வுடன் நெறியாளரும் இணைந்து எழுதியுள்ளார். அரபு, ஹீப்ரு ஆகிய மொழிகளில் உரையாடல்கள் அமைந்துள்ளன; இரண்டொரு இடங்களில் மட்டும் ஆங்கிலம் கையாளப்பட்டுள்ளது.

இஸ்ரேலையும் - பலஸ்தீனியர் வாழும் மேற்குக்கரையையும்

பிரிக்கும் இடத்தில், கதை நிகழ்கிறது. நடுத்தர வயதினளான சல்மா ஸிடேன் என்ற பலஸ்தீனிய விதவைப் பெண்ணின் எலுமிச்சைத் தோட்டத்திற்கு எதிரே, புதிய வீடொன்றைக் கட்டி, இஸ்ரேலிய பாதுகாப்பமைச்சரான இஸ்ராயேல் நவோன், மனைவியுடன் குடியேறுகிறார். அமைச்சரின் பாதுகாப்புக்காக, எதிரேயுள்ள எலுமிச்சைத் தோட்டம் அகற்றப்படவேண்டுமென்று, அப்பிரதேச இராணுவப் படைத்தலைவர் கடிதம் அனுப்புகின்றார். மன நெருக்கடிக்கு உள்ளாகும் சல்மா ஸிடேன், தனது உரிமையை நிலைநாட்ட, ஸியாட் டாட் என்ற சட்டத்தரணியின் உதவியுடன் சட்டரீதியாகப் போராடுவதே கதை.

**

சல்மா எலுமிச்சம் பழங்களைத் துண்டுகளாக வெட்டி, போத்தல்களில் போட்டு ஊறுகாய் தயாரிக்கும் காட்சியுடன், திரைப்படம் ஆரம்பமாகிறது. பிறகு எலுமிச்சைத் தோட்டத்தில், தனது நீண்டகால உதவியாளான கிழவன் அபு ஹசாமுடன் வேலைசெய்கிறாள். வாகனமொன்று வந்து எதிர் வீட்டின் முன் நிற்கின்றது. அதிலிருந்து தளபாடங்கள் மற்றும் பொருள்கள் இறக்கப்படுகின்றன. ஒரு பெண் அவற்றை வைக்கவேண்டிய இடங்களைச் சொல்கிறாள். சல்மாவும் அபு ஹசாமும் ஆச்சரியத்துடன் அவற்றைப் பார்க்கின்றனர். இரகசிய பாதுகாப்புச் சேவையைச் சேர்ந்த கிலாட்டும் இன்னொருவனும், அந்த வீட்டிலிருந்து இவர்களை அவதானிக்கின்றனர்.

**

மறுநாள், அமைச்சரின் வீட்டைச் சுற்றிக் கம்பி வேலி அமைக்கப்படுகிறது; அவதானிப்பு ஒளிப்பதிவுக் கருவியும் பொருத்தப்படுகின்றது. பிறகு, காவற்கோபுரமொன்றும் நிறுவப்படுகிறது.

சல்மாவும் அபு ஹசாமும் தோட்டத்தில் வேலை செய்கையில், செடிகளைக் கட்டாக எடுத்துச் செல்கின்றனர். “உனது தந்தை இந்த மரங்களை நாட்டிய நாள் நினைவில் இருக்கிறது. அவரது கரங்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவை! ஒருமுறை நாங்கள் சீமை இலந்தைப் பழங்களைச் சாப்பிட்ட பின், குழியில் அவர் துப்பினார்; ஒரு கிழமைக்குள் அது பெரிய மரமாக முளைத்தது. மிக இளவயதில் அவர் இறந்தது துயரம். அவரது ஆன்மாவுக்கு கடவுள் சாந்தி அளிப்பார்.” என்று அபு ஹசாம் சொல்கிறார்.

“அவரது ஆன்மா சாந்தி அடையட்டும்” என்கிறாள் சல்மா.

கிலாட்டும் ஜாக்கோப்பும் தோட்டத்தின் ஒரு பக்கத்தில் நின்று உரையாடுகின்றனர்.

“நான் என்ன சொல்லமுடியும் ஜாக்கோப்? இந்தத் தோட்டத்தை நான் விரும்பவில்லை.” - கிலாட்.

“நான் சொன்னேன், இந்தத் தோட்டம் ஐம்பது வருடங்கள் பழமையானது. இதுவரை பிழையாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை. உரிமையாளரை எனக்குத் தெரியும்... தனியே உள்ள ஏழ்மையான பெண். எலுமிச்சம் பழங்கள்மூலம் கஷ்டப்பட்டு வாழ்க்கை நடத்துகிறாள்.” - ஜாக்கோப்.

“அவளது கணவனைப்பற்றி என்ன?”

“அவனை எனக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால், சில வருடங்கள் முன் அவன் இறந்துவிட்டான்.”

“எப்படியானாலும் தோட்டத்தினூடாகப் பயங்கரவாதிகள் நுழைந்து தகவல் திரட்டுவதையோ, கைக்குண்டு வீசுவதையோ எது தடுக்கும்?”

“கிலாட்... பாதுகாப்பு வேலிகள், காவற்கோபுரம், உணர் கருவிகள், படைவீரர், இரகசியச் சேவையினர் எல்லாம் போதாதா? வேறென்ன நாங்கள் செய்ய வேண்டும்!”

சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டுத் திடீரென, கைத்துப்பாக்கியால் கிலாட் குறிவைக்கிறான். அங்கு சல்மாவும் அபு ஹசாமும். ஜாக்கோப் கிலாட்டைத் தடுத்தபடி, சல்மாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து தலைசாய்க்கிறார். அவர்கள் இவர்களைப் புதிருடன் பார்த்துவிட்டு நகர்கின்றனர்.

“கேள், இங்கு நான் முடிவு எடுக்கவில்லை. ஆனால், அது எவ்வளவு இலகு என்று நீயே பார்க்கிறாய்.” - கிலாட்

**

கடிதமொன்றைப் படைவீரன், அபு ஹசாம்மூலம் சல்மாவின் வீட்டில் சேர்ப்பிக்கிறான். அது அவளுக்கு விளங்காத ஹிப்ரு மொழியி லிருக்கிறது. சமூகப் பெரியவரான அபு கமாலிடம் அக்கடிதத்தைக் கொண்டுசென்று, சல்மா காட்டுகிறாள். அவர் அதனை வாசித்துச் சொல்கிறார்: “இது மத்திய மண்டலப் படைத்தலைவனிடமிருந்து வருகிறது. உனக்கு எதிரிலுள்ள பாதுகாப்பு அமைச்சரின் வீட்டுப் பாது காப்புக்கு உனது எலுமிச்சைத் தோட்டம் அச்சுறுத்தலாக உள்ளதால், அதனை வெட்டப்போவதாக அறிவிக்கிறான்... நாய் மகன்! ‘முற்றிலும் உடனடிப்பாதுகாப்புத் தேவைக்காக’ என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.”

சல்மா யோசனையுடன் கண்கலங்குகிறாள்.

“உம் நஸர் (சல்மா)... ஏன் அழுகிறாய்? எங்களுக்கான சிறைச் சாலைகளை அமைக்க, எவ்வளவு நிலங்களை அவர்கள் கையகப் படுத்தினர் என்று உனக்குத் தெரியுமா? மேலும், எவ்வளவு வீடுகளை அவர்கள் உடைத்து அழித்தனர்! நீ நஷ்டஈடு பெறத் தகுதியானவள்

எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது... அதாவது, இஸ்ரேலியர்கள் பெருந்தன்மை உள்ளவர்களாம்!!”

“நன்றி!” எனக் கூறிப் போகிறாள்.

“ஆனால்... நாங்கள் அவர்களின் பணத்தைப் பெறுவதில்லை.” என்கிறார் அபுகமால்.

**

அமெரிக்காவிலுள்ள மகனுடன் தொலைபேசியில் சல்மாகதைக்கிறாள். “யாருக்கு வேணும் இந்தத் தோட்டம்? அப்பா இறந்ததிலிருந்து, முயற்சிக்கு அது பெறுமதியானதல்ல. 150 டொலருக்கும் மேலாக உனக்கு அனுப்ப விரும்புகிறேன். ஆனால், அமெரிக்காவில் வாழ்வது செலவு நிறைந்தது. உனக்கு விளங்கும். சரியா? உனது மரங்களை மறந்துவிட்டு அமெரிக்காவுக்கு வா. நீ மகாராணி போல இருக்கலாம்!” என்கிறான் அவன். அவளின் உணர்வுகளை அவன் கணக்கி லெடுக்கவில்லை.

**

“எல்லைப்புறத்தில் வாழ உனக்குப் பயமாயில்லையா?” - ஊடக நிருபரான நண்பி, தமார் ஜெரா கேட்கிறாள்.

“ஏன்?... பார் இந்தத் தோட்டத்தை. இது கவர்ச்சியுடன் அழகாய் இருக்கிறதல்லவா?” - அமைச்சரின் மனைவி மிரா நவோன்.

**

மேற்குக்கரையிலுள்ள இஸ்ரேலியப் படையின் சிவில் நிர்வாக அலுவலகத்துக்கு, சல்மா செல்கிறாள். அங்கு அதிகாரி ஒருவன் சொல்கிறான் :

“கேள்... உனக்கு இங்கு ஒன்றுமில்லை. அது படைத் தலைவரின் முடிவு. ஏன் முறைப்பாடு செய்கிறாய்? நாங்கள் உனக்கு நஷ்டஈடை அளிப்போம். சரியா? இங்கு பார், இந்த மக்களுக்கு உண்மையான பிரச்சினைகள் உண்டு. உனது பிரச்சினை சிறியது.”

**

பிறிதொரு வீட்டில் வாழும் தனது மகளின் கணவனுக்குத் தெரிந்த ஒரு சட்டத்தரணியிடம், சல்மா செல்கிறாள்.

“பாதுகாப்பு அமைச்சரின் அயலவராக இருப்பது இலேசானதல்ல, ஹா...?” - ஸியாட் டாட்.

“தோட்டத்துக்கு அப்பால் நான் வசிக்கிறேன்.” - சல்மா.

“அவர்கள் உனக்கு நஷ்டஈடு தருவார்கள். உனக்கு அது தெரியும். சரியா?”

“எனக்குத் தெரியும். மறைந்த எனது தந்தையிடமிருந்து

முதுசமாக அந்தத் தோட்டம் எனக்குக் கிடைத்தது. எந்தப் பணமும் அதற்கு நஷ்ட ஈடு ஆகாது!”

“நிச்சயமாக...! நாங்கள் இராணுவ நீதிமன்றத்துக்கு மனுச் செய்யலாம். ஆனால், அது இலகுவானதல்ல. கவனி, இஸ்ரேலிய இராணுவத்துக்கு எதிராக எங்களில் ஒருவர் செல்வதென்பது, இலகுவானதாய் இருக்கப்போவதில்லை.”

சல்மா ஏற்றுக்கொள்கிறாள்.

**

சல்மா நித்திரைகொள்கிறாள். மஞ்சள் நிற எலுமிச்சம் பழங்கள் ‘தொப் தொப்’பென நிலத்தில் விழுகின்றன. கண் விழிக்கிறாள். கட்டிலில் இருக்கும்போது, பழைய நினைவு... ‘சல்மா... உயர... உயரத்தை அடை.’ - தந்தை சொல்கிறார். சிறுமி சல்மா, தந்தையின் தோளில் கைகளை உயர்த்தியபடி மகிழ்ச்சியுடன்.

“அப்பா!” - சல்மா.

**

இராணுவ நீதிமன்றில் விசாரணை நடைபெறுகிறது.

“... நான் முன்னர் சொன்னதுபோல, பாதுகாப்பமைச்சரின் வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் அந்தத் தோட்டம், யதார்த்தமான - விரைவில் நடக்கக்கூடிய தாக்குதல் அச்சுறுத்தலாக உள்ளது. அதனால்...” - இராணுவ சட்டத்தரணி.

ஸியாட் குறுக்கிடுகிறான்.

“எனது கட்சிக்காரரின் தோட்டம் அரசின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலென்று, எப்படிச் சொல்ல முடியும்? ஐம்பது வருஷத்துக்கு மேலாக அது இருக்கிறது. ஒருமுறைகூட அங்கிருந்து கூடப்படவில்லை.” - ஸியாட்.

“செப்ரெம்பர் 2000 இலிருந்து மாத்திரம், யூத மக்களின் உயிர்கள் மீதும் உடைமைகள்மீதும், இருபதினாயிரத்துக்கு மேலான பயங்கர வாதக் குற்றத் தாக்குதல்கள், பயங்கரவாத அமைப்புகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. முறையீட்டாளரின் தோட்டத்துக்கூடாகப் பயங்கரவாதிகள் புலனாய்வுத் தகவல்களைத் திரட்டி, கைக் குண்டையோ வெடிகுண்டையோ அமைச்சரின் வீட்டின் மீது வீசலாம்... கூடலாம்... இராணுவத்துக்குத் தெரியாமல் மரங்களிடை மறைந்து, இவற்றைச் செய்யலாம்.” - இராணுவ சட்டத்தரணி.

“இராணுவ நிர்வாகம் முறையீட்டாளரின் இழப்பைக் குறைக்க எண்ணியே, கவனமாகக் கலந்தாலோசித்து நஷ்டஈடை அறிவித்தது. அதனை அரசின் பெருந்தன்மையின் அடையாளமாகவும் கருதுகிறது.

இன்ரிஃவடா சட்டத்தின்படி, பகைமையான பகுதியெனத் தோட்டத்தை அறிவித்து - நஷ்டஈடிலிருந்து விடுவிக்கும் அதிகாரம் பாதுகாப்பமைச்சுருக்கு உள்ளபோதிலுமே, அவ்வாறு நஷ்டஈடு அறிவிக்கப்பட்டது. ஆகையால், முறையீடை நீதிமன்று நிராகரித்து, மரங்களை வெட்டு மாறு தீர்க்கிறது. தோட்டத்துக்கு வேலியடைக்கலாம் என்பதுடன், சல்மா ஸிடேனோ அவரது பதிலாளோ உள் நுழைவதையும் தடைசெய்கிறது!” -நீதிவான்.

“அவர்கள் எனது மரங்களைத் தொட விடமாட்டேன்.” என சல்மா ஸியாட்டிடம் சொல்கிறாள்.

“இது நீதிமன்றின் தீர்ப்பு. எம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.” என்கிறார் அவர்.

சல்மாவின் யோசனை நிறைந்த முகம்.

கண்களிலிருந்து கண்ணீர்.

“சல்மா... சல்மா... நாங்கள் அவர்களது உயர் நீதிமன்றுக்குப் போவோம்.

இந்த முடிவு நிச்சயம்தானே?”

“நிச்சயம்.”

“அதன் அர்த்தம் என்னென்று, உனக்குத் தெரியும்தானே?”

“இல்லை. ஆனால் எனக்கு ஒன்று தெரியும்... வாழ்க்கையில் எனக்கும் துயரப்பங்கு உள்ளது.”

ஸியாட் எழுந்து, தனது கட்சிக்காரி இந்தத் தீர்ப்பை ஏற்காது உயர்நீதிமன்றுக்கு விண்ணப்பிக்கப் போவதாய்க் கூறுகிறார்.

சல்மாவின் முகத்தில் சிறு புன்னகை.

**

“அவள் உயர்நீதிமன்றுக்குப் போகிறாள்.” - நவோன்

“நான் ஆச்சரியம் அடையவில்லை. நானாயினும் இதைத்தான் செய்வேன். அவள் தனது வீட்டைப் பாதுகாக்கிறாள். இஸ்ராயேல், நீ என்ன எதிர்பார்க்கிறாய்?” - மிரா நவோன்.

“எல்லாக் காலத்திலும் இது நடக்கிறது. இந்தப் பிரதேச வரலாற்றின் ஒரு பகுதி இது.”

“இப்போது மட்டும் அது எங்களுடையதாக இருக்கிறது.”

“என்னாலென்று சொல்கிறாயா? நான் என்ன செய்ய முடியும்? கொஞ்ச எலுமிச்சை மரங்களுக்காக வழமைக்கு எதிராகப் போவதா...?”

“நீங்கள்தான் பாதுகாப்பமைச்சர். கட்டளையை நீங்கள் மாற்ற இயலும்.”

“சிலவேளை அதை நான் செய்தால், யாராவது இங்கு வந்து

உன்னையும் கூடலாம். மிரா, உண்மையில் நீ என்ன விரும்புகிறாய்? நாங்கள் இங்கிருந்து போக வேண்டுமென்கிறாயா?”

“வேறொருதீர்வு கட்டாயம்.”

“மூவாயிரம் வருடங்கள், யாருமே கண்டுபிடிக்கவில்லை.”

“அதனாலென்ன, அது எங்களின் காலத்துக்குரியதாகலாம். பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்துங்கள்.”

(கிண்டலாக) “எல்லா இராணுவத்தையும் ஏன் இங்கு கொண்டு வரக் கூடாது? லெபனானையும் வேறு பிரதேசங்களையும் விட்டுவிட்டு, உன்னை அவதானிப்பதற்காக...”

“அபாரம்... மிகவும் முதிர்ச்சி இஸ்ராயேல்!”

“மிரா, எனக்கு அதிக வேலைகள் இருக்கு.”

“அப்பிடியெண்டா மரங்களை வெட்டுங்க. வழமைபோல யதார்த்தத்தைப் புறக்கணித்து...”

**

சல்மாவும் அபு ஹசாம் கிழவனும் பார்த்து நிற்கையில், தோட்டத்தைச் சுற்றி வேலி அமைக்கப்படுகிறது.

“நேர்மையாகச் சொல்வதானால், மரங்களை வெட்டுவதை நான் எதிர்க்கிறேன். ஆனால், இரகசிய சேவையினரை யாரால் எதிர்க்க முடியும்?” -நவோன்.

“ஆனால் நீங்கள் தான் அவர்களுக்குத் தலைமைப் பொறுப்பில்.” தமார் ஜெரா.

“ஜெரா, இந்தப் பெண்ணை எனக்குத் தெரியாது. அவளை நான் கண்டதுமில்லை. அவள் அமைதியானவள் என்று மிரா சொல்கிறாள். எனது தந்தை வழமையாய்ச் சொல்வது என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா? ‘பலஸ்தீனியர்நம்பிக்கைகொண்டால்தான், நாங்கள் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ளலாம்.’ ஆனால்... எந்நிலையிலும் மரங்கள் வெட்டப்பட வேண்டும்.”

**

வேலியின் உட்புறம் ஒரு விளம்பரப்பலகை.

மரண அபாயம் - இராணுவ வலயம்

வேலியைக் கடந்து செல்பவர் அல்லது சேதப்படுத்துபவர்,

உயிராபத்துக்கு உள்ளாவார்!

**

காலையில் சல்மா வேலியைப் பார்க்கிறாள். கம்பி மேல் ஏறித் தோட்டத்துள் போகிறாள். மரங்கள் பல வாடி உள்ளன. ஓரத்திலுள்ள றபர்க் குழாய்மூலம் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறாள்.

“போ! இங்கு நீ வரக்கூடாது!” – இரகசிய சேவை அதிகாரி.

“மரங்கள் வாடுகின்றன.” – சல்மா.

மிரா ஜன்னலால் பார்க்கிறாள்.

எலுமிச்சம் பழங்களைப் பிடுங்கியபடி, சல்மாவும் அவளைப் பார்க்கிறாள்.

மிரா, ஜன்னல் திரையை இழுத்து மூடுகிறாள்.

**

றமல்லா – மேற்குக்கரை.

பலஸ்தீன அதிபரைச் சந்திக்க, அவரின் அலுவலகத்துக்கு சல்மாவும் ஸியாட்டும் செல்கின்றனர். ஆனால், வேலைகள் அதிகம் இருப்பதால் அவரைச் சந்திக்க இயலாது எனச் சொல்லப்படுகிறது. எனவே, அலுவலகத்தில் மனுவைக் கொடுத்துத் திரும்புகின்றனர்.

**

உயர் நீதிமன்ற விசாரணைக்கு அபு ஹசாமைத் தயார்ப்படுத்த, சல்மாவின் வீட்டுக்கு ஸியாட் வருகிறான்.

அபு ஹசாம் சொல்கிறார்:

“ஸியாட் அவர்களே கவனமாய்க் கேளுங்கள். நான் ஒருபோதும் திருமணம் செய்யவில்லை, குழந்தைகளும் இல்லை – ஆனால் சல்மா மட்டும். அவள் ஐந்து வயதே இருக்கையில் தாய் இறந்துவிட்டாள். அவளின் தந்தையுடன் சேர்ந்து நானும் அவளை வளர்த்தேன். இந்த உலகத்தில் எனக்கிருப்பது அவள் மட்டும் தான். இதை நன்றாக நினைவில் வைத்திருங்கள்... எனக்கு இருப்பது...”

**

மிரா தொலைக்காட்சி பார்க்கிறாள்.

நவோனின் உரை தொலைக்காட்சியில் காட்டப்படுகிறது.

“... உண்மையில் என்னைத் தொல்லைப்படுத்துவது, ஈரானின் அணு அச்சுறுத்தலும் ஹெஸ்பொல்லாவின் தாக்குதல்களும் தான். எப்படியாயினும் இந்த மரங்கள் விவகாரமும் என்னை நிலைதடுமாற வைக்கின்றது. தனது வாழ்நாள் முழுதும் எனது தந்தை, போராளியாகவும் தோட்டக்காரனாகவும் இருந்தார். ‘மரம் ஒரு மனித ஜீவியைப் போன்றது. அதன் ஒரு தலைமுடியையும் தொடக்கூடாது!’ என்று, சொல்லித் தந்துள்ளார். எங்களின் ஞானிகள், ‘மனிதன் மரம் போன்றவன்...’ என்று வலியுறுத்தியுள்ளனர்.”

**

சல்மா பழங்கள் பொறுக்குவதை மிரா காண்கிறாள்.

வேலியின் அருகில் செல்கிறாள்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் மௌனமாய்ப் பார்க்கின்றனர்.

**

உயர் நீதிமன்றம்.

“இது வெறுமனே எனது கட்சிக்காரியின் சொத்துரிமை மீறல் மட்டுமல்ல. கூடவே, அந்த மரங்களுடனான அவரது உணர்ச்சிபூர்வப் பிணைப்பையும் குறைத்து மதிப்பிடுகிறது! காலம்சென்ற அவரின் தந்தையே இந்த மரங்களை நாட்டி வளர்த்தார். மேலும், மரங்களை வெட்டுவதற்கான பிராந்திய படைத்தலைவரின் அதிகாரம், சர்வதேச சட்டத்துடன் இணங்கவில்லை. மனித விழுமியங்கள் மட்டுமல்லாது, ஜெனீவா ஒப்பந்தத்தின் 53 ஆவது பிரிவு - தனிப்பட்ட சொத்து, நிலம் அல்லது உடைமைகளை ஆக்கிரமிப்புப் படைகள் அழிப்பதைத் தடை செய்கிறது!” - ஸியாட்.

“கற்றறிந்த எனது சக சட்டத்தரணி, 53 ஆவது பிரிவைத் தொடர்ந்து பார்க்காதது குறைபாடு. ‘மிக அவசரமான இராணுவத் தேவைக்காக இல்லையென்றால்...’ என்றும் அது சொல்கிறது!” - இராணுவ சட்டத்தரணி.

**

நீதிமன்றில், மென்மையான குரலில் - உணர்வுகளில் ஒன்றித்தவராய் அபு ஹசாம் சொல்கிறார்:

“நாற்பது வருடங்கள் - ஒவ்வொரு நாளும் நானும் சல்மாவும், நிலத்தையும் மரங்களையும் பண்படுத்தினோம். இது வெறுமனே மரங்களுக்குத் தண்ணீர் விடுவதோ பசளை இடுவதோ மட்டுமல்ல. மனிதர்களைப் போன்றவை அவை. அவற்றுக்கு ஆன்மா உண்டு; அவற்றுக்கு உணர்வுகளுண்டு. உரையாடப்படுவதற்கும், அன்பாகக் கவனிக்கப்படுவதற்குமான தேவை, அவற்றுக்குமுண்டு. நான் உழவு இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதில்லை; எனது கரங்களை மட்டுமே பயன்படுத்துவேன். இந்த மண் - இந்த நாட்டில் மட்டுமல்ல, பரந்த உலகிலுமே மிகச் சிறந்தது!”

ஓர் இராணுவத் தரப்பு நிபுணர், திருமதி ஸிடேனின் நிலத்தி லிருந்து எடுக்கப்பட்ட மண் இதுவென்று பொதியொன்றைக் காட்டி, ஆய்வுகூட அறிக்கையின்படி - நீண்ட காலப் பராமரிப்பின்மையால் பெரும்பாலான மரங்கள் பழங்களைத் தருவதில்லை என்றும், ஏனையவை நோய்த் தாக்கத்தினால் பழுதான பழங்களைத் தருவதாகவும் கூறுகிறார். ஸியாட் எழுந்து, தோட்டத்துக்குள் சல்மா நுழைவதைத் தடுக்கும் சட்டத் தினால்தான் இவ்வாறு நிலைமை உள்ளது. சட்டத்தைப் புறக்கணித்து சல்மா சென்ற வேளைகளில், படையினராலும் இரகசிய சேவைப் பிரிவினராலும் துப்பாக்கி முனையில் அவள் துரத்தப்

பட்டதாகவும் சொல்கிறார்.

**

வழக்கு விடயமான சந்திப்புகளினாலும் தொடர்பினாலும், சல்மாவுக்கும் ஸியாட்டுக்குமிடையில் நெருக்கமான உறவு ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. ஒருநாள் சல்மாவின் வீட்டுக்கு அபு கமால் வருகிறார். தான் இருவரைப் பற்றியும் மோசமான கதைகளைக் கேள்விப் படுவதாகக் குறிப்பிடும் அவர், இறந்த அவளது கணவனின் நினைவையும் கௌரவத்தையும் யாராவது கெடுப்பதைத் தான் அனுமதிக்க மாட்டார் - அது அவளென்றாலுங்கூட என்று சொல்கிறார். தான் இன்னொரு முறை இங்குவரும் நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்றும், சொல்லிச் செல்கிறார்.

**

அமைச்சரின் வீட்டில் விருந்தொன்று நடக்கிறது; பலர் கூடியிருக்கின்றனர். எலுமிச்சம் பழங்கள் வாங்க உதவியாளர் மறந்து விட்டனர். எனவே, பக்கத்துத் தோட்டத்தில் பழங்களைப் பிடுங்குமாறு சொல்லப்படுகிறது. படைவீரர் சிலர் பாதுகாப்புக்காக நிற்கச் சிலர் பழங்களைப் பிடுங்கிப் பெட்டிகளில் போடுகின்றனர். சத்தம் கேட்டு சல்மா ஓடி வருகிறாள்.

“என்ன செய்கிறீர்கள் இங்கே? என்னுடைய தோட்டத்தில் நுழைய, யார் அனுமதித்தது? என்னுடைய எலுமிச்சம் பழங்களை, நீங்கள் ஏன் பிடுங்குகிறீர்கள்?... இங்கிருந்து போங்கள்!” என்று சத்தம்போடுகிறாள்.

படைவீரர் அவளைத் தடுக்கின்றனர்.

“வெளியே போ... நான் சொன்னேன். அவற்றை (பழங்களை) விட்டுவிட்டுப் போ!” - சல்மா.

பழங்களுள்ள பெட்டியைப் பறித்து நிலத்தில் வைக்கிறாள்.

“போ! உனக்கு இங்கே அனுமதியில்லை. நாங்கள் உன்னைக் கைதுசெய்ய முன் போய்விடு!” - படைவீரன்.

சல்மா நிலத்தில் கிடக்கிறாள்.

மிரா, அமைச்சர், விருந்துக்கு வந்தோர் பலரும் அவளைப் பார்க்கின்றனர்.

சல்மா நிலத்திலிருந்து எழுந்துகொண்டு, கோபத்துடன் அவர்களைப் பார்க்கிறாள். பழங்களை ஒவ்வொன்றாய்ப் பொறுக்கி, அவர்களிடம் எறிகிறாள்.

“வெளியேறு... வெளியே போ. நீங்களெல்லாரும் வெளியேறு!” - சல்மா கத்துகிறாள்.

ஒரு படைவீரன் அவளைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவள்

திமிறுகிறாள்.

அமைச்சர், “படைவீரனே!” எனக் கூப்பிட்டு, வேண்டாமெனத் தலையாட்டி அவனை நிற்பாட்டுகிறார்.

சல்மா பார்க்கிறாள்.

“எங்களுக்குக் கொஞ்சம் எலுமிச்சம் பழங்கள் தேவைப்பட்டது. நான் வருந்துகிறேன்.” - மென்மையாகச் சொல்கிறாள் மிரா.

**

பிறகு இரவில், மின்விளக்குகளின் ஒளியில் விருந்து நடக்கிறது. ஆடல் பாடல். எல்லோரும் உல்லாசமாக....

அண்மையில் வெடிச்சத்தமொன்று கேட்கிறது. விருந்தினரிடையே குழப்பம். பாதுகாப்புப் பிரிவினர், வற்புறுத்தி அமைச்சரை உள்ளே கொண்டு செல்கின்றனர்.

திடீரென சல்மாவின் வீட்டுள் படையினர் புகுந்து, ஒளி பாய்ச்சித் தேடுகின்றனர்; எல்லாவற்றையும் கிளறிவிட்டுச் செல்கின்றனர். அங்கே சல்மாவைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை.

அடுத்த நாள் காலை, ‘யெடியொற் அஹ்றோ’ பத்திரிகை ஊடகவியலாளர் தமார் ஜெரா, சல்மாவிடம் வருகிறாள். படுத்திருந்தவளைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள். திடுக்கிட்டு சல்மா எழும்புகிறாள். ஜெரா தன்னை அறிமுகம் செய்கிறாள்.

“இந்த அலங்கோலங்களுக்கு வருந்துகிறேன். நேற்றிரவு படைவீரர் இங்கு வந்திருந்தனர்.” - சல்மா.

“ஆக, பாதுகாப்பமைச்சரின் அயலவராக இருப்பது இலகுவான தல்ல, அப்படித்தானே?” - ஜெரா.

“அவர்கள் இங்கு வந்ததிலிருந்து என் வாழ்க்கை நரகமாகி விட்டது. நேற்று, அமைச்சரே எனது எலுமிச்சம் பழங்கள் சிலவற்றைத் திருடி விட்டார்.”

“அமைச்சர்...? எப்படி?”

“அவரது விருந்துக்காக எலுமிச்சம் பழங்கள் பிடுங்க, படைவீரர் சிலரை எனது தோட்டத்துக்குள் அனுப்பினார். எனது அனுமதியைக் கேட்க வேணுமென அவர் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவர் எனது மரங்களை விட்டுவிட வேணுமென விரும்புகிறேன். தான் வருத்தப்படுவதாக, அவரது மனைவி நேற்றுச் சொன்னார். அவளை உனக்குத் தெரியுமா?”

“மிரா....?”

“ஓம்!”

“அவளை எனக்கு நீண்ட நாள் களாய்த் தெரியும்.”

**

“சில வேளைகளில் எமது நாடு எல்லைமீறிச் செல்கிறது. மேலும் உனக்கு நான் சொல்லலாம்... மரங்களை அவள் பேணிக் கொண்டிருக்கையில், பல தடவைகளில் துப்பாக்கி முனையில், படையினர் அவளைத் துரத்தியுள்ளனர்.” -மிரா.

“ஆக, அவர்களுக்கு என்ன வேணுமாம்?” -ஜெரா.

“பயங்கரவாதிகள் அவளது தோட்டத்தினூடாக வந்தார்களென, அவள் ஒப்புக்கொள்ளவேணுமாம்.”

“இவற்றைப்பற்றி இஸ்ராயேல் என்ன சொல்கிறார்?”

“இஸ்ராயேல் அநேக அரபுக்களைக் கொன்றுள்ளார். ஆனால், அவர் என்ன செய்திருந்தாலும், அவர் செய்தவையெல்லாம் எம்மைப் பாதுகாப்பதற்கே. அத்துடன் அவர் உண்மையில் விரும்புவதெல்லாம், அவர்களுடன் சமாதானமாயிருக்கவே... இது உனக்குத் தெரியும்.”

**

மிரா ஒருநாள், கம்பி வேலியின்மீது ஏறிப் பாய்ந்து, சல்மாவின் வீட்டருகில் போகிறாள். ஜன்னலால் பார்க்கிறாள். சமையலறை மேசையில் தலைகுனிந்தபடி சல்மா அழுவதைக் காண்கிறாள். இரகசிய சேவை வீரன் வந்து, அவள் அங்கு செல்லக்கூடாதென அழைத்துச் செல்கிறான்.

**

மிராவுடனும் சல்மாவுடனும் ஜெரா நடத்திய உரையாடல் விபரங்கள், அவள் வேலை செய்யும் பத்திரிகையின் முன் பக்கத்தில் படங்களுடன் வெளிவருகின்றன. அதனைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடையும் நவோன், எல்லாம் தமார் ஜெரா செய்த வேலை என்கிறார். ஆனால், அவற்றைத் தானே வெளிப்படுத்தியதாக, மிரா ஒப்புக்கொள்கிறாள். அவள் பத்திரிகைக்குக் கடிதமூலம் மறுப்பு அனுப்பவேண்டுமென, நவோன் விரும்புகிறார்; ஆனால் அதை அவள் ஏற்பதில்லை.

**

உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்புநாள்.

கட்டடத்தின் வெளிப்புறத்தில், மிரா சல்மாவைக் காண்கிறாள். இருவரும் சிறுபுன்னகையுடன் பார்த்தல்.

நீதிவான் கூறுகிறார்:

“தனிப்பட்டவரின் உரிமையில் - வீடு, வாழ்க்கைக்கான பாதுகாப்பு என்பதில் - நாம் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளோம். அவசியத் தேவைக்கான கையகப்படுத்துதல் - நிலம், அது சார்ந்தவை தொடர்பானவை - என்பதில் உரிமை மீறல்களை இயன்றவரை, தேவைப்பூர்த்திக்கான குறைந்த மட்டத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

பாதுகாப்புத் தேவைக்கான வேண்டுகோளுக்குப் போதியதாக, மரங்களை வெட்டுவதற்குப் பதிலாக அவற்றின் உயரத்தைக் குறைப்பது போதுமானதென்று, நாங்கள் முடிவெடுத்துள்ளோம். 50 வீதமான மரங்கள், 30 செ. மீ. உயரமாகக் குறைக்கப்பட வேண்டும். பாதுகாப்பமைச்சரின் வீட்டின் அயலிலுள்ள தோட்டத்திற்கு, இது தெளிவான தோற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.”

“உங்களின் முன்மொழிவு என்னையும், காலம் சென்ற எனது தந்தையையும் கணவரையும் அகௌரவப்படுத்துகிறது. எனது மரங்கள் உண்மையானவை; எனது வாழ்க்கையும் உண்மையானது. அரசாங்கம் ஏற்கெனவே, எங்களைச் சுற்றிவர மதில் கட்டுகிறது. அது போதாதா?” - சல்மா.

“தயவுசெய்து அமருங்கள் சல்மா ஸிடேன்” எனக்கூறி, நீதிவான் தொடர்கிறார்:

“மேற்கூறிய நடவடிக்கை, பாதுகாப்புத் தேவையைப் போதியளவில் பூர்த்தி செய்யவில்லையெனப் பிரதிவாதி தரப்பு கருதினால், அவர்கள் மேல் முறையீடு செய்யுமிடத்து அது பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.”

**

வெளியில் ஸியாட் நிருபர்களிடம் சொல்கிறார்:

“அமெரிக்கத் திரைப்படங்களில்தான் மகிழ்ச்சியான முடிவு இருப்பது வழமை. நாங்கள் எதிர்பார்த்த தீர்ப்பு இதுவல்ல! எங்களுக்குச் சாதகமாக முழுத்தீர்ப்பும் இல்லை. ஆனாலும், இஸ்ரேலிய உயர் நீதிமன்ற வரலாற்றில் முதன்முறையாக, மரங்கள் வெட்டப்படவேண்டிய தில்லை; அவற்றில் அரைவாசி மரங்களின் உயரம் குறைக்கப்பட வேண்டுமெனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது. இது போராட்டத்தின் ஆரம்பமும், வெற்றிக்கான பாதையில் முதற்படியுமாகும்!”

**

ஸியாட் தனக்குப் பரிசளித்த உடைகள் சிலவற்றையும், வீட்டிலிருந்த அவனது உடைகள் சிலவற்றையும் சேர்த்து, தகரமொன்றில் எரியும் நெருப்பில் போட்டு சல்மா எரிக்கிறாள். அங்கு வரும் அபு ஹசாம், ஸியாட்டுக்கும் அரசியல் பிரமுகரின் மகளான ‘லாறா அபு லப்டா’வுக்கும் திருமணம் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட செய்திகொண்ட பத்திரிகையைக் காட்டுகிறார். முன்பக்கத்தில் படத்துடனுள்ள அச்செய்தியைச் சல்மா பார்க்கிறாள். பின்னர் அமைதியாக, அப்பத்திரிகையை மடித்து நெருப்பில் போடுகிறாள்.

பிறகு அவரைப் பார்த்து, “என்னைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம்.

நான் நன்றாக இருக்கிறேன். இந்த வழியில் அதுவும் நல்லது!” என்கிறாள்.

அவரும் “ஓம்” என்கிறார்.

**

மிரா கணவனை விட்டு நீங்க முடிவெடுத்து, காரில் தனியே வீட்டிலிருந்து வெளியேறுகிறாள்.

மறுநாள் காலை, தனிமையிலுள்ள நவோன் எழுந்து ஜன்னலால் பார்க்க, உயர்ந்த புதிய மதிற்சுவர் தெரிகிறது. வெளியே சென்று அச்சுவரின் முன்னால் யோசனையுடன் அவர் நிற்கிறார்.

கட்டையாக வெட்டப்பட்ட எலுமிச்சை மரங்களின் இடையில் நடந்தபடி சல்மா. அவளின் முன்னாலும் உயர்ந்த புதிய மதிற்சுவர் தெரிகிறது. அவளும் அதன் அருகில் சென்று பார்க்கிறாள். பின்னர் திரும்பி, கட்டையாக வெட்டப்பட்ட மரங்களிடையே நடந்து செல்கிறாள்.

**

அக்காட்சியுடன் திரைப்படம் முடிகிறது!

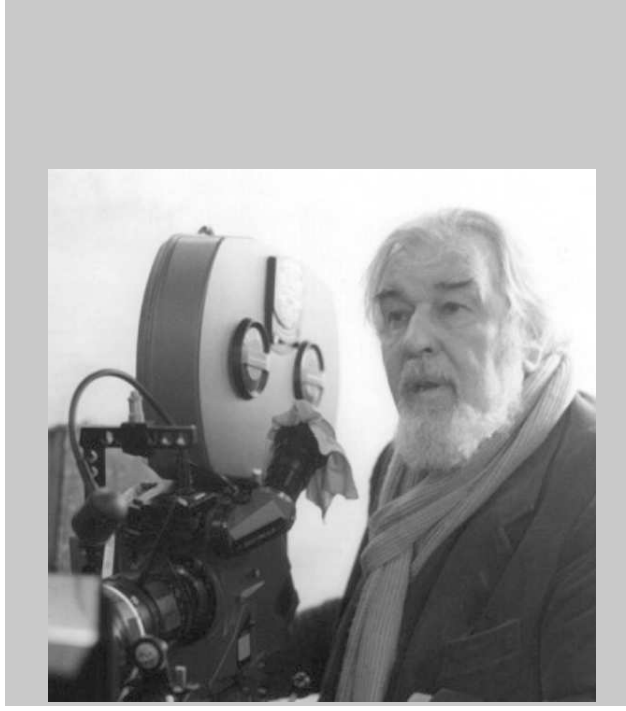
**

இஸ்ரேலிய முன்னாள் பாதுகாப்பமைச்சரான ஷவுல் மொஃவாஸ் சம்பந்தப்பட்ட, உண்மைச் சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே இத்திரைப்படம். ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களில் எப்போதும் தமது நலன்களைப் பேணவே, உலகெங்கும் ஆக்கிரமிப்புச் சக்திகள் முனைகின்றன. “பாதுகாப்புத் தேவை” என்ற கவசத்துள், மக்களின் உரிமைகளும் நலன்களும் உணர்வுகளும் ஒதுக்கப்படுகின்றன. அது இஸ்ரேலின் மேற்குக்கரையாக இருந்தாலும் சரி, இலங்கையின் தமிழ்ப் பகுதிகளானாலும் சரி - கதை ஒரேமாதிரித்தான்! பாதுகாப்பமைச்சரின் வீடு வந்ததன் பின்னர்தான், ஐம்பது வருடங்களாக இருந்த எலுமிச்சைத் தோட்டத்துக்கு ஆபத்து வருகின்றது; தோட்டத்தின் சொந்தக்காரி இன்னல்களுக்கும் அலைச்சல்களுக்கும் ஆளாக நேர்கிறது.

தண்ணீர் ஊற்றி, பசளை இட்டுப் பேணிப் பராமரித்தவருக்கு உள்நுழையக்கூடாதென்ற தடை! மறுவளத்தில் - தமக்குச் சொந்த மில்லாத - வேறு யாருடையவோ தோட்டத்தின் எலுமிச்சம் பழங்களைப் பிடுங்குவதில், பாதுகாப்பு அமைச்சருக்குக் கூச்சமோ தயக்கமோ இருக்கவில்லை! அமைச்சரின் நடைமுறையிலும் அதிகார அமைப்புகளின் செயல்பாட்டிலும் உள்ள இரட்டைத் தன்மை, பல இடங்களில் அம்பலமாகிறது. தனிமனித உரிமையை மதிப்பதாகச் சொல்லப் படுகிறது. ஆனால், “மறைந்த எனது தந்தையிடமிருந்து முதுசமாக

அந்தத் தோட்டம் எனக்குக் கிடைத்தது. எந்தப் பணமும் அதற்கு நஷ்ட ஈடு ஆகாது!” என்ற சல்மாவின் உணர்வு நிலைப்பாடுக்கு மாறாக, “நஷ்ட ஈடு தரப்படும் தானே!” என்பது முன்வைக்கப்படுகிறது; “இஸ்ரேலியர் பெருந்தன்மையானவர்கள்” என்று காட்டும் கபடமும் அதனுள் ஒளிந்துள்ளது. தனது தந்தை தோட்டக்காரனென்றும், அவர், “மரம் ஒரு மனித ஜீவியைப் போன்றது. அதன் ஒரு தலைமுடியையும் தொடக்கூடாது! என்று, சொல்லித் தந்துள்ளார்.” என்றும் சொல்லும் அமைச்சர்தான், “ஆனால்... எந்நிலையிலும் மரங்கள் வெட்டப்பட வேண்டும்.” என்றும் இன்னோரிடத்தில் சொல்கிறார்! மரங்களை அகற்றுவது அநீதி - அது தேவையற்றது என்ற கருத்து, அமைச்சரின் மனைவி மிராவின் மூலமும், இன்னொரு யூதரான ஜாக்கோப்மூலமும் வெளிக்காட்டப்படுகின்றமை, யூதர் தரப்புக்கு சமநிலைத்தன்மையை அளிக்கின்றது. பலஸ்தீனியரின் இயலாமை உணர்வு ஒரு கட்டத்தில், அபுகமால் என்னும் பெரியவர்வழி வெளிப்படுகிறது; அதற்கு மாறான போராட்ட உணர்வும் செயற்பாடும், சல்மாமூலமும் ஸியாட்மூலமும் வெளிக்காட்டப்படுகின்றன. பொதுவான தார்மிக நிலைப்பாடு - பிரித்தானிய ஊடகவியலாளரான தமார் ஜெரா, அமைச்சரினதும் சல்மாவினதும் கருத்துக்களைக் குவிமையப்படுத்தி வெளியிட்ட பத்திரிகைக் கட்டுரை வழியாக, நன்கு வெளிக்கொண்டுவரப்படுகிறது. சல்மாவுக்கும் ஸியாட்டுக்குமிடையில் உருவாகும் நெருக்கமான உறவுச் சித்திரிப்பு, திரைக்கதைக்கு முக்கியமானதல்ல; ஒரு விதத்தில் விலகிய நெருடலாகவும் அமைகிறது; திரைச்சுவடியில் அது தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற உணர்வு தோன்றுகிறது.

சல்மா, ஸியாட், அபு ஹசாம், மிரா, இஸ்ராயேல் நவோன், தமார் ஜெரா பாத்திரங்கள் நன்கு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. சல்மா பாத்திரத்தில் வரும் ஹியாம் அப்பாஸ் சிறந்த நடிப்பை வெளிப்படுத்துகிறார். அவரது அமைதியான தோற்றமும் அலட்டிக் கொள்ளாத நடிப்பு வெளிப்பாடும் மனதில் பதிவை ஏற்படுத்துவன. இத்திரைப்படத்தில் அவரது சிறந்த நடிப்புக்காக, ‘21 ஆவது ஐரோப்பியத் திரைப்பட விருது’ 2008 இல் வழங்கப்பட்டமை, குறிக்கத்தக்கது! சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் விருது பெற்ற முதலாவது பலஸ்தீனியர் இவர் எனவும் குறிக்கப்படுகிறது! இதே திரைப்பட விருது, சிறந்த திரைச்சுவடிக்காக எரான் றிக்லிஸ் மற்றும் சுஹா அறாஃவ் ஆகியோருக்கும் இணைத்து வழங்கப்பட்டது. பெர்லின் திரைப்பட விழாவின் ‘பனோரமா சபையோர் விருது’, நெறியாளர் எரான் றிக்லிஸ் பெற்றுக்கொண்டமையும் சிறப்பானதே! ♦

பேர்ண்ஹாட் விக்கி

9

பாலம்

The Bridge

(105 நிமிடங்கள்/ஜேர்மனி/1959)

கிரகோர் டோர்ஃவ்மெயிஸ்ரர் 1958 இல் எழுதிய நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இத்திரைப்படம்; பேர்ண்ஹாட் விக்கி இதன் நெறியாளராவார்.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் - 1945 சித்திரை மாதத்தின் கடைசிப் பகுதிச் சில நாள்களில் - ஜேர்மனியிலுள்ள சிறிய பவேரிய நகரான 'ச்சாம்' இல், கதை நிகழ்கிறது.

ஆரம்பக் காட்சியில் விமானத்தின் இரைச்சல். அது வீசிய

குண்டு பாலத்தின் அருகாக ஆற்றில் வீழ்கிறது. வெடிப்புச் சத்தத்துடன் நதியின் தண்ணீர் மேலெழுந்து விசிறப்படுகிறது.

**

அபாயம் நீங்கியதாக 'சைரன்' ஒலித்ததும் பாதுகாப்புக்கு ஒதுங்கிய மக்கள் வெளியே வருகின்றனர். வழமையான வாழ்வியக்கம்.

“இனிமேல் குண்டுவிச்சு எம்மீது நிகழாதென நம்புகிறேன்.” - ஒரு வீட்டில் துணிகளைச் சேர்த்தபடி, சலவைக்காரப் பெண்.

“அந்தளவுக்கு நிகழாதுதான். எப்படியோ, யுத்தம் பெரும்பாலும் முடிவுக்கு வருகிறது.” - வீட்டுக்காரப் பெரியவர்.

“அப்படித்தானே நானும் நம்புகிறேன். ஆனால், எனது பையன் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.”

“உனது சிகி?”

“ஆம்!”

“சீருடையில் அவனை நீ காண நேராது.”

“அடுத்த கிழமை உங்கள் துணிகளைக் கொண்டு வருகிறேன்.”

**

“அது என்ன குண்டு! முழு வீடும் குலுங்கியது! அது எங்க விழுந்துது?” - தெருவில் ஒரு பெண்.

“ஆற்றின் அந்தப் பக்கம்.” - திருமதி போர்ச்சேட்ஸ்.

“நிலவறையில்தானே இருந்தாய்?”

“குதிரையுடன் எப்படி?”

“நீ பயப்பிடவில்லையா? அத்தோடு உனது பண்ணையில் அந்நியத் தொழிலாளிகளும் இருக்கிறார்கள்!”

“நான் பயப்பிடுவதாக எனது பையனுக்குக் காட்டக் கூடாது.”

“உனது மகன் தொண்டராக அழைக்கப்பட்டதாக, எனது மகன் அல்பேட் சொன்னான்.”

“போர்ச்சேட்ஸ்சினர் எப்போதும் அதிகாரிகள்!”

**

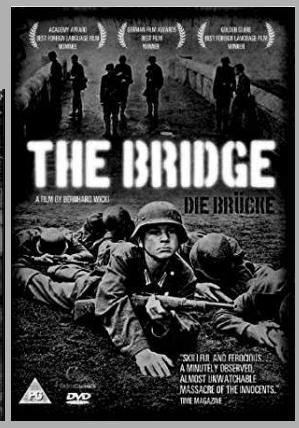
தெருவில் கூடிநிற்கும் சிலர்.

“அது பெரியதொன்று!” - ஒருவன்.

“நீ அதைக் கணக்கிலெடுக்கலாம்... நான் சத்தத்தைக் கேட்டேன்.” - இன்னொருவன்.

“உனது புத்தியை இழக்காதே... அதைப் பார்.” வேறொருவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

சற்றுத் தள்ளி ஒருவர், தனது காரில் பொருள்களை

ஏற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அவருக்குக் கிட்டவாகச் சென்று,

“அப்ப பிரதேச அமைப்பாளர் எங்களை விட்டுப் போகிறார்... ? எப்போதும் முதல் பறவை புழுவைப் பிடிக்குமென்றில்லை.”

“கட்சியில் அவநம்பிக்கை உள்ளவர்களைக் கையாள்வது எப்படியென்று, எங்களுக்குத் தெரியும். அதை மறந்துவிடாதே!” - காரிலுள்ளவர்.

அவர் நாஸிக் கட்சியின் பிரதேச அமைப்பாளர்; பாதுகாப்பான இடத்துக்குத் தனது மனைவியைத் தொடருந்தில் அனுப்பிவைக்கும் ஒழுங்குகளைச் செய்கிறார்!

**

பாடசாலையில் மாணவர்கள்.

“இஞ்ச குண்டு விழுந்திருக்கவேணும்!” - ஒருவன்.

“அதுவும் மற்ற பாடத்துக்கு முந்தி விழுந்திருக்க வேணும்!” எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்.

“இன்னும் ஆங்கிலப் பாடந்தான் இருக்கு...” - ஒருவன்.

“நாங்க எங்கட நேரதூசியைச் சேர்ச்சிலுக்கு அனுப்புவம்!” - ஒருவன்.

வகுப்புக்குச் செல்கின்றனர்.

“பாடசாலை முடிஞ்சதும் பாலத்துக்கு வருவியா? அங்கதான் குண்டு விழுந்துது எண்டு சொல்லுறாங்க.” என, பிரான்சிஸ்காவிடம் க்ளோஸ் கேட்கிறான்.

“நான் வருவன்” என அவள் சொல்கிறாள்.

வகுப்பறையில் ஆசிரியர் இன்னும் வரவில்லை. நண்பர் சிலர் கூடி, சுவரில் தொங்கும் ஜேர்மன் நிலப்படத்தைக் கிட்டநின்று பார்க்கின்றனர். “இங்கதான் அமெரிக்கனை மறிக்கவேணும்” என ஒருவன் சொல்கிறான்.

ஆசிரியர் வருகிறார். முட்ஸ் தவிர எல்லோரும் சென்று கதிரைகளில் அமர்கின்றனர்.

“முட்சுக்கு என்ன?” ஆசிரியர்.

“இப்பதான், நான் முன்னணி அரங்கிலிருந்து நகர்கிறேன்.” - முட்ஸ்

“யுத்தம் ஒரு நல்ல விளையாட்டு... அப்படித்தானே? நீயொரு அதிகாரியாக இருக்க விரும்புகிறாயா?” ஆசிரியர்.

“அவன் ஒரு ரயிலை இயக்க விரும்புகிறான்!” - ஒருவன்.

“எனக்கு அது விருப்பம்!” - முட்ஸ்

“ஏன் இருக்கப்படாது? படைவீரரைவிட அதிக ரயில் ஓட்டுநர்கள், விரைவில் எமக்குத் தேவைப்படுவர்.” ஆசிரியர்.

“சேர், நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?” - இன்னொருவன்.

“நான் சொல்வது சமாதான காலத்தில்... நீ, சமாதானக் கருத்தை விரும்பவில்லையா?”

“நிச்சயமாக சேர்!”

**

அந்த வகுப்பிலுள்ள ஏழு மாணவர்கள் - நண்பர்கள் - யுத்தத்தில் இராணுவத் தொண்டராக அழைக்கப்படுகிறார்கள். அனைவரும் 16 வயதினர். சிகியின் தாயார் ஒரு சலவைக்காரி. தனது மகனின் பாதுகாப்புக்காக அவனை, தொலைவிலுள்ள அவனது மாமியிடம் அனுப்ப விரும்புகிறாள்; அவன் மறுக்கிறான். அவனை எண்ணி அவள் பதற்றப்படுகிறாள். கார்ளின் தந்தை ஒரு சலூன்காரர்; அவரது உதவியாளரான இளம் பெண்ணுடன் அவருக்குள்ள தொடர்பினை அவன் காண்கிறான். அதனால் எழுந்த வெறுப்பில் தகப்பனுடன் முரண்பட்டு, உரிய நாளுக்கு முதல்நாளே இராணுவப் பயிற்சி முகாமுக்குச் செல்கிறான். வோல்ரரின் தந்தை நாஸிக்கட்சியின் - அந்தப் பிரதேசப் பொறுப்பாளர். மனைவியை வேறிடத்துக்கு அனுப்பி விட்டு, அவரும் பொறுப்பிலிருந்து நழுவிப் பாதுகாப்பாக இருக்க முனைவதைக் கண்டு, தந்தைமீது கோபப்படுகிறான். க்ளோஸ், பிரான்சிஸ்காமீது மையல்கொள்கிறான்; சில இடங்களில் இருவரும் சுற்றுகின்றனர். இரவில் ஒளிரும் தனது கைக்கடிகாரத்தை அவளுக்குப் பரிசளிக்கிறான். ஜூர்கனின் தந்தை இராணுவத்தில் ஓர் அதிகாரி; இறந்துவிட்டார். மகன் இராணுவத் தொண்டராவதைத் தாய் வெகு இயல்பாக அங்கீகரிக்கிறாள்; பெருமையுடன் கணவனின் கைத் துப்பாக்கியையும் மகனுக்குக் கொடுக்கிறாள். ஹான்ஸ், அல்பேட் மற்றைய இருவர். யுத்தம்பற்றிய அவர்களெல்லோரின் எந்த உரையாடலும், பதின்ம வயதினருக்குரிய வழமையான ஹீரோத்தனம், கௌரவம் என்பவற்றால் வரையறுக்கப்படுகின்றது. “ஒரு சதுர மீற்றர் நிலத்தைப் பாதுகாக்கும் ஒரு படைவீரன், ஜேர்மனியைப் பாது காக்கிறான்” என்பதை அவர்களும் நம்புகிறார்கள்! எனவேதான், தொண்டராவதற்குரிய அழைப்பு வந்ததும் விருப்பத்துடனே இராணுவத்தில் இணைகிறார்கள்.

**

ஆசிரியர் இராணுவ முகாம் சென்று, அதிகாரியைச்

சந்திக்கிறார்.

“என்னிடம் ஏன் வந்தீர்?” - அதிகாரி.

“எனது கடைசி வகுப்பில் இருந்த பையன்கள் இப்போது உமது படைப்பிரிவில்.” ஆசிரியர்.

“ஓம், எனக்குத் தெரியும்.”

“ஒரு சகபாடியாக உம்மிடம் வந்துள்ளேன். நீங்கள் ஒரு ஆசிரியருங்கூட.”

“ஐந்து வருடங்களாக நான் படைவீரனாக இருக்கிறேன். நீர் விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளீர்!”

“ஓம்... எனது இதயத்தால்.”

“என்ன பாடங்கள் கற்பிக்கிறீர்?”

“ஆங்கிலம், வரலாறு, ஜேர்மன்.”

“உமது பையன்களுக்காக என்னிடம் வந்துள்ளீரென நினைக்கிறேன்.”

“யுத்தத்தின் முடிவுக் கட்டத்தில், அர்த்தமில்லாமல் இந்தப் பையன்கள் பலியாவதை நான் காணக் கூடாதெனக் கேட்க வந்தேன்.”

“உமது பையன்களிடம் நான் பேசினேன். அவர்கள் இலட்சிய வாதிகள்! தங்கள் இலட்சியங்களுக்காகப் போராடுவதில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். தங்கள் தந்தையர் நாட்டைப் பாதுகாக்க விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் கற்றுக்கொடுத்ததை அவர்கள் நம்புகிறார்கள். ஹோல்டர்லின் - வயதுவந்த மாணவருக்கான ஜேர்மன் பாட நூல்: ‘சண்டை எங்களுடையது, ஓ தந்தையர் நாடே! மரணத்தைக் கணக்கி லெடுக்காதே.’”

“திரு ஃவ்ரொஹ்லிச், இந்த இலட்சியங்கள் - சுதந்திரம், தந்தையர் நாடு, வீர மரணங்கள்... எல்லாமே காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு விட்டன.”

“சண்டையில் எனது மகன் கொல்லப்பட்டான் எனச் சில நாட்களின் முன் கேள்விப்பட்டேன். அவனும் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டவனா?”

“நான் வருந்துகிறேன். யுத்த முடிவில் திரும்பவும் நான் ஆசிரியனாக இருப்பேனென நினைக்கவில்லை. திரு ஃவ்ரொஹ்லிச், உண்மையில் ஒரு சலுகைக்காகவே உங்களிடம் வந்தேன்.”

“என்ன சலுகை?”

“என்னுடைய பையன்களைச் சண்டைக்கு வெளியே வைத்திருக்க, உங்களால் முடியக்கூடும்...”

“இத்தகைய கதைகளை நான் கேட்கக்கூடாது! எனக்குக் கட்டளைகள் உண்டு; அவற்றுக்கு நான் பணிய வேண்டும்.”

“நன்றி சேர்!”

**

ஒன்றுகூடி நிற்கும் படைவீரர் முன், கேணல் உரையாற்றுகிறார்.

“... எமது விருது வாக்கியத்தை ஒருபோதும் மறக்கவேண்டாம்.

‘தலைவர், மக்கள், தந்தையர் நாட்டுக்காக முன்னேறு!’”

**

பேச்சு முடிந்து கேணல் நடந்துசெல்கையில், ஹெயில்மன் வந்து சொல்கிறான்: “எனது பிரிவில் ஏழு புதியவர்கள் சேர். எல்லோருமே பதினாறு வயதினர் - பயிற்சி பெறாதவர்கள்.”

“எப்போதவர்கள் இணைக்கப்பட்டார்கள்?”

“இன்று காலை. முதலாவது சூட்டுச் சத்தம் கேட்டதும் அவர்கள் ஓடிவிடுவார்கள்; முழுப் பிரிவும் அவர்களைப் பின்பற்றலாம்!”

“இப்போது எங்களுக்கு அதுதானே தேவை!!”

**

ஏழு இளைஞருக்கும் ஒரு நாள்தான் பயிற்சி வழங்கப்படுகிறது; உடனேயே ஊரிலுள்ள சிறிய பாலத்தைப் பாதுகாக்கும் பணியில், ஏழுபேரும் நியமிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுக்குப் பொறுப்பாக ஹெயில்மன் என்ற முதுநிலை படைவீரன் இருக்கிறான். பாலத்தருகில் அவர்கள் ஆயுதங்களுடன் இறக்கிவிடப்படுகின்றனர். முன்னே முடுபனி பார்வையை மறைக்கிறது. சிகியைக் காவல்காக்க விட்டு, ஏனையோர் பாலத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். எல்லோருக்கும் கோப்பி எடுத்து வருவதாகக் கூறி ஹெயில்மன் செல்கிறான்; போகையில் தனது துவக்கைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கிறான். சிறு தூரத்தில் மக்கள் குடியிருப்பு. இடையில் ரோந்துக் காவலர் அவனை மறிக்கின்றனர். அவன் விளக்கியும் நம்பாமல், படையை விட்டு ஓடிவந்தவனாகக் கருதி அவனைக் கைதுசெய்ய முயல, ஹெயில்மன் தப்புதற்கு விரைந்து ஓடுகையில், சுடப்பட்டு இறக்கிறான். அவனையும் கோப்பியையும் எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்து ஏழுபேரும் ஏமாற்றமடைகின்றனர். ஏன் அவர் வரவில்லையெனக் குழம்புகின்றனர். காலையில், தகரத்தில் அடைக்கப் பட்ட உணவை எடுத்து அவர்கள் உண்ணுகையில், பெரியவர் ஒருவர் வருகிறார்; “இங்கு என்ன செய்கிறீர்கள்? இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்; இந்தப் பாலம் தகர்க்கப்படப்போகிறது.” என்கிறார். இளைஞர்கள் அவரை ஏசி, “நாங்கள் ஓடிவிடவேண்டுமெனச் சொல்கிறீர்களா?” எனக்

கேட்டு, துவக்கைக் காட்டி வெருட்டி அனுப்புகின்றனர். அவர் பயந்தபடியே திரும்பிச் செல்கிறார். இவர்கள் சிரிக்கின்றனர்.

வாகனச் சத்தம் கேட்கவே துரிதமாகத் தடை அரணைப் போடுகின்றனர். போர்முனைப் பக்கமிருந்து வந்த இரண்டு வாகனங்களில், இராணுவ வீரர்கள்; பலர் காயப்பட்டுள்ளனர். இன்னொரு வாகனத்தில் உயர் பதக்கங்கள் அணிந்த அதிகாரியும் இருக்கின்றான். கோபத்தில் பேசியபடியே அவர்கள் தடையரணை அகற்றி, வாகனங்களில் செல்கின்றனர். இவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துநிற்கின்றனர்.

இன்னுமொரு 'ட்ரக்' வந்து நிற்கிறது. அதிலுள்ளவர்களும் இவர்களின் தடையைக் கண்டு ஏசுகின்றனர். வாகன ஓட்டி ஒருவன் இவர்களைப் பார்த்து, "பெட்டியில் போடுமுன் இந்தா இதைச் சாப்பிடு!" எனக் கூறி, சிறிய இனிப்புப் பெட்டியை எறிகிறான். பிறகு வாகனம் சென்றுவிடுகிறது.

**

தங்களுக்குள் கதைத்துக்கொள்கின்றனர்.

"எல்லோரும் ஓடுகின்றனர்... அந்த அதிகாரி, எத்தகு பெருமைப் பதக்கங்களை அணிந்திருக்கிறான்!"

"அவன் பெட்டி என்று எதைச் சொன்னான்?"

"இந்தச் சின்னப் பாலத்தால் யுத்தத்தை வெல்ல ஏலாது!"

ஜூர்கன் ஒருவனிடம் கேட்கிறான் :

"நீ வீட்டுக்குப் போக விரும்புகிறாயா?"

"இல்லை."

மற்றவனிடம்: "நீ?"

"நான் கோழையல்ல!"

"நீ?"

"நானும் கோழையல்ல. இங்கேயே நிற்பேன்."

ஒருவரும் திரும்பிச் செல்ல விரும்பவில்லை; அங்கு தங்கி நிற்கப்போவதாய்ச் சொல்கின்றனர்.

குண்டுவீச்சு விமானமொன்று வர நிலத்தில் படுத்துக்கொள்கின்றனர்; குண்டுவீச்சில் சிகி கொல்லப்படுகிறான். நண்பனின் மரணம் கண்டு கத்தி அழுகின்றனர்.

**

வித்தியாசமான சத்தங்கள் கேட்கின்றன; அவதானிக்கின்றனர்.

சில இராணுவக் கவசவாகனங்கள் நகர்ந்து திரும்பி, முன்னால் வருகின்றன.

ஒடிச்சென்று காப்பகழியில் நிலையெடுக்கின்றனர். இயந்திரத் துப்பாக்கியையும், தோளில் வைத்து இயக்கும் - கவசவாகன எதிர்ப்புப் 'பன்சர்ஃவோஸ்த்' களையும் தயார்நிலையில் வைக்கின்றனர். உயர்ந்த மரத்தின் மேலுள்ள காப்பரணில், ஜூர்கன் தயாராகிறான்.

முன்னேறும் கவசவாகனத்தைக் குறிபார்த்து, 'பன்சர்ஃவோஸ்த்'றால் வோல்ரர் சுடுகிறான். கவசவாகனம் பற்றி எரிகிறது. ஏனைய கவசவாகனங்கள் தாக்குகின்றன; துவக்குச் சூடுகளும் பெருமளவில் இவர்கள் பக்கத்தைத் தாக்குகின்றன. பெரும் வெடிச்சத்தங்கள். ஒருவன் பயத்தில் அழுகிறான். இன்னுஞ் சிலரது முகங்களும் பயத்தில்.

“பயப்படுறியா?” என க்ளோசை ஒருவன் கேட்கிறான்.

“எல்லாம் முடிஞ்சுதெண்டால் நல்லது...!” எனச் சொல்லியபடி அழுகிறான்.

“நீ பெண்களுடன்தான் நன்றாக... இல்லையா?”

“நான் வெளியே போகவேணும்” என்று பங்கரில் அழுதபடி இன்னொருவன்.

இன்னுமொரு கவசவாகனத்தை வோல்ரர் தாக்கி அழிக் கிறான். ஆவேசத்தில் காப்பகழியிலிருந்து வெளியேறி முன்னுக்குப் போகிறான். இருவர் அவனுக்குப் பாதுகாப்புச் சூட்டை அளிக்கின்றனர். ஏற்கெனவே பக்கத்திலிருக்கும் வீட்டினுள் அமெரிக்கப் படையினர் சிலர் சென்று, அங்கிருந்து இவர்களை நோக்கி ஜன்னலால் சுடுகின்றனர். மரத்திலுள்ள அரணிலிருந்து சுட்டுச் சிலரை ஜூர்கன் அழிக்கிறான்; பின்னர் குறிபார்த்துச் சுடும் ஒரு வீரனால் அவனும் கொல்லப் படுகிறான். தவழ்ந்து முன்னேசென்ற வோல்ரர் வீட்டுள் நுழைந்து, மாடிக்குச் செல்கிறான். அங்கே வாசலில், முன்பு பாலத்தருகில் வந்து அவர்களைப் போய்விடுமாறு சொன்ன அதே நபர், “இங்கே என்ன செய்கிறாய்? இங்கு சில அமெரிக்கர்கள்... நிலவறையில் நமது பெண்களும் குழந்தைகளும்... போய்விடு நீ!” என்று சொல்கிறார். அதனைப் புறந்தள்ளி, ஜன்னல் அருகே சென்று 'பன்சர்ஃவோஸ்த்'றை இயக்க, ஏதோ தவறினால் பின்புறமாக அது வெடிக்கிறது; முன்னர் கதைத்தவர் கருகிச் சிதறுகிறார்; வோல்ரர், “இல்லை... இல்லை...” எனக் கதறுகிறான். எதிர்ப்புறமிருந்து வந்த சூடுபட்டு இறக்கிறான்.

**

ஓர் அமெரிக்கப் படைவீரன் வீட்டிலிருந்து வெளியேறி, வெறுங்கையுடன் இவர்களின் காப்பகழிக்குக் கிட்ட நடந்து வந்து, சிதைந்த வாகனத்தினருகில் நின்றபடி, “வீட்டுக்குப் போங்கள்...

வீட்டுக்குப் போ...!” எனக் கத்துகிறான். பிறகு வெளிவந்து, “கிண்டர் காடன்... போய்விடுங்கள்” எனச் சொல்கிறான்.

“கிண்டர்காடன்? நாங்கள் அவனுக்குக் காட்டுகிறோம்!” என்று கூறியபடி, அவனை நோக்கிச் சுகுகின்றனர். அவன் காயப்பட்டு, வயிறைக் கைகளால் பொத்தியபடி, வேதனையில் கத்திக்கொண்டு தள்ளாடியபடி முன்னால் வருகிறான். அவனது வேதனை இவர்களைப் பாதிக்கிறது.

“கார்ள் அவனைச் சுகு... கொல்லு!” - க்ளோஸ் கத்துகிறான்.

வேதனையில் துடிக்கும் காயப்பட்டவனின் முகம்.

“கொல்லு கார்ள்!” - க்ளோஸ் மறுபடியும் கத்துகிறான்.

காயப்பட்ட அமெரிக்கப் படைவீரன் நிலத்தில் வீழ்ந்து இறக்கிறான். க்ளோஸ் பீதியில் கார்ளைத் தொட்டு அசைக்கிறான்; அவன் இறந்துவிட்டதை உணர்கிறான். அவனின் மரணத்துக்குத் தானே காரணம் எனத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கத்துகிறான்; அழுகிறான். காப்பகழியிலிருந்து வெளியேறி ஓடுகிறான்; சூடுபட்டு இறக்கிறான். ஹான்சும், அல்பேட்டும் மட்டுமே எஞ்சுகின்றனர்

சிறிது சிறிதாகச் சண்டை ஓய்கிறது. கவசவாகனங்கள் திரும்பிச் செல்கின்றன. எல்லா இடங்களிலும் எரிந்து சிதைந்த காட்சிகள்.

**

ஜீப்பில் மூன்று ஜேர்மன் படைவீரர் வருகின்றனர். பாலத்தில் சில வெடிப்பொருள்களை வைக்கின்றனர். தமக்குள்ளே கதைக்கின்றனர். இருவர் ஜீப்பை நோக்கிச் செல்ல, அங்கு நின்றவனிடம் ஹான்ஸ் கேட்கிறான்:

“என்ன செய்கிறீங்க இங்க?”

“நீங்கள் அறியவேணுமானால்..., நாங்கள் பாலத்தை உடைக் கப்போகிறோம். நீங்கள் இங்க நல்ல விளையாட்டு விளையாடினீங்க! (நிலத்தில் கிடக்கும் கார்ளின் சடலத்தைப் பார்த்தபடி) நீங்க நல்ல நாயகர்கள். நீ நினைக்கிறீயா அவங்கள் உங்கட கழுத்தில பதக்கம் சூடுவாங்க எண்டு? வீட்டுக்குப் போ... அம்மாவிடம் சொல்லு, நீங்க எப்படியான நாயகர்கள் எண்டு.”

“இவை உண்மையல்ல!”

“நீ மடையன்.”

“வாயை மூடு!” என்று கூறியபடியே துவக்கைப் படைவீரனுக்கு எதிரே நீட்டி, “வெளியேறு” என்று ஹான்ஸ் கத்துகிறான்.

“இப்போது அமைதியாய் இரு. நாங்க எங்களுக்குரிய கட்டளை

களை வைத்திருக்கிறோம்.” என்று படைவீரன் சொல்லியபடியே தனது இயந்திரத் துப்பாக்கியை நீட்டிக்கொண்டு, “பாலத்தை விட்டுப் போ!” என உரத்துச் சொல்கிறான்.

பின்னால் நின்ற அல்பேட் அவனைச் சுடுகிறான்.

அவன் சூடுபட்டு நிலத்தில் வீழ்கிறான்.

பிறகு, “நான் அவனைச் சுடவேண்டி நேர்ந்தது!” என்று சொல்லியபடி அல்பேட் அழுகிறான்.

தூரத்தில் நின்ற இரண்டு படைவீரரில் ஒருவன், “நீ ஒரு பன்றி! நீங்க கொலைகாரர்!” எனக் கத்துகிறான்.

“இங்கிருந்து போங்கடா...!” என, துவக்கை நீட்டியபடி ஹான்ஸ் கத்துகிறான்.

இருவரும் ஓடி ஜீப்பில் ஏறுகின்றனர். ஜீப் விரையும்போது ஒருவன் சுட்டதில், ஹான்ஸ் நெஞ்சில் காயப்பட்டுச் சரிகிறான்.

“ஹான்ஸ்” எனக் கத்தியபடியே அல்பேட் அவனைத் தாங்குகிறான்.

அழுதுகொண்டு, “என்னோடு வா ஹான்ஸ் இப்போது... வீட்டுக்கு வா ஹான்ஸ்...” என்று சொல்லியபடியே, அவனைத் தாங்கிக் கொண்டு மெல்ல நடந்து வருகிறான்.

சிறிது தூரத்தில் ஹான்ஸ் இறந்துநிலத்தில் வீழ்கிறான்.

அழுதுகொண்டு, சடலத்தை இழுத்தபடியே கொஞ்சத் தூரம் வருகிறான்.

பிறகு அதனைக் கைவிட்டு சோர்ந்து நடக்கிறான்.

துயரத்தில் அழுதுகொண்டு நடக்கும் அவனது உருவம், திரைச் சட்டகத்திலிருந்து மறைகிறது!

மௌனப் பின்னணியில் பாலத்தின் தொலைவுக் காட்சி.

தொலைவில் படைவீரனின் சடலம்.

அண்மையில் ஹான்ஸின் சடலம்.

வெறுமை கவிந்த பாலம்!

**

முடிவில், எழுத்து வடிவில் சில வரிகள்:

“இந்த நிகழ்வு நடந்தது 1945 சித்திரை 27 இல்.

அவ்வளவு முக்கியமில்லாததென்பதால்,

எந்த யுத்தச் செய்திக் குறிப்பிலும்

இது இடம்பெறவில்லை!”

**

எல்லா யுத்தங்களும் ஒரேவகையில் அர்த்தமற்றவை என்று, பலரால் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், அநீதியான யுத்தம் - நீதியான யுத்தம் என்றுமிருக்கிறது. ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கும் - இன, மத ஒடுக்கு முறையாளர்களுக்கும் எதிரானவற்றை வேறுபடுத்திப் பார்க்கவேண்டும். எவ்வாறாயினும், அநீதியான யுத்தத்தின் பக்கத்தில் நிற்பவர்களுக்கும் மானுடத் துயரங்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் பக்கம் பெரிதும் பார்க்கப்படுவதில்லை; பேசப்படுவதில்லை!

‘பாலம்’ திரைப்படம் மாறுதலாக அந்தப் பக்கத்தைச் சித்திரிக்கிறது! அதுதான் இத்திரைப்படத்தின் முக்கிய - சிறப்பம்சம். பாடசாலை, விளையாட்டு, காதல், வேடிக்கை வினோதங்கள், குடும்ப உறவுத் தொடர்புகள் என்று மகிழ்ச்சியாக இருந்த பதின்ம வயதுப் பிரிவினரின் வாழ்வு, திடீரென மாறுதல் காண்கிறது. யுத்த நெருக்கடி, இராணுவத் தொண்டர்களுக்கான அழைப்பு என அவர்களின் வாழ் வியக்கத்தைப் புரட்டிப் போட்டுவிடுகிறது. ஆனால், அம்மாறுதலை அவர்களின் இலட்சிய மனநிலை - தந்தையர் நாட்டுக்கான அர்ப்பணிப்பு என, விருப்புடனேயே ஏற்றுக்கொள்கிறது.

மறுபுறம் தாய்மாரின் பரிதவிப்பு; துணிவுடன் ஏற்பவரும் உள்ளனர். அர்த்தமற்ற யுத்தமென எதிர் மனநிலைகொண்டவரின் பிரதிநிதி போல, ஆசிரியர் ஒருவர் காட்டப்படுவதும் முக்கியமானது.

நெருக்கு நேரான யுத்தநிலைமையை எதிர்கொள்வது கடினமாகிறது. இலட்சிய மனநிலை ஆட்டங்காண்கிறது. சிரித்துக் கதைத்து விளையாடிப் பழகிய ஒரு நண்பனின் - சிகியின் - மரணத்தை முதலில் காண நேர்கையில் கதறுகின்றனர். தொடர்ந்தும் கொடிய யுத்தச் சூழல். வெளியேறிச் செல்ல சிலர் நினைத்தாலும் இயலாத நிலை! ஒவ்வொருவராக மரணத்தைத் தழுவும் நிலை. வீட்டுக்குப் போகும் அவாவே இடையில் மேலெழும்புகிறது. இடர்களிலிருந்து நீங்கிச் செல்லும் முனைப்புமானுட இயல்புதான்! ஆனால், யதார்த்தம் கொடுமையானது; அது அவர்களின் அகநிலை விருப்புக்கு அப்பாற்பட்டது.

தோல்வியை நெருங்கும் கட்டத்தில் இராணுவவீரர்கள் - காயப்பட்டவர்கள் உட்பட, வாகனங்களில் தப்பியோட முயல்கின்றனர். கௌரவப் பதக்கங்கள் பெற்று அணிந்துள்ள அதிகாரிகளும் தப்பியோடும் ஆச்சரியம்! ஆனால், அந்தப் பதின்ம வயதுச் சிறுவருக்கு, அதன் பரிமாணம் விளங்குவதில்லை. சூழலின் யதார்த்தம் தம்மீது திணித்த - ஒருவகையில் தாம் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட - ஒரே இலட்சியச் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுப் பலியாகின்றனர்! அந்த மானுட

அவலம் தாக்குவலுவுடன், இந்தக் கறுப்பு - வெள்ளைத் திரைப்படத்தில் வெளிக் கொண்டு வரப்படுகிறது.

ஆயினும், திரைப்படத்தின் நெறியாளர், 1989 இல் தனது நேர்காணலொன்றில் தெரிவித்த கருத்து, மிகவும் முக்கியமானது; அது வருமாறு:

“நீதியான இலட்சியத்துக்காக இல்லையென்றால், சாவடைவதோ நாயகனாக இருப்பதோ முற்றிலும் பெறுமானமற்றது!”

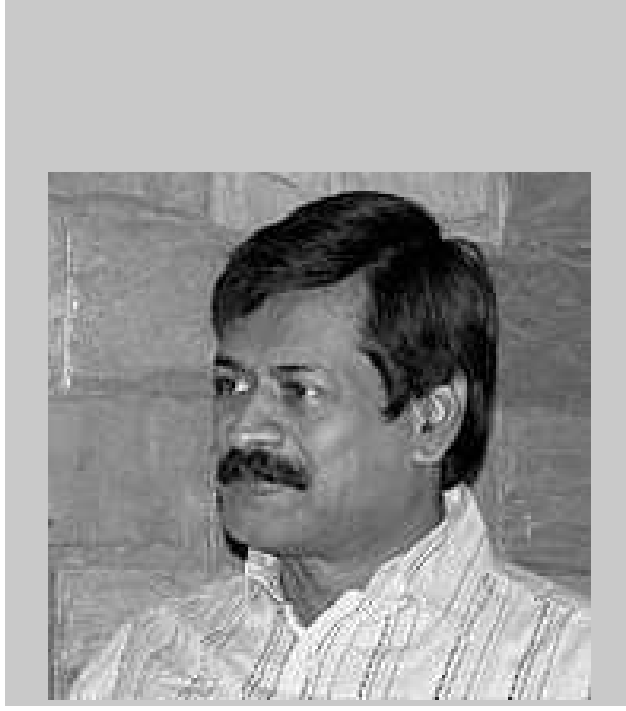
**

ஜேர்மனியிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது யுத்த எதிர்ப்புத் திரைப்படம் என அறியப்படும் இப்படைப்பு, ‘ஓஸ்கார் விருது’க்கு முன்மொழியப்பட்டபோதும், இறுதியில் ‘ஓபியஸ் நீக்ரோ’ என்ற திரைப்படத்துக்கே அவ்விருது சென்றது. 1960 இல், ஜேர்மன் திரைப்பட விருதுகள் நான்கினைப் ‘பாலம்’ திரைப்படம் பெற்றது. 1959 இன் சிறந்த வெளிநாட்டுத் திரைப்படம் என்பதற்கான ‘தங்கப் பூகோள விருது’, இத்திரைப்படத்துக்கு வழங்கப்பட்டமையும் குறிக்கத்தக்கது!

1979 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இயங்கிய எமது ‘யாழ். திரைப்பட வட்டத்’தின் மாதாந்தத் திரையிடலில் - 16 மி.மீ. திரைப்படமாக, யாழ்ப்பாணம் ‘றிம்மர் மண்டபத்’தில் ‘பாலம்’ திரையிடப்பட்டமையும் நினைவுக்கு வருகிறது. ◆

- 26. 05. 2017

அம்ஷன் குமார்

10

ஒருத்தி

(97 நிமிடங்கள்/தமிழ்/2003)

எழுத்தாளரும் ஆவணப் படங்களின் நெறியாளருமான அம்ஷன் குமார் உருவாக்கிய, முழுநீளத் திரைப்படம்தான் இது. 1968 இல் சென்னை 'வாசகர் வட்டம்' வெளியிட்ட, 'அறுசுவை' என்னும் குறு நாவல் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற கிடையை, கி. ராஜநாராயணன் எழுதியிருந்தார்; அக்குறுநாவலே சில மாறுதல்களுடன் படமாக்கப்பட்டுள்ளது.

1884 இல் தமிழ்நாட்டில் - ஆலம்பட்டி என்னும் கரிசல்

பிரதேசமும் மக்களின் வாழ்க்கையும் பின்னணியாக அமைகின்றன. அவர்கள் ஆட்டு மந்தைகளை வளர்க்கிறார்கள்; பருத்தி விவசாயம் செய்கிறார்கள். உயர்சாதியினரும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரும் வாழ்கிறார்கள்; தொழில்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்தாலும் தொடர்புகளும் இருக்கின்றன. ஆண் பெண் உறவுகள் தெரிந்தும் வெளித்தெரியாமலும் இருந்துகொண்டுள்ளன. முள்ளை எடுப்பதற்காக உயர்சாதிக்காரனான எல்லப்பனது காலைத் தனது மடிமீது எடுத்து வைத்த - தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினளான - காதலி செவனியிடம் அவன் சொல்கிறான் : “நல்லா எடுத்து வை. எங்க காலெல்லாம் உங்களுக்குத்தான் சொந்தம்னு சொல்லுவாக...” பஞ்சாயத்துக்கு எல்லாப் பிரிவினரும் கட்டுப்படுகிறார்கள். “சின்னவங்க பெரியவங்க... கீழ்சாதிக்காரங்க மேல்சாதிக்காரங்க... அதெல்லாம் நம்ம பஞ்சாயத்தில கிடையாது!” என்று, பெரியவரும் ஊர்ப் பிரமுகருமான ‘கீதாரி’ ஒருமுறை சொல்கிறார். வரிகளின் மூலம் ஜமீந்தார் மக்களைச் சுரண்டுகிறார். ஆங்கில நிர்வாகத்துக்கு முறையாக வரிச் சேகரிப்பை அனுப்பிவைப்பதுமில்லை. கிராமத்துக்கு வரும் ஆங்கில அதிகாரி நிலைமையைப் புரிந்து, கிராமத்தவர் நேரடியாக வரிசெலுத்தும் முறையைக் கொண்டுவந்து - வரிசெலுத்தும் மக்களுக்கு நிலத்தை உரிமையாக்கியும் உதவுகிறார். ஆங்கில அதிகாரிக்கு கிராமத்து மக்களின் கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்லி, மக்களைச் சந்திக்க வைப்பவள் செவனிதான். அதனால் ஜமீன்தாரின் அடியாட்களால் துன்பத்துக்கும் உள்ளாகிறாள். அவள் மீது ஊர் மக்களுக்கு நல்லெண்ணம் ஏற்படுகிறது. எல்லப்பனுக்கும் (ஒரே குடும்பத்தின்) இரண்டு சகோதரிகளுக்கும் கல்யாணம் நடைபெறப்போவதை அறிந்த செவனி, “எனக்கு நியாயம் வேணும்” என்று சொல்லிக் கிடையை மறிக்கிறாள். “செவனிக்கு நியாயமும் கிடைக்கணும்; நம்ம மதிப்புக் குறையக்கூடாது! அதுக்காக எதுவும் செய்வீங்களா?” என்று கேட்டு, சுப்பையா நாயக்கர் தன் முடிவை அறிவிக்கிறார். அவள் ஆசைப்பட்டபடி எல்லப்பனைக் கட்டிவைக்கவும், இருபது ஆடுகளை அவளுக்குக் கொடுக்கவும் பஞ்சாயத்து ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆயினும், வேறொரு ஊருக்குப் போய் வாழவேண்டும் என நிபந்தனையும் விதிக்கப்படுகிறது.

ஆனால் செவனி, “நாஞ்செஞ்சது உங்க எல்லாருக்கும் உதவியாத் தெரிஞ்சது... என் பிறப்பமட்டும் பெரிய குற்றமாப் பாக்குறீங்க...”

நீங்க உங்க புள்ளைய எனக்காக விட்டுக் குடுக்க வந்தீக. ஆனா என்னால நான் பொறந்த இந்தப் பூமி, என் சாதிசனம், நான் வளக்கிற ஆடுகள் இதெல்லாத்தையும் மறந்திட்டு இருக்க முடியாது...

கீதாரி ஐயா, நான் கிடைய மறிக்கல ... நான் கிடைய மறிக்கல...!” என மறுத்துவிடுகிறாள்.

**

மாலைப்பொழுதில், தனிமையான இடத்தில், ஆடுகளுடனும் கையில் தீப்பந்தத்துடனும் செவனி நிற்கிறாள்.

மறுபுறம் தீப்பந்தங்களுடன் எல்லப்பனின் கல்யாண ஊர்வலம் வருகிறது.

**

மேய்ச்சலுக்காகக் கிடையிலிருந்து தமது ஆடுகளைப் பிரித்து எடுக்கின்றனர். எல்லப்பன் தனது ஆடுகளை ஒதுக்கியபடி செவனியைப் பார்க்கிறான்.

அவள் அவனைப் பொருட்படுத்தாது, தனது ஆடுகளின் மேல் கவனமாயிருக்கிறாள்.

மேய்ச்சல் இடத்தில், “செவனி!” என அவளின் முறை மாப்பிள்ளை கத்திக் கூப்பிடுகிறான்.

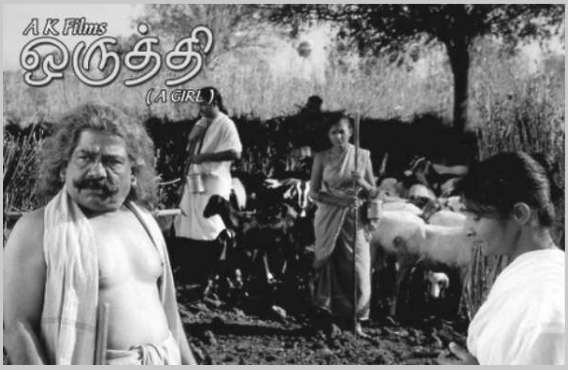
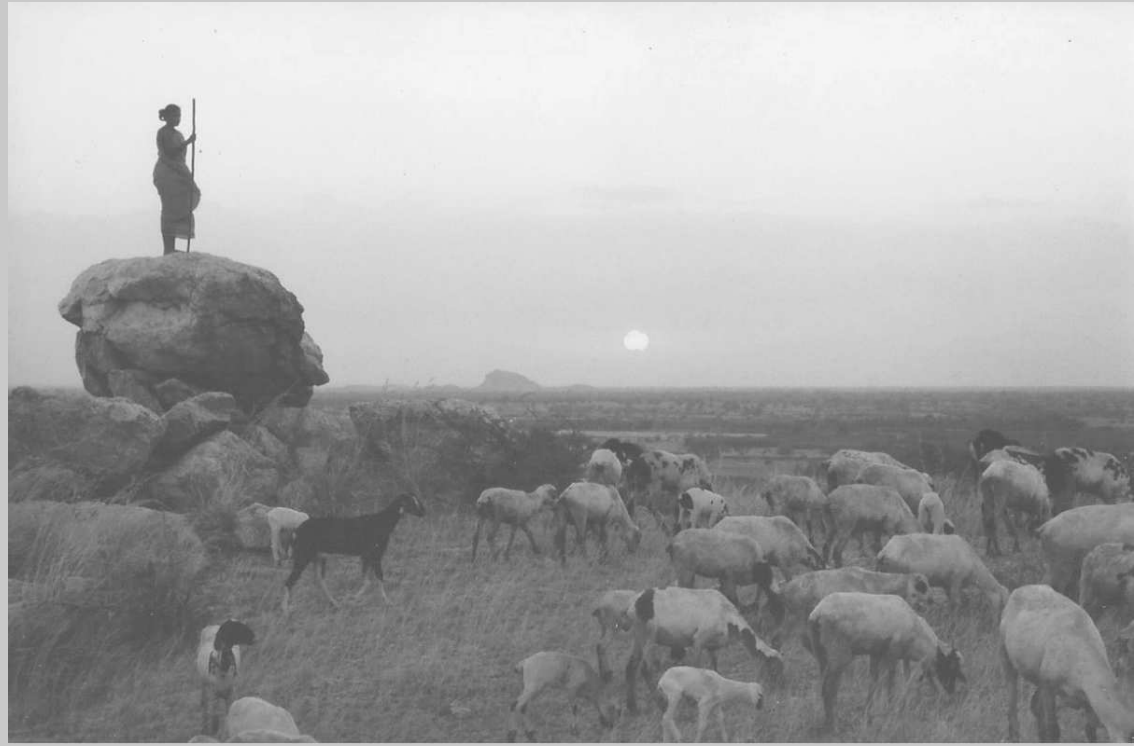
அவளின் தோழி ஒருத்தி இறகொன்றை ஆகாயத்தில் எறிகிறாள். செவனி மகிழ்ச்சியுடன் அதைப் பிடிப்பதுடன் படம் முடிகிறது!

**

பாத்திரச் சித்திரிப்பு மிகச் சிறப்பாக வந்துள்ளது. ஏறக்குறைய அனைத்துப் பாத்திரங்களும் தோற்றம், பேச்சுமொழி, இயங்குதல் என்பவற்றில் இயல்புத் தன்மையுடன் உருவாகி, மனதில் பதிகின்றன.

கதாநாயகியான செவனி இளமையும் துடிதுடிப்பும் கொண்டவள். ஆடுகளை நேசிப்பவள்; உயர்சாதிக்காரனான எல்லப்பனையும் விரும்புகிறாள்; அவன் தன்னை இரண்டாம் சம்சாரமாகக் கட்டிக்கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையுடன் பழகுகிறாள்; அவனும் அதை ஆமோதிக்கிறான். அது நிறைவேறாது என்ற நிலை தோன்றும்போது, கிடையை மறித்துத் தனக்கு நியாயம் வேண்டுமெனத் துணிவுடன் கேட்கிறாள். வேறு ஊருக்குச் சென்றுதான் எல்லப்பனுடன் வாழ வேண்டுமென முடிவு சொல்லப்படும்போது, தனது மண்ணின் மீதும் மக்கள்மீதும் கொண்ட பற்றினால் தனது சொந்த இன்பத்தையும் துறக்கத் தயாராகிறாள். வெவ்வேறு சூழல்களிலான அந்தப் பாத்திரத்தின் உணர்வுநிலைகளை, செவனியாக நடிக்கும் பூர்வஜா, சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

எல்லப்பன் பாத்திரத்தில் கணைஷ்பாபு நடித்துள்ளார். விடலைத் தனத்துடன் செவனியிடம் காதல் புரிவதிலும், தாயின் முன் சிறுபிள்ளை போல் பாவனையாகக் கெஞ்சுவதிலும், இடையிலே தன் சாதி

மேன்மையைச் செவனியிடமும் காட்டுவதிலுமாக இயல்பாகத் தனது பாத்திரத்தைச் சித்திரிக்கிறார். முதிய தோற்றத்துடன், பொறுப்பான கீதாரி பாத்திரமாகப் பாரதிமணி பொருத்தமாக இருக்கிறார். அனுபவத்தால் தடயங்களைக் கண்டுபிடித்துப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் நுண்ணறிவுகொண்ட சுப்பையாவாக பாலாசிங்கும், சிறுசிறு களவுகளைச் செய்தாலும், “வாயில்லாச் சீவனுக்கு வைத்தியம் பார்த்தா எனக்குத்தானே புண்ணியம்!” என்று சொல்லியபடி - ஆடுகளுக்கு இலவசமாக மருத்துவம் செய்யும் பொன்னுச்சாமி பாத்திரமும், ஆங்கிலத் துரையாக அமைதியாக நடிக்கும் தோமாஸ் ஒபேரும் மனதில் நன்கு பதிகின்றனர். ஜமீந்தார், துபாஷி, செவனியின் தகப்பன், எல்லப்பனின் தாய் - தந்தை ஆகிய சிறிய பாத்திரங்களும் மற்றும் கிராமத்துமனிதர்களும் நன்றாகவே உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

கோழி, உதயம், பருத்திக்காடு, குளத்தில் குளிக்கும் மூவர், தொலைவில் ஒலியெழுப்பியபடி சிறிய ஓட்டத்துடன் பல்லக்குத் தூக்கிகள் எனக் காட்டப்படும் ஆரம்பக் காட்சிகளிலேயே, ஒளிப்பதிவு மனதைக் கவர்ந்துவிடுகிறது. தொடர்ந்து மனிதர்களின் இயக்கத்தையும், சூழலுக்கேற்பக் காட்டப்படும் உணர்வு வெளிப்பாடுகளையும், நிலக்காட்சிகளையும் - வெவ்வேறு கோணங்களில் - இசைவுடன், நல்ல சட்டகங்களில் ஒளிப்பதிவு செய்த P. S. தரன் விசேட பாராட்டுக்குரியவர். அதுபோல் ஆரம்பப் பின்னிசை, கருப்பொருளிசை, காட்சிகளுக்கு உணர்வுட்டும் பொருத்தமான ஆக்க இசையெனத் திறனுடன் படைத்துள்ளார் எல். வைத்தியநாதன்.

ஒரு திரைப்படத்தின் நெறியாளர் சர்வாதிகாரி போன்றவர் எனப்படுகிறது. ஏனெனில், எல்லாவற்றையும் தீர்மானிப்பவர் அவரே; திரைப்படப்பின் சகல துறைகளையும் இணைத்து, இறுதி வடிவில் தான் காண விரும்பும் ஒன்றையே எமக்குக் காட்டுவதற்கும் அவர் முயல்வார். தந்துணிபுடன் அவர் ‘கிடை’ குறுநாவலில் சில மாறுதல்களைச் செய்து, திரைப்படத்தில் சேர்த்துள்ளார். செவனி கிடையை மறிப்பது, ஆங்கில அதிகாரி பாத்திரம் என்பன குறுநாவலில் இல்லை. ஆனால், இம்மாற்றங்கள் திரைப்படத்துக்கு வலுவேற்றியுள்ளன. நெறியாளரான அம்ஷன் குமார், திரைப்படம்பற்றிய சரியான புரிதல் கொண்டவர். ஏற்கெனவே, ‘சினிமா ரசனை’ என்ற சிறந்த நூலையும், திரைப்படம் மற்றும் இலக்கியம்பற்றிய கட்டுரைகளையும் எழுதியிருப்பவர்; எழுபதுகளில் திரைப்படச் சங்கச் செயற்பாடுகளுடனும் தொடர்புள்ளவர். தவிர, ஆவணப் படங்கள் பலவற்றை நெறியாள்கை செய்திருப்பவர். இதுவரையிலான அவரது திரைப்படத்

அ. யேசுராசா
 துறை அனுபவங்கள் இத்திரைப்
 படத்துக்கு நன்கு மெருகூட்டி
 யுள்ளமையை உணர முடிகின்றது.
 நல்ல திரைப்படச் சுவைஞரைச்
 சந்தோஷத்துக்குள்ளாக்கும் கலைப்
 படைப்பு இது! பெருமையுடன் நாம்
 பிறமொழியினருக்குத் தமிழ் நிலம்,
 தமிழ் மாந்தர், தனித்துவ இசை என
 அடையாளப்படுத்திக் காட்டக்
 கூடிய - கலைத்து வம்செறிந்த - ஒரு
 திரைப் படைப் பை அளித்
 தமைக்காக, அம்ஷன் குமாரைப்
 பாராட்டுவோம்! ◆

- 22. 11. 2017

ooo

ஆசிரியரின் ஏனைய நூல்கள்

தொலைவும் இருப்பும்
ஏனைய கதைகளும்
(சிறுகதைத்தொகுப்பு)
முதற் பதிப்பு : மார்கழி 1974
குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

இரண்டாம் பதிப்பு: மார்கழி 1989
பூரணி வெளியீடு, சென்னை.

அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக...!
(கவிதைத் தொகுப்பு)
கார்த்திகை 1984
க்ரியா, சென்னை.

பனிமழை
(மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்)
பங்குனி 2002
அலை வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

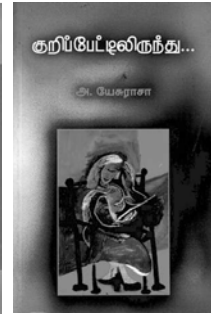
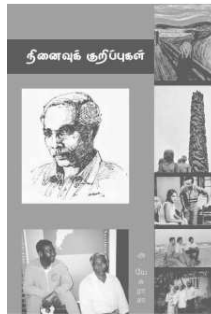
தூவானம்
(பத்தி எழுத்துக்கள்)
ஆனி 2001
மூன்றாவது மனிதன் பதிப்பகம்
கொழும்பு - 02

பதிவுகள்
(பத்தி எழுத்துக்கள்)
மார்கழி 2003
அலை வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

குறிப்பேட்டிலிருந்து...
(இலக்கியக் கட்டுரைகள்)
வைகாசி 2007
அலை வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

நினைவுக் குறிப்புகள்
(கட்டுரைத் தொகுதி)
வைகாசி 2016
அலை வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

திரையும் அரங்கும்:
கலைவெளியில் ஒரு பயணம்
(கட்டுரைகள்)
மார்கழி 2013
தமிழியல், இலண்டன்;
காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.

யாழ். திரைப்பட வட்டத்தில் யேசுராசா கழித்த நாட்களில் கலைசினிமா என்ற அழகு வாய்ந்த பேயினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார். அதன் பூதாகரத்தைக் கட்டவிழ்த்துத் தனது ஈர்ப்பின் காரணத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் முயற்சியே அவரது எழுத்து.

... ஆகியோருக்கு இணையான தீர்க்கமான விமர்சனப் பார்வையைக் கொண்டிருக்கும் யேசுராசா, அவர்களில் எஜீ, ரோஸன்பாம் போன்றோரிடம் தென்படும் ஆழமான விஷயங்களைத் தெளிவாகவும், அதன் வீரியம் குறையாமல் எழுதும் லாவகமும், சொல்லவந்ததைச் சஞ்சிகைவெளிக்கு ஏற்றவாறு சுருக்கமாக எழுதும் திறனும் கொண்டிருக்கிறார்.

... உப்பு, சென்னையில் வாழும் துப்புரவுத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பதாக உள்ளது. "நீலகண்டப் பறவையைக் கண்டு அதனிடம் கஷ்டங்களைச் சொன்னால் - அது சிவபெருமானிடம் சொல்ல, துயரங்கள் விலகும் என உப்பு நம்புகிறாள்; சிறுவயதில் பார்த்த தோற்பாவைக் கதை இதனை மனதில் ஆழப்பதித்துள்ளது: ஆனால், இறுதிவரை அவள் அப்பறவையைக் காண முடிவதில்லை. இறுதியில் - கடன் தொகையைச் செலுத்தாவிட்டால், விபச்சாரத்திற்காக விற்கப்படக்கூடிய அவலச் சூழலில் - தாத்தாவிற்கான நஷ்டஈட்டுப் பணத்தை மோசடி செய்ய முயன்ற கணவனின் செயல் அம்பலமாகும் போது, அவனையே ஒரு 'மனிதக் குப்பை'யாக உணர்ந்த உப்பு அவனைத் தள்ளி விழுத்தி முகத்தில் துப்புகிறாள்!" என்று அளிக்கும் இதுபோன்ற அரிய படங்களின் கதைச்சுருக்கத்துக்காகவே, திரைத்துறை மற்றும் ஊடகவெளியில் உலாவும் மாணவர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு யேசுராசாவின் இத்தொகுப்பை சிபாரிசு செய்கிறேன்.

(திரையும் அரங்கும்: கலைவெளியில் ஒரு பயணம்' முன்னுரையில்)

அலை வெளியீடு

ஈ. சொர்ணவேல்
துணைப் பேராசிரியர்,
மிச்சிகன் மாநிலப் பல்கலைக்கழகம்,
அமெரிக்கா.